

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE JACKSONVILLE RAYS HOCKEY SERIES PREQUEL

THAT ONE NIGHT

EMILY RATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

O BİR GECE

BİR PUCKING AROUND PREQUEL NOVELLA

EMILY RATH

EMILY RATH BOOKS

WWW.EMILYRATHBOOKS.COM

İÇİNDEKİLER

Troplar, Etiketler ve İçerik Uyarıları Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Kısa Bir Bakış: PUCKING AROUND

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Ayrıca Emily Rath Yazar

Hakkında

Telif Hakkı© 2023 Emily Rath Books.

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2023 yılında yayımlanmıştır.

Rath, Emily

O BİR GECE: BİR PUCKING AROUND PREQUEL NOVELLA

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden izni alınmaksızın çoğaltılamaz, dağıtılamaz, saklanamaz, bir erişim sisteminde tutulamaz veya yayımlandığı yöntem dışında herhangi bir yöntemle iletilemez.

Tümü

bu yayında yer alan karakterler hayalîdir ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tesadüfîdir.

e-Kitap ISBN: 979-8-9859528-9-6

Ciltsiz ISBN: 979-8-9877933-0-5

Kapak tasarımı: Maldo Designs

*Küfürlü konuşan bir golden
retriever oğlanı seven tüm susamış
sürtükler için.
Kalplerinizi yiyin.*

MECAZLAR, ETİKETLER VE İÇERİK UYARILARI

TROPES

Tek gecelik ilişki, instalove, hokey romantizmi

ETİKETLER

MF, tek gecelik ilişki, Seattle, kozmik bağlantı, pis konuşan golden retriever oğlan, kızgın üzgün doktor kız, çok fazla seks, bu bir ikiz olayı, isim yok, beni daha iyi becer

İÇERİK UYARILARI

Bu roman, boğma, darbe oyunu, övgü ve kirli konuşma unsurlarını içeren ayrıntılı seks sahneleri içerir.

("Hiç yat yarışına gittin mi güzelim?")

Yanımdaki Chad McBoatface'in

on dakika boyunca konuşmayı bıraktı. Bu yürüyen Patagonia modeli okuma yazma bilmiyor olmalı, çünkü alımda 'S.KTİR' damgası var.

Tanrım, sadece kendime acımak için yalnız kalmak istiyorum. Çok şey mi istiyorum?

Old Fashioned'ımdaki buzdan geriye kalanları döndürüyor, bardağın dibindeki vişnenin dönüşünü izliyorum. Bu gösterişli otel barında yalnız oturuyorum... yani, *keşke* yalnız olsaydım. Koyu panelli duvarlar ve sofistike bir deniz teması. Chad için mükemmel. Bardağıma homurdanıyorum. Fark etmedi. Ona çok mu sert davranıyorum?

Tanrım, kesinlikle olmaz.

Chad sizinle konuşan *bir* adam, sizinle değil. Elbette, gülümsemesi ve parmaklarınızı geçirebileceğiniz sarı bukleleri var, ama aynı zamanda omzunun üzerinden kontrol edip grubunun geri kalanına göz kırpmıyor. Köşede oturuyorlar, arkalarında Seattle silüetinin harika bir manzarası var. Saat neredeyse üç ve geç kahvaltılar neredeyse bitmek üzere. Bize alaycı gülümsemeler atıp duruyorlar.

İki dakika önce bir tabure ötede değil miydi? Kahretsin, bu acıma partisini odama geri götürmek zorundayım.

Bakışlarımı telefonuma indiriyorum ve gelen kutuma tıklayıp en üstteki e-postaya dokunuyorum. Bir bozulma saplantım olmalı, çünkü ilk üç e-postayı tekrar okudum.

bu e-postanın satırlarını son bir saat içinde elli kez okudum. Kendi brunch'ımdan erken ayrılmamın sebebi bu.

Bu bir form e-postası, çünkü tabii ki. Hayatımın bir yılını bir yere başvurarak ve umutlanarak harcadım, sadece botun lanet olası adımı bile doğru heceleyemediği bir form e-postası almak için.

Sayın Dr. Rachum Price,

İleri spor hekimliği alanında ülkenin önde gelen ortağı Barkley Fellowship'e gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz. Bu yıl gerçekten istisnai adayların sayısı bizi çok şaşırttı. Seçici kurul başvurunuzu dikkatle değerlendirmiştir. Ne yazık ki-

Okumaya devam etmiyorum. Telefonumun yan tarafına tıklıyorum ve ekran kararıyor.

Bu yüzden kardeşimin düğün kahvaltısında değil de burada Chad'le takılıp kaldım. Bana bencil diyebilirsiniz ama Harrison'ın, yeni kocasının ve tüm geniş ailenin önünde kendimi kaybetmeye dayanamazdım. Bu yüzden sıvıştım, bir taksi çağırdım ve yuvarlanmak için buraya döndüm.

Gerçek düğünü kaçıracak değilim ya. O dündü. Bugünkü brunch sadece uçakları erken kalkmayanlar için. Tüm hafta sonu boyunca rolümü oynadım, tüm etkinlikler boyunca gülümsedim. Prova yemeğinde gururlu kız kardeş konuşmamı yaptım ve dün geceki resepsiyonda çılgınlar gibi dans ettim.

Onun adına mutluyum, gerçekten. O ve Somchai azimli aşkın tanımı. Ama kendim için de üzgünüm. Harrison anlayacaktır; bu ikizlerle ilgili bir şey.

Eve dönüş uçağım yarın sabah ilk iş kalkıyor. Som'u tanıyorum, beni neşelendirmek için önümüzdeki hafta boyunca bana yemek getirecek küçük bir Taylandlı teyze ordusuyla savaşıacak. Cincinnati'li bile değil ama her yerde bağlantıları var. O da Harrison da büyük şefler ve yavaş yavaş imparatorluklarını kuruyorlar. Buzdolabım her zaman harika bedava yiyeceklerle dolup taşıyorsa bundan şikayet edemem.

Bu bursu kaybetmek berbat bir şey ama hayat devam ediyor. Şimdilik eve gitmem gerekiyor. Bir ya da iki gün kendimi yuvarlanmaya bırakacağım. Oda arkadaşım da benimle birlikte ağlayacak. O aslında bir empattır. Televizyondaki aktörler ağladığında Tess de ağlıyor. O da

izgi film hayvanları ağladığında ağlar. Bu arada ben duygusal olarak müsait olmayan, içine kapanık bir istiridyeyim (onun sözleri, benim değil).

Sanırım ağlamayı deneyeceğim. Ama sonra bir plana ihtiyacım var. İkinci aşamaya başlamam gerek. İhtiyacım olan-

Lanet olsun.

Chad'in hemen geri çekilmesini istiyorum!

Alanıma doğru eğilmiş, sarı kirpiklerini bana doğru savuruyor. Bu onun parıltısı mı? Bayılmam mı gerekiyor? Bir erkek, bir kadının ona verdiği her bir işareti nasıl okuyamaz? Daha da yakınıma eğilip saçlarımı abartılı bir şekilde koklarken taburemden düşüyorum.

Donup kaldım.

"Mmm, güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor. "Bu Chanel No. 9 mu?"

Evet, bu benim sınırim. Chad'i masasına geri gönderme vakti geldi. Derin bir nefes alıp Ejderha Rachel'ı kafesine geri itiyorum. Olay çıkarmak için bir sebep yok. Onu büyük kız kelimelerimle geri çevireceğim.

Ama sonra herif elini uzatıp parmaklarını omurgamda gezdirmeye cüret ediyor. Bu tulum sırtsız, bu yüzden çıplak tenimi sıyrıyor.

İkimi barın üzerine vuruyorum ve taburemde dönerek temasımızı kesiyorum. "ek ellerini üzerimden," diye tıslıyorum. "Gitme vakti geldi."

Chad ayağa kalkarken gözlerini kocaman açarak bana bakmaya cesaret ediyor. "Whoa-hey, sakın ol.

Bu tavır da neyin nesi? Sadece güzel bir sohbet ediyoruz."

Burun deliklerim alevlendi. "Hoş sohbet mi?" Tamamen inanmaz bir şekilde söylüyorum. Bir kahkaha atar. "Dinle-

"Amy!" diye derin bir ses. "Amy, ne oluyor?"

Chad omzumun üzerinden bakıyor, gözlerini sese dikmiş.

"Yaklaşık yirmi dakikadır seni bekliyorum. Aşāıda buluşacağımızı sanıyordum."

Bara doğru yürüyen bir adam görmek için taburemde dönüyorum.

Lanet olsun, burada suya bir şey mi koyuyorlar?

Bu adam da muhteşem. Çikolata kahvesi saçları alnından aşāı dökülürken ela gözleriyle beni kendine bağlıyor. Yontulmuş çenesini kaplayan mükemmel miktarda kirli sakalı var. Göğsünün ve kollarının çok dar tişörtünü nasıl doldurduğundan bahsetmiyorum bile.

O profesyonel bir atlet, bahse girerim. Bir oyuncuyu gördüğümde tanımamak için sektörde çok uzun zaman geçirdim. Tahminimce futbol. Savunma. Sadece vücut değil, özgüven, lüks görünüm, odanın havasını emen zahmetsiz alım.

Oh, ve şimdi Chad'e doğru kasıla kasıla yürüyor. Boyu 15 santim, kas gücü ise 50 kilo. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor, Amy? Kız kardeşimi rahatsız mı ediyorsun, pislik?"

Nefes alıyorum. *Kardeşim mi?* O kadar sarhoş muyum? Bu Harrison değil, ben- *ohhh*, rol yapıyoruz. Bana bir çıkış yolu öneriyor. Karaktere bürünüyorum. "Sorun yok. O sadece-"

"Ben bir şey yapmıyordum." Chad yeni rakibine karşı kendinden emin bir şekilde meydan okuyor.

Yeni adam kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Oradan kız kardeşime dokunuyormuşsun gibi görünüyordu ve bundan hoşlanmadı. Kırık bir el mi istiyorsun?"

"Hayır-"

"Çünkü o istemediği sürece *kimse* kız kardeşime dokunamaz," diye homurdanıyor.

Refleks olarak uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye uyarıyorum. "O da tam gidiyordu." Chad'e hançer gibi bakıyorum. "Sen değil miydin?"

Chad bana bir kez daha gülümsüyor. "Evet...evet, gitmem gerek. Ama hey, sana numaramı vereyim-"

"Hayır, o iyi." Yeni arkadaşım bana baktı. Çabuk ama bakış orada, gerçek bir endişe, dile getirilmemiş bir soru. *Sen iyi misin?*

Başımı salladım.

"Hey dostum, ona numaramı verebilirim," diye homurdanıyor Chad. Utanma korkusunun hayatta kalma içgüdülerinden daha ağır basmasına izin veriyor. Barın karşısında oturup bize gülen sarsak arkadaşlarını görünce şaşırmadım. "Haftanın geri kalanında şehirdeyim ve sana bahsettiğim yarış var-"

"Bak, büyük bir engel olmak istemem ama kız kardeşimin Cabela's modeliyle flört etmesini izlemek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçmadım." Bakışlarını bana çeviriyor, tüm ruh hali somurtkanlıktan yavru köpeğe dönüşüyor. "Hadi ama Amy," diye sızlanıyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Lütfen bunu yapma. Bir daha yapma. Biz tatildayken artık rastgele bar takılmaları yok. Space Needle'ı göreceğimize söz vermiştin. Ben de iskelede balık atmalarını izlemek istiyorum."

Şu an kahkahalarımınla savaşıyorum. Bu adam çok fazla. "Tamam, evet," diye cevap veriyorum. "Space Needle'a gidebiliriz. Ve sana orijinal Starbucks'tan ejder meyveli çay getirmeme ne dersin?"

"Harika." Benimle Chad'in arasına girerek onu bir adım daha geri atmaya zorladı.

"Peki, ben... gideyim," diye mırıldandı Chad.

Ama yeni koltuk arkadaşım onu tamamen görmezden geliyor. Telefonuyla menünün QR kodunu tarıyor. "Hey, mozzarella çubukları olduğunu gördün mü?" diyor, sesi sahte bir şekilde parlak ve neşeli. "Biraz sipariş vereceğim. Paylaşmak ister misin? Kahretsin, süt ürünlerine alerjin varmış. Yine de sipariş edeceğim."

Şimdi gülümsüyorum. Elimde değil. Bu adam benim Chad sorunumu, bir sürtük gibi davranıp olay çıkarmama gerek kalmadan etkili bir şekilde etkisiz hale getirdi. Ve şimdi barmen onun siparişini alıyor; bira, mozzarella çubukları ve ketçap yerine mavi peynir soslu bir sepet patates kızartması.

Chad bardan Macallan'ını alır ve masasına döner. Onu yuhalamalar ve alaylarla karşılıyorlar.

"Pislikler," diye mırıldanıyor yeni adam, barmenin uzattığı birayı kabul ederken.

Tabureme geri yerleşiyorum, enerjimdeki ani değişimi inkar edemiyorum. Neden gergin hissediyorum? Bu adamın varlığı inkar edilemez. Sanki bir mıknaş ve ben de isteğim dışında ona yaklaşıyorum.

Harika, şimdi de ben sürüngen oldum.

İçimi çekiyorum, Old Fashioned'ımın son suyunu da boşaltıyorum ve barmene işaret ediyorum. Onun yerine sıcak bir çay sipariş ettim. Rachel için artık içki yok.

"Haddimi aştıysam özür dilerim," diyor. "Yemin ederim hıyarlık etmeye çalışmıyordum, sadece kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum sıcak çayımı kabul ederken. Bardağa bir dilim limon sıkıyorum ve "Eğlenceliydi" diye ekliyorum.

Bana sırtıyor, ela gözleri eğlenceyle parlıyor ama hemen hüzne dönüyor. Bu güzel adamın neden üzgün olduğunu bilmek istiyorum. Bir an önce kuyruğunu sallayan bir köpek yavrusu gibiydi, şimdi ise bir su birikintisinde tek başına oturan bir köpek yavrusu.

"Merak etme," diye ekliyor, omzunun üzerinden gürültülü brunch masasına doğru bakarak. "Görünüşü kurtarmak için burada oturacağım ama söz veriyorum seni rahatsız etmeyeceğim. Yalnız kalmak istediğini biliyorum."

Duraklıyorum, çay bardağını dudaklarımın yarısına kadar kaldırıyorum. "Yalnız kalmak istediğimi nereden çıkardın?"

Birasından bir yudum alarak homurdanıyor. "Yani alnına yaptırdığın kocaman 'S.KTİR' dövmesi dışında mı?" Eliyle yüzümü işaret ediyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Demek görebiliyorsun. Güzel. Bir an için duşta yıkanmış olabileceğini düşündüm."

"Hayır. O adama siktirip gitmesi için tüm işaretleri veriyordun. Kaçmak için neredeyse taburenden düşeceğinden bahsetmiyorum bile. Sonra sana dokunduğunu gördüm," diye mırıldanıyor, ruh hali üzüntüden kızgınlığa dönüşüyor. "İrkildiğini gördüm."

Omuzlarımın arasında o istenmeyen dokunuşun hayaletini hissederek kaskatı kesiliyorum.

"Böyle erkeklerden nefret ederim," diyor birasından bir yudum daha alarak. "Ne gibi?"

"Bir kadından istedikleri her şeyi alabileceklerini düşünen erkekler. Ciddiydim," diye ekliyor ve hafifçe dönüp bana bakıyor, ela gözleri beni esir alıyor. "Kız kardeşim Amy... Erkeklerle arası her zaman iyi olmamıştır," diye açıklıyor. "Açıkça rahatsız olan bir kadın görüyorum ve kırmızı görüyorum. Bana koruyucu bir alfa deliği derdi. Belki sen de öyle diyeceksin. Ama bilirsiniz, her neyse. Piliçler her zaman iyi adamlar ayağa kalkıp kötülerini yola getirene kadar hiçbir şeyin düzelmeyeceğini söyler. Eğer Amy'mi güvende tutacaksa, ben pislik olacağım. Belki şuradaki Douche McYachtclub gibi adamlar da bir dahaki sefere terbiyelerini takınırlar."

Nefes nefese kaldım, çayımı çingirakla yere bıraktım. "Tanrım, kapa çeneni."

Şaşkınlıkla kara kaşlarını kaldırıyor. "Ne? O adam tam bir dangalak gibi davranıyordu."

Gülümseyerek eğilirken elimi kolunda gezdiriyorum. "Bunca zamandır ona kafamda Chad McBoatface diyordum."

Omzunun üzerinden geriye bakıyor ve o da kahkahalarla gülüyor. "Evet...evet, bu adam tam bir Çad."

Tabureme geri oturuyorum. İkimiz de televizyona bakıyoruz. Futbol maçının yanında bir de beyzbol maçı var. Barmen dumanı tüten iki sepet kızarmış yiyecek getiriyor.

Mozzarella çubukları harika kokuyor. Ve *aslında* laktoz intoleransım yok. Parlak gri pamuklu şövalyem paylaşmayı teklif ederse, hayır demem. Ayrıca, kızarmış bir peynir çubuğu şu anda boş midemde duran burbonun bir kısmını emmeye yardımcı olabilir.

"Bundan biraz ister misin?" diye soruyor ve bana bir paylaşım tabağı uzatıyor. Gülümseyip bir mozzarella çubuğuna uzanıyorum. "Tabii, teşekkürler." Telefonunu kontrol ederek yiyecekleri seçiyor.

Her iki televizyon ekranında da reklam başlar başlamaz boğazımı temizliyorum. "Ee... seni Seattle'a getiren nedir?"

(Dünyanın en güzel kadınının yanında oturmuyormuşum gibi doğal davranmak, patates kızartmamı yemek ve beyzbol izliyormuş gibi yapmak elimden gelen tek şey. I

içeri girdiğimde neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sürekli arkası dönüktü. Yalnız bırakılmak istediği her halinden belli olan bir kadın gördüm ve düşünmedim, sadece harekete geçtim, kız kardeşimin adını seslendim.

Bar taburesinin üzerinde döndüğünde, yemin ederim, bir piliç filmindeki ağır çekim sahne gibi ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı. Koyu kahverengi saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyordu, uçları barın tavandan tabana pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığında altın sarısıydı.

Arkası beline kadar açık bu seksi siyah kıyafeti giyiyor. Önü göğüslerinin arasında alçak bir "V" şeklinde kesiliyor. *Ve* - kahretsin - dövmeleleri var. Hepsi küçük, bir iskambil kartından daha büyük değiller, ama her iki kolunda, omzunda, parmaklarında birkaç tane var. Kıyafetinin altında kaybolan kaburgalarındaki bir tanesinin izini görebiliyorum. Kalpler, oklar ve müzik notaları gibi sevimli, kız işi şeyler.

Ve göğüs kafesinin altında, göğüslerinin arasında kaybolan seksi, küçük geometrik bir deseni yoksa ne olayım. Şimdi ne kadar aşağıya indiğini görmek isteyen domuz benim. Yalamak istiyorum. Ve çok güzel kokuyor. Çiçeksi ve yumuşak, ama biraz da baharatlı.

Kahretsin. Lanet olsun. Kapıyı kilitle, Compton.

Bir iniltiyi bastırıyorum, boğazımı temizleyerek ve yemeğime uzanarak onu örtbas ediyorum.

Kızartmayı tut. Ağzına götür. Çiğne.

Burun halkasından bahsetmiş miydim? Evet, bükülmüş altından küçük bir halkayla işaretlenmiş lanet bir septum piercingi var. Siyah boyalı koyu renk gözleri ve kırmızı dudaklarıyla birlikte, sanırım aşık oldum.

Ve ben onun adını bile bilmiyorum.

Ve bunu öğrenmeyeceğim, çünkü konuşmak istemiyor. Yalnız kalmak istiyor. Ve eğer onu bir pislikten kurtarıp kendim de o pisliklerden biri olacaksam lanetleneyeceğim. Hayır, gözlerimi patates sepetimden, sikimi pantolonumdan ayırmayacağım ve sorularımı kendime soracağım.

Ama sonra yanımda değiştiğini ve boğazını temizlediğini hissediyorum. "Peki... seni Seattle'a getiren nedir?" diyor o yumuşak sesiyle. "Kız kardeşim," diye yanıtlıyorum.

"Amy?"

Başımı
salladım

Gülümsüyor. "Buraya gelip hikayemizi mahvedecek değil, değil mi?"

İçimi çektim ve otuz dakika önce onunla telefonda konuştuğumdan beri vermek istediğim acıma partisine kendimi bıraktım. Odamda tek başıma oturamazdım, bu yüzden bara doğru yürüdüm.

Jake Compton, bir kişilik kaybeden masası.

"O gelmiyor," diye cevap veriyorum. "Burada bir tür yarı yolda buluşacaktık. Haftayı takılarak ve turistik şeyler yaparak geçirecektik. Ama onun uçuşu iptal oldu."

"Bu berbat," diye mırıldanıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. *Gerçekten* berbat bir durum. Çılgın programlarımız, zaman değişikliği ve aramızdaki mesafe yüzünden kız kardeşimi neredeyse bir yıldır görmedim. Onu deli gibi özlüyorum.

Kaşları çatıldı. "Seattle nasıl yarı yol oluyor? Ben sadece o coğrafyayı düşünmeye çalışıyorum..."

"Amy Japonya'da yaşıyor ve ben de şu anda doğu kıyısındayım," diye cevap verdim. "Yani yarı yolda sayılırız. Ben daha yakınım ve gümrüğüm yok, o yüzden otelin parasını bana ödetti."

"Vay canına... Bu güzel. Ne yapıyor orada?"

Sakin davranmaya çalışarak sağıma bakıyorum. Sadece onu tekrar görmem gerekiyor. Bunun gerçek olduğunu, onu kafamda uydurmadığımı bilmem gerekiyor. Evet, hala muhteşem. Ve bana doğru bakıyor.

Cevap ver. Bunu o başlatıyor, yani ben h d k değilim, değil mi? Ben tamamen kendi içime bakıyordum. Soruları o soruyor.

"Umm...kahretsin, detaylar konusunda berbatım," diyorum gülerek. "Amy akıllı ikiz. Yani, *süper* zeki. Mühendislik alanında iki yüksek lisans derecesi ve bir robot şirketinde harika bir işi var."

Nefes nefese kalıyor, gözleri ilgiyle parlarken dudakları aralanıyor. "Ben de ikizim."

Sırıtıyorum. "artık. Kardeş misiniz?"

"Evet, kardeşim Harrison. Kendisinden sekiz dakika büyük" diye ekliyor ve limonlu  ayından bir yudum alıyor.

"Hey, sende bir şeyler olduğunu *biliyordum*." Ben de ona sırtarak elimi kaldırdım. " ift yumurta ikizleri için  ak bir beşlik!"

Gülüyor ve gözlerini deviriyor, oyun oynuyor. Sağ elini kaldırıyor, kolundaki ince altın bilezikler bana beşlik çakarken şingirdiyor.

Taburelerimize geri yerleştik ve kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim. Adını öğrenmek istiyorum ama sormaya korkuyorum. Sanki sorarsam bir duman gibi yok olacakmış gibi geliyor.

Amy'nin MIA'da olması ve yeni u uşumun Salı sabahına kadar planlanmamış olması nedeniyle önümüzdeki iki gün boyunca Seattle'da tek başımayım. Belki de işler yoluna giriyordur... Belki de bu kaderdir. Amy'yi görmeyi şükran Günü'ne kadar ertelemek zorunda kalsam ne olur? Bana eşlik eden güzel bir kız var ve benimle konuşmaktan nefret ediyor gibi görünmüyor.

"Peki... Seattle'da ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ben de ikiz işi için buradayım," diye yanıtlıyor. "Bu hafta sonu kardeşimin düğünü vardı."

"Bu yüzden mi böyle giyindin?"

Başını sallıyor, gülümsemesi azalıyor. "Evet, bugün düğün sonrası brunch'ım vardı ama kendimi pek şenlikli hissetmiyordum. Dışarı çıkılmış olabilirim. Daha sonra Harrison'a mesaj atıp özür dilerim," diye mırıldanıyor ve telefonunu kontrol ediyor.

Çok güzel olabilir ama bir şeylerden dolayı depresyonda olduğu da çok açık. şansımı zorlamak istemem ama ben sosyal bir insanım... ve çok meraklı biriyim. Her zaman özel hayatlarına burnumu sokarak takım arkadaşlarımı  ıldırtıyorum. Ne diyebilirim ki? Dedikoduyu severim ve elimden geldiğince yardım etmeyi severim. Bana Bay Tamirci diyebilirsiniz.

Yine de onu gerçekten korkutmak istemiyorum, bu yüzden tarafsız bir şekilde "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" demekle yetiniyorum.

Başını iki yana sallar. "Sadece bazı kötü haberler. Ben iyi olacağım. Bir plan yapıyorum."

Başımı salladım. "Planlar iyidir. Planlar... şey, plan yapma konusunda berbatımdır," diye itiraf ediyorum. "Ama bir planın yararlarını anlamakta gerçekten iyiyimdir. Ve benim *için* planlar yapıldığında, onlara tutkal gibi yapışırım. Adını siz koyun; seyahat planları, diyet planları, egzersiz planları. Tüm hayatım planlarla dolu büyük bir kitaptan ibaret."

Bana bakıyor, koyu renk gözleri kısılıyor. Sormak istediğini anlayabiliyorum. Kahretsin, keşke sorsa. Sormak için *ölüyor*. O bakışı var. Profesyonel bir atlet olduğunu biliyorum ama bana hangi sporu yaptığını söyle bakışı. Bunu daha önce binlerce kez gördüm.

Çoğu kadının umurunda bile değil. Sanki profesyoneller için bir radarları var. Kokumuzu alırlar ve sanki başımızın üstünde parlayan kırmızı işaretler varmış gibi bizi takip ederler. Gizemli Kız öyle bir kız değil. Neredeyse on yıl bu işi yaptıktan sonra, disk tavşanlarının kokusunu almak için oldukça iyi bir radarım var.

"Peki... bana soracak mısın?" Biramı bitirirken ona gülümsediğimi gösteriyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor ve patates kızartmalarımdan yiyerek kendi gülümsemesini gizliyor.

Eğilip dirseğimle onu dürtüyorum. "Hadi ama... İsteddiğini biliyorsun."

"Gerçekten istemiyorum."

"Neden?"

Bana bakıyor, o koyu renk gözleri çok açık ve dürüst. Kahretsin, bu bakışla beni çıplak bırakıyor. "Çünkü bunun henüz bitmesini istemiyorum."

Kahretsin, bu iş tersine dönüyor. Hissedebiliyorum, *ikimiz* de hissediyoruz. Bu puck bunny enerjisi değil. Tüm bu değiş tokuşlarda, liderliği alan benim. Ben seçerim, tavşan beni asla seçmez. Bu tamamen farklı. Bu *kız* farklı. Onu tanımadığım halde bunu söylemek çılgınca geliyor ama o benim ligimin çok dışında.

"Ve... *bu* nedir?" Aptal aptal sırıtışımı bastırarak söylüyorum.

Bakışlarımı tutuyor. Güzelliği beni parçalıyor. "Tamam, bir şey söyleyeceğim ve korkup kaçmamamı istiyorum."

Sertleşiyorum, gülümsemem düşüyor, ikisini de yapmaya tamamen hazırım. "Oookay..." "Ben bir zodyak kızyım."

İnledim. "Oh, lanet olsun. Tamam, şey... Ben Boğa burcuyum," diyorum. "Tek bildiğim bunun ironik olduğu."

Eliyle sesini örtmeye çalışarak homurdanıyor. "Tabii ki öylesin" diye mırıldanırken gözleri neşeyle parlıyor.

"Yani, bu kaybettiğim anlamına geliyor, değil mi? Bu iş başlamadan bitti mi? Faturamı ödeyip gitmeliyim, değil mi?"

Bakışlarımı tekrar tutuyor, karanlık gözleri beni bar tabureme köklüyor. Aletimin elinde değil, bunu daha ileri götürmeyeceğimizi bilmiyor. Pantolonumun içi ağrıyor. Kahretsin, neden dar kotumu giymek zorundaydım ki? Çok fazla bahar antrenmanı yaptığım için bugünlerde tüm kotlarım dar geliyor. Bir beden büyütmem lazım.

Odaklan, pislik.

Tamam, odaklan.

Ama şimdi orada öylece oturuyor, bir hamle yapmıyor. Hiç flört ettik mi? Etmediğimi biliyorum. Ben sadece kendim oluyorum. Bu benim her zamanki cazibe saldırımdan çok farklı. Sanki disk ondaymış gibi hissediyorum ve onunla bir şeyler yapmasını bekliyorum.

Belki de yanlış anladım. Yalnızım, Amy için üzülüyorum ve bu kız gerçekten muhteşem. Bunu çok fazla yorumluyorum. Beni istemiyor. İç çekiyorum. "Hesabı alayım. En azından seni asansöre kadar geçireyim, Chad McYachtclub'ın takip etmediğinden emin ol."

Cüzdanıma uzandığımda, elini koluma koydu. Kıpırdamadım. Sanki kaskatı kesildim. Bana mermer bir kaide yap ve beni bir müzeye gönder.

"İşaretlere inanırım," diye mırıldanıyor, bakışları ortak bağlantı noktamıza odaklanmak için alçalıyor.

Dokunuşu tüy kadar hafif, ama aramızda kuru bir şimşek sıcaklığında enerji çatırdıyor. Tek odaklanabildiğim şey başparmağındaki dört yıldızdan oluşan basit desen. Bunlar neyi temsil ediyor? Ve neden bu dokunuş tavşanlarla yaptığım bazı sekslerden daha şehvetli?

Zar zor nefes alabiliyorum. Yemin ederim, eğer bu bir şakaya dönüşürse... eğer sırf yüzüme gülmek ve çekip gitmek için beni kandırırsa...

"İşaretlere inanıyorsun," diye tekrarlıyorum.

Başını sallıyor. "Evet, öyle. Ve şu anda tüm işaretler seni odama götürüp beynini sikeceğimi gösteriyor."

Öldü.

RIP Jake Compton, NHL'in gelmiş geçmiş en iyi öğreticüsü. En çok sevdiği şeyi yaparken öldü.

"Sabah ilk iş uçağım var," diye ediyor. "Ve bu gece yalnız kalmak istemiyorum." Karanlık gözlerinin arasından bana bakıyor.

kirpikler. "Sanırım... belki sen de yalnız kalmak istemiyorsun." "İstemiyorum," diye boğuluyorum.

Bana tekrar gülümsüyor. "Güzel. Belki de..."

"getireyim," diyorum, cüzdanımı cebimden çıkarmıştım bile.

Ben barın üzerine eğilip kredi kartımı barmene doğru sallarken o da taburesinden kayıyor. Adam paramızı almak için uzaklaşır uzaklaşmaz omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Beni yandan becer.

Şimdi ayakta durduğu için dizlerimin üzerine çökmek istiyorum. Vücudu on numara. Hayır, o bir on bir. On üç. Tüm doğru yerlerde kıvrımları var, artı biraz daha fazlası. Kalçaları kıvrımlı ve o kıyafetin içinde sütyen giymediğini söyleyebilirim. Mükemmel göğüslerinde biraz ağırlık var. Askılı bluzunun içinde biraz sarkıyorlar, ağırlar. Meme uçları tahrik olmuş durumda.

O kayışları gevşetme ve onu tam teşhirde görme düşüncesiyle sikim seğiriyor. Oynayacak bir ağız dolusundan çok daha fazlası var. Onu sikime binerken görmek istiyorum. Üstüme çıkmasını istiyorum ve o mükemmel göğüslerinin çılgılık atarken zıplamasını, ıslak amının beni boğmasını istiyorum. Onları becermek istiyorum. Sikimi aralarına sokmak ve göğüs kafesindeki o küçük mikro dövmeyle üfleme istiyorum.

Sakin ol, seni seks delisi psikopat.

Titrek bir nefes alıyorum ve barmen hesabı bana uzatırken robot gibi imzalıyorum.

Döndüğümde beni bekliyor, aramızdaki enerji canlı bir tel gibi. Kahretsin, en son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Belki de hiç. Bu kız üzerimde bir çeşit sihir yapıyor.

Dönüyor, çıkış yolunu göstermeye hazır.

"Bekle" dediğimde ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor, heyecanı gözlerinde sönüyor.

Kahretsin, çekildiğimi sanıyor!

Bir adım öne çıkıp parmaklarımı kolunda gezdiriyorum. "Adını bile bilmiyorum."

Bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor, gülümsemesi geri geliyor ve elimden tutup beni asansörlere doğru götürüyor. "İsim yok. İş yok. Gerçek hayat yok. Bu gece, kendimize ait olmayan bir şehirde kaybolmuş iki insanız sadece." Omzunun üzerinden bakıyor, kahverengi gözleri ihtiyaçtan erimiş. "Gel beni bul."

Kocaman gülümsüyorum.

Gizemli Kız, seni tekrar bulmaya niyetliyim...ve tekrar...ve tekrar.

(Ayaktayken nabzım hızla atıyor. Bu çılgınlık. Sarhoş muyum ben? O hesabı öderken arkam dönük bir şekilde hızlı bir ayıklık testi yapıyorum.
Görüşüm

iyi, sallanmıyorum, düz bir çizgide yürüyebiliyorum. Bir şey varsa o da kafamın ayık olması. Çay ve mozzarella çubukları sihrini konuşturuyor.

Başarısız arkadaşlıktan dolayı kırılan kalbimle başa çıkmanın tüm yolları arasında, bu adamla yatağa girmek kesinlikle en az olgun olanı. Ama yalnızım ve şimdi azgınım ve o da evet diyor. Ayrıca, seks konusunda çok pozitif bir ortamda büyüdüm. Rachel seksi sever. Hem de çok. Tek gecelik bir ilişki yaşamaktan kesinlikle utanmıyorum. Bunun ne olduğunu bildiği sürece, ben de evet diyorum.

Ayrıca, onda bir şeyler var. Daha önce yalan söylemiyordum, ben tam bir burç kızıyım ve burçlara inanırım. Enerjiye de inanırım. O iyi bir insan, nazik ve şefkatli. O bir verici.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, beni ezberliyor. Tenim çakıl taşları gibi. Neden gerginim? Onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum ve o muhtaç bir iniltiyi bastırıyor. Bu ses doğrudan amıma gidiyor. Bakışları üzerimde geziniyor, sonra arkasını dönüp hesabı ödüyor.

Uzun boylu, belki 1.80. Ben topuklularla 1.75 falan oluyorum, yani omzuna ancak geliyorum. Gri tişörtünün altında kasları sıkı ve kot pantolonu da Tanrı'nın işini yapıyor. O kışta bir diş kırabilirsin. Tırnaklarımı teninde gezdirmek istiyorum, titrediğini görmek istiyorum. İstiyorum-

Fatura cüzdanını kapatıp barmene uzatıyor ve kredi kartını cüzdanına geri koyuyor. Onu arka cebine sokarken izliyorum, keşke o el ben olsaydım diyorum.

Kızım, topla kendini.

Nefes almaya çalışarak dönüp gidiyorum. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. İş ve hayatla çok meşguldüm. Son üç aydır evde olduğumdan daha fazla yoldaydım. Belki de bu zamanlama mükemmeldir. Bunu sadece istemiyorum, buna *ihtiyacım var*. Bugün benim için bir kapı kapandı, şimdi yeni bir kapı açma zamanı.

"Bekle-" diye sesleniyor .

Heyecanım göğsümde bir kaya gibi çöküyor.

Tanrım, fikrini değiştirdi. Çok sert çıktım.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve yüzünün aynı anda beş duyguyla titreştiğini görüyorum - beklenti, şaşkınlık, ihtiyaç. Sonra arkamdan yaklaşıyor. "Adını bile bilmiyorum," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve bal gibi tatlı.

Nefesim kesiliyor. Doğru, isimler iyi olurdu.

Belki de değildir.

İşaretler, hatırladın mı? İçimde birbirini bulan iki ruh olacağımıza dair bir his var, ama sadece bu an için. Sonra o kendi yoluna gidecek, ben de kendi yoluma. Gülümseyip başımı sallıyorum ve eline uzanıyorum. Benimkinin içinde çok büyük ama uyumu hoşuma gidiyor. Parmaklarını benimkilere dolaması, sabit ve sıkı tutması hoşuma gidiyor.

"İsim yok," diyorum. "İş yok. Gerçek hayat yok. Bu gece, kendimize ait olmayan bir şehirde kaybolmuş iki insanız sadece." Omzumun üzerinden bakıyorum, kalbim boğazımda, o hevesli gülümsemesiyle bana çarpıyor. O da var. O da en az benim kadar kaybolmak istiyor.

Elini biraz sıktım. "Gel beni bul."

Daha da yaklaşıyor, bundan sonra olacıklara kendini tamamen adanmış. Gülümsemesinin sıcaklığını ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Yolu göster, Gizemli Kız."

Onu yanıma çekerken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Boş hostes standının yanından geçerken brunch grubu bir sıra standın arkasından dolaşarak geliyor. Chad'in arkadaşları bizi görünce kıs kıs gülüyor. İkisi bana el sallıyor. Biri destek için arkadaşının koluna ihtiyaç duyacak kadar çakırkeyif.

Elimi bırakıyor, diğer grubun bizi geçmesine izin verirken kendini hafifçe önüme doğru eğiyor. Sanki dövüşe hazırmış gibi gergin hissedebiliyorum. On

İçgüdüsel olarak elimi kaldırıp parmaklarımı omzunda gezdiriyorum. Dokunuşumla sakinleşiyor, bir nefes veriyor.

Çok güzel kokuyor. Eğilme isteğimle savaşıyorum. Odunsu ve çiçeksi kokuyor. Pürüzsüz ve abartısız. Göğsüne doğru kıvrılmak, tişörtünün kumaşını içime çekmek istiyorum.

"Yelken yarışına bilet almak için son şansın güzelim," diye sesleniyor Chad. "Neden kardeşini bırakıp gerçek bir erkekle oynamaya gelmiyorsun?"

"Noway thatguyzzzher brother," diye bağıyor sarhoş adam. Diğer ikisi gülüyor.

İstedığın kadar rahat ol, yeni arkadaşım öne çıkıyor ve Chad'e elini uzatıyor. "Adını daha önce duyduğumu sanmıyorum."

Chad duraksıyor ve ele bakıyor. "Bu Brad," der ve eli alıp sıkıca sallar. "Brad Hollingsworth."

"Brad... doğru," diye yanıtıyor, tamamen soğukkanlılığını koruyarak.

Bir sonraki sözlerini yakalayamıyorum çünkü sırtına doğru adım atmış, kahkahamı elimle bastırmış ve kendimi onun cüssesine saklamıştım. Bir kahkahayı bastırırken omuzlarım titriyor. Eli beni arkamdan sarıyor, el sallarken ve sarhoş yatçı gruba ayrılırken şövalyece bir şeyler söylerken beni kendisine doğru bastırıyor.

Kapıdan geçer geçmez dönüyor, bir eli kalçamda, diğeri çenemin altında, yukarı kaldırıyor. Aptal gibi sırtıyor. İkimiz de öyle. "Adı Brad."

Yine homurdanıyorum. Tanrım, gözlerim yaşardı. "Yemin ederim bilmiyordum," diyorum nefesimi içime çekerek.

O kadar yakınımda duruyor ki neredeyse kucaklaşacağız. Yüzümün hatlarını çizerken bakışları ısınıyor. Çenemi okşamak için bir elini uzatıyor ve ben bu dokunuşu her yerde hissediyorum.

Göğüslerim ağırlaşıyor ve ağrımaya başlıyor, o yakıcı boşluk hissi içimin derinliklerine yerleşiyor. Bir erkeğin dokunuşunu bu kadar arzulamayalı çok uzun zaman olmuştu. "Beni gerçek bir erkeğe kaptırmaktan mı korkuyordun?" Mırıldanıyorum.

"Hiç şansın yok, güzelim," diye cevap veriyor. "İhtiyacın olan tüm erkek burada."

Gülümsüyorum. Kahretsin, bu iyi bir cümle. Amım da aynı fikirde olmalı çünkü kızımız açlık hissediyor. Bu adama bir ağaç gibi tırmanmaya hazırım.

N bir saniye daha beklemeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve barın kapılarından otelin iç lobisine geçiyorum. Brad ve grubu asansör kabinlerinden biri alt kata doğru hızla ilerliyor. O arkamda sessizce ilerlerken topuklarım fayanslara vuruyor. Topuklarımdan başka tek ses bardan süzülen yumuşak caz müziği.

Asansör kapılarının paslanmaz çeliğindeki yansımalarımızı görebiliyorum. Benden cüce, omuzları ve başı daha uzun duruyor. Uzanıp aşağı oka basıyorum, bir araba bizi almak için en üst kata doğru yarışırken kapıların üzerinde yanıp sönen beyaz ışıkları izliyorum.

Arkamdan yaklaşıyor. "Sana dokunabilir miyim?" diye mırıldanıyor, sıcak nefesi kulağıma çarpıyor.

Başımı sallarken içimdeki arzuyla savaşıyorum.

Elleri omuzlarıma gidiyor, ten tene değene kadar saçlarımda hafifçe geziniyor. Pürüzlü avuç içleri omuzlarımda ve kollarımda kayıyor.

Asansörün sesi duyulup kapılar açılır açılmaz topuklarımın üzerinde arabanın içine girip doğruca arka tarafa yürüyorum. O da beni takip ediyor, kapılar kapanırken varlığı çok etkileyici. Bir kesinlik var. Gelmek üzere olan her şeyin bir vaadi.

Dönüyorum, soğuk metal tırabzanı kavriyorum. Yüzümü kavrayarak bastırıyor. İkimiz de derin bir nefes alıyoruz, ruhlarımız tıpkı

Bir makinenin dişlileri gibi. Nefes veriyoruz ve onu her yerde hissediyorum. Onu her yerde *istiyorum*.

"Seni öpebilir miyim?" diye soruyor, dudaklarını dudaklarıma değdirmeye başlamış bile.

İki elimle yumuşak tişörtünü kavramak için tırabzanı bırakarak muhtaç bir iç çektim. "Tanrım evet-"

Ve sonra beni öpüyor. Tüm havamı alırken vücudu benimkini kaplıyor. Ona doğru açılıyorum, ellerim gömleğini bırakıp boynuna dolanıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum. Tutmaya yetecek kadar var ve tırnaklarımla ensesini tırmıklıyorum, kalçalarıyla bana bastırmasına neden olan bir inilti kazanıyorum.

Keşfederken oynak davranıyoruz, ben onun diliyle oynayıp alt dudağıyla alay edene kadar ağızlarımız açılıyor.

Ding.

Eli yüzümden aşağı inip boynumun sütununda geziniyor. Bir ihtiyaç iniltisiyle savaşıyorum. Bir erkeğin ellerinin boynumda olmasını seviyorum. Sıkması için cesaretlendirerek ona doğru eğiliyorum, ama hızla aşağı iniyor ve o kışkırtıcı baskıyı kaybediyorum.

Yavaşla, kızım. İki saniye oldu. Asansörde boğulmamak muhtemelen iyi bir şeydir.

Derimin altına giriyor, derinlere iniyor. Enerjimiz dans ediyor, ve birleşiyor. Aynı anda hem ruhani hem de gerçek. Öpüşmeye devam ediyoruz ve onu her parçamla hissediyorum.

Ding.

Parmakları boğazımdan göğüslerimin arasına kadar çıplak tenimde geziniyor. Bu tulum yüksek moda ile Vegas bekârlığa veda partisi arasındaki ince çizgide kayıyor. "V" kısmı neredeyse göbeğime kadar kesilmiş. Elini esnek kumaş parçasının içine sokması için hiçbir şey gerekmiyor. Çıplak göğsümü avuçlarken dokunuşuna doğru eğilerek titriyorum.

"Seni çok istiyorum," diye inliyor ağzımın içine, meme ucumu şakacı bir şekilde çimdiklemeden önce göğsümü tartıyor.

"Ahh-evet," diye tıslayarak cevap veriyorum. Amım biraz ilgi için çılgılık atıyor ve kalçalarımla ona bastırıyorum, sertliğini hissediyorum. Neden tulum giymiştim ki? Beni soymadan ihtiyacım olanı veremez ve bu asansörde çırılçıplak soyunmamın imkânı yok.

Ding.

"Kahretsin-" Öpüşmemizi kesiyor, elini üstümden çıkarıyor ve arkasını dönerken kendini benden uzaklaştırıyor. O eli sürüklüyor

arabanın diğer tarafına doğru neredeyse tökezleyerek ilerlerken karmakarışık saçlarını karıştırıyor. "Bir yere basmam lazım," diye mırıldanıyor.

Ahh, bu çınlama. Burada, otelin en üst katında, kat seçmediğimiz için gittikçe sinirlenen bir asansörde oturuyoruz.

"On yedi," diyorum.

Başparmağıyla numaraya vurup arkasını döner. Asansör hemen hareket etmeye başladı. Kabinin diğer tarafında kalıyor, beni içine alırken gözleri kocaman. Omuzları kabarıyor ve dudakları aralanıyor. Profesyonel sporcunun nefesi kesiliyor. Onu nasıl etkilediğimi bilmek kendime olan güvenimi artırıyor. Öne doğru bir adım atıyorum ve o elini kaldırıyor. "Hayır, bekle."

Gözlerimi kırıştıyorum, sinirlerimi yutarak dudaklarımı yalıyorum. "Sen değil misin

."

"O cümleyi bitirme bile," diye . "Burada kalmalısın Çünkü eğer yapmazsan seni burada, bu asansörde beceririm ve bunun olmasına imkân yok. Seninle acele etmeyeceğim."

Ejderha Rachel kafesinin içinde mırıldanıyor. Bu adamın başı büyük belada.

Asansör on yedinci katta tekrar çalar ve kapılar arkasından kayarak açılır. Elini uzatıyor ve vücudunu kapıların arasına koyuyor. Topuklarımın üzerinde ilerliyorum. Yan dönerek çıkmama izin veriyor.

Renkli koridorda hevesli bir köpek yavrusu gibi beni takip ediyor. Odama doğru ilerlerken bir eli belimde. Kapının önünde durup anahtar kartını almak için elimi cebime atıyorum.

Eğilip boynuma sıcak öpücükler konduruyor. Kalçamdaki eli, başparmağını açıkta duran yan göğsüme sürtünceye kadar yukarı doğru kayıyor.

Evet... belki de bu tulum kamusal kullanımdan emekli edilmeli.

Yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Oda 1742 mi?"

"Evet." Anahtar kartımı okuyucuya dokunduruyorum ve yeşil ışık yanıp sönerken kapı bip sesi çıkarıyor. Kolu çekiştirip iterek açıyorum. "Oda numarasıyla ilgili tuhaf bir şey mi var?"

"Komik değil," diye yanıtlıyor beni içeri kadar takip ederek. "Sanırım işaretlerle ilgili düşüncelerin bana da bulaşıyor, hepsi bu."

Kapı arkamızdan kapanıyor ve kilitlemek için dönüyor. Odaya sendeleyerek giriyorum, topuklu ayakkabılarımı bagaj rafına doğru tekmeliyorum.

Muhteşem bir oda. Babam asla ucuz bir şey yapmaz. Şehir dışından gelen tüm düğün konukları yükseltilmiş odalara, aile ve damat tarafları ise süit odalara sahip oldu. Burası köşe bir oda, iki duvarı yerden

Tavan pencereleri şehir merkezinin ve Elliott Körfezi'nin muhteşem manzarasını gözler önüne seriyor. Hâlâ gün ışığı var ama burası Seattle. Güneş ışığı ancak otuz dakika sürdü. Gökyüzü şimdi kapalı, gri bulutlar alçakta duruyor. Muhtemelen bu gece fırtına çıkacak.

"Vay canına... Bu oda harika," diye mırıldanıyor. "Kız kardeşimin bunu görmediğine seviniyorum. Cimri olduğumu düşünecek ve ben de bunun sonunu asla duyamayacağım."

Etrafına bakmasını izliyorum. Banyo kapının yanında. Dolu bir bar ve bir duvar boyunca uzanan bir televizyon, onu bir kanepe bir çift pub sandalyesi var. Televizyonun altında elektrikli bir şömine yanıyor, ateş çıkırdıyor.

Pencere olmayan diğer tek duvar boşluğunu büyük boy bir yatak kaplıyor. Pencerelerin birleştiği köşede şezlong benzeri bir şey için yeterli zemin alanı var. Süper yumuşak ve çok rahat, bir bulutun üzerinde uzanmak gibi. Brunch'a gitmeden önce bornozuma sarınıp orada kitap okudum.

"Sana bir şey getireyim mi?" Telefonumu cebimden yatağın kenarındaki şarj istasyonuna bırakıyorum.

Odayı geçip bana doğru geliyor ve elini cebine atıyor. Telefonunu da çıkarıp diğer şarj çemberinin üzerine koyuyor. Batarya bağlandığında ekran parlıyor ve kilit ekranında kolunu güzel bir kıza doladığı bir fotoğrafını görüyorum. Kız da aynı koyu kahverengi saçlara ve onun delici ela gözlerine sahip. Sırıtişları mıknaş gibi.

"Amy bu mu?"

"Evet." Telefonu eline aldı ve bana kilit ekranını gösterdi. "Bu yaklaşık bir buçuk yıl önce Japonya'daki halimiz."

Gülümsüyorum. "O muhteşem. Garip, değil mi?" "Ne?"

"İnsanlar her zaman kız ya da erkek olsaydınız nasıl görünürdünüz diye merak ettikleri o oyunu oynamayı severler. Merak etmemize gerek yok. Harrison çok yakışıklı bir erkek olacağımın kanıtı."

Öfkeyle telefonu tekrar koydu. "Evet... Sanırım." Ruh halindeki ani değişikliği hissediyorum. "Ne oldu?"

Eli yanağıma okşuyor. "Kardeşinin adını biliyorum ama seninkini bilmiyorum."

"Ve kız kardeşinin adını biliyorum," diye cevap verdim. "Bana bir şey söylemelisin."

Kaskatı kesilme isteğimle savaşıyorum. "Ne gibi?"

"Her şey," diye cevap veriyor, iki eli de saçlarımda. O kadar iri bir adam olmasına rağmen çok nazik. "Bunun ne olduğunu biliyorum." Alnımdan öpüyor. "İkimizin de temiz çıkmasını istediğini biliyorum. Anlıyorum, ben de eşlik edeceğim. Ama öylece..." İç çekiyor, parmakları köprücük kemiğime tüy gibi hafifçe dokunuyor. "Bana *bir şey* söylemeni istiyorum."

Bir nefes verdim ve başımı salladım. O haklı. Ona karşı hissettiğim bu çekim bir şekilde tatmin edilmeli. Bu bağlantıyı onurlandırmalıyız. Ona önemli bir şey söyleyeceğim. Yanağını okşamak için elimi kaldırıyorum. Sonra tırnağımı boynundaki nabız noktasının üzerinde gezdiriyorum. Duraklıyorum, ona ateşli bir gülümseme gönderiyorum. "Peki, işte sana bir şey: Seni öldürebilirim ve bunu bir kaza gibi gösterebilirim."

Kaskatı kesiliyor. "Siktir, sen suikastçi mısın? Kara Dul durumu gibi bir şey mi bu ve biri camı kırmak üzere mi?" Omzumun üzerinden çift camlı duvara doğru bakıyor.

Gülüyorum, yaklaşıyorum. "Hayır... ama deri bir tulumun içinde ondan daha iyi görünüyorum."

Bu onun dikkatini tekrar bana çekti. "Eminim öyledir," diye mırıldanıyor, dudakları benimkilerle alay ediyor.

"İki tahmin daha." Elimini gezdiriyorum, parmaklarım göğsünde geziniyor. Beline geldiğimde gömleğinin altından çekiştirerek elimi içine sokuyorum. Teni çok sıcak ve karnındaki kaslar gergin. Diğer elimi beline dolayarak kot pantolonunun arka cebine sokuyorum.

"Kahretsin-" diye tıslıyor, parmakları saçlarımı kazıyor ve başımı geriye doğru çekiyor. "Burada bir centilmen olmaya çalışıyorum ve sen gerçekten dikkatimi dağıtıyorsun."

"Tahmin etmiyorsun," diye takılıyorum. "Yeteneklerimi göstermemi ister misin?"

Tekrar inliyor. "Sen...uhh. Oh, *kahretsin*-"

Elimi kot pantolonunun üstünden içeri sokuyorum, parmaklarım yontulmuş kıcının mermer gibi derisinin üzerinde geziniyor. Bu adamı çıplak görmeliyim. Ona tapmam gerekiyor. Onun bana tapmasına ihtiyacım var.

Yüzünü boynuma doğru indiriyor, dudakları nabız noktamı emmeden önce beni içine çekiyor. Amım sıkıca kenetlenirken kalbim çırpınıyor. Bunu daha ne kadar erteleyebileceğimi bilmiyorum. Fiziksel ön sevişmeye ihtiyacım var. Sonra da sikilmeye ihtiyacım var. Sertçe.

"Hemşire misin sen?" diye inliyor, eli tekrar üstümün içine kayarak ağrıyan göğsümü yoğuruyor.

İç çekiyorum, dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Pek sayılmaz. Ama gittikçe ısınıyorsun."

Nefesi kulağımda sıcak, elleri aynı anda her yerde. "Şunu çıkarır mısın?"

Söylemek yerine sorması -ya da doğrudan benden koparması- kalbimin buzlu şeker gibi erimesine neden oluyor. Konu hızlı bir ilişki olduğunda erkekler Neandertal olabiliyor. Gir ve çık. Hızlı ve öfkeli. Gösteriş yapmaları gerektiğini düşünüyorlar, sanki o ana sahiplermiş gibi bedenime sahip oluyorlar. Üniversitede bu tür ilişkilere doydum.

Ama bu adam hakkında haklıydım. Bu onun tarzı değil. Şeker gibi tatlı biri. Bu ölümcül kas makinesinin oyun içinde şiddet uygulayabileceğine eminim ama üniforma dışında çok yumuşak biri.

Bir iniltiyi bastırdım, bu geceki görevim açtı. Onu çözmek istiyorum. Onu yalvartmak, süründürmek istiyorum. Ve lütfen, tanrıça, bir noktada bu çocuk eldivenlerini çıkarıp beni de süründürmesine izin ver.

"Son tahminim," diye cevap veriyorum. "Bunu doğru yaparsan beni çırılçıplak soyabilir ve o yetenekli dilinle amımı sikebilirsin."

Bana doğru eğilirken titriyor, dişlerini boynumda gezdiriyor.

"Bu planı beğendin mi?" Parmaklarım saçlarını tararken ona takılıyorum. Diğer elim hâlâ pantolonunun üst kısmında, onu bana doğru tutuyor. "Amıma aç mısın? Tadına bakmak ister misin?"

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyor, iri elleri sırtımın alt kısmındaki fermuarı karıştırıyor.

"O zaman ben neyim?" Dudaklarına doğru fısıldıyorum, alttakini hafifçe ısııyorum.

Tısıyor, kıcıımı odaya gösterene kadar fermuarı indiriyor. "*Ungh-doktor*. Sen doktor musun?"

Ona gülümsedim. "Aferin oğlum. Artık benim hakkımda bir şeyler biliyorsun." Bana göz kırpmıyor, dudakları öpücüklerle ıslanmış. "Bekle, ciddi misin?"

Başımı salladım.

Yüzünde bir sırıtma belirir. "Sen doktor musun? Gerçek bir doktor gibi mi?"

Gülüyorum. "Ben bir televizyon doktoru ya da mobilya döşeme doktoru değilim. Ben gerçek, dürüst, lisanslı bir tıp doktoruyum."

Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirirken sırıtışı genişliyor. "Bu çok ateşli." Başını sallayarak bir kahkaha atıyor. "Tanrım, sen benim ligimin çok dışındasın. Benim gibi bir adamla ne işin var senin?"

Şaka yapmaya çalışıyor ama sözlerinin altında yatan gerçeği hissediyorum. Aslında kafası karışık. Araya girip başparmağımı dudaklarına götürüyorum. "Sen kayıp bir çocuksun, unuttun mu? Beni bulman gerekiyordu."

Birbirimizi içimize çekerken alnı benimkine yaslanıyor. Bir süre sonra başını kaldırıyor ve o muhteşem ela gözleriyle bana bakıyor. "Lütfen seni şimdi becerebilir miyim?"

Bir adım geri atıyorum ve iki elimle yukarı uzanıp askılı bluzumun açıyorum. Onu bırakıyorum ve kalçalarımı hafifçe sallıyorum. Tulumun tamamı siyah bir kumaş fısıltısıyla yere düşüyor ve beni çıplak bırakıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

(Bu odadan asla çıkmayacağım. Kapıyı kapatın. Bizi burada tuğla tuğla mühürleyin.

Otel personelinin bize yiyecek getirebilmesi için en altta bir yer bırakacağız. Su ve temiz havlu falan. Ama sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

Gizemli Kızım-bekle, onu da *geç-Doktor* Gizemli Kızım önümde çıplak duruyor ve aletim aşırı heyecandan bayıldı. O mükemmel biri. Zeki, komik ve o kadar güzel ki Seattle'ın en yüksek binasından onun benim olduğunu haykırmak istiyorum... en azından bu gece için.

Onu kollarıma alana kadar hareket ettiğimin farkına bile varmıyorum. Ellerim hızla keşfediyor, her santimini hissediyor, kaburgalarını düzeltiyor, her iki göğsünü tartıyor, mükemmel kıcını sıkmak için kıvrımlı kalçalarının üzerinden kayıyor.

Kahretsin, onun ağırlığını seviyorum, onu hissetmeyi seviyorum - o kadar pürüzsüz ve yumuşak, ihtiyaçla o kadar ateşli. Beni istiyor. Kahretsin, beni *arzuluyor*. Benim için ıslandı mı? Bilmek zorundayım. Onu kalçalarından tutup yukarı kaldırıyorum. "Kollarını bana dola, bebeğim."

Nefes nefese kalıyor, çıplak bacakları belime dolanırken kolları boynuma dolanıyor. Hâlâ giyinik durumdayım ve bu çıplak tanrıçayı bir koala gibi yatağa taşıyorum. Onu yere bırakıyorum ve birkaç santim geri çekiliyor. Ellerinin yerleşimi göğüslerini yukarı ve bana doğru bastırıyor. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir davetti. Yatağa doğru eğildim, ellerim onun iki yanındaki yatağa gömülürken memesini ağızımla kapatıp pembe meme ucunu emdim.

"Oh-fuck," diye bağıyor, içime doğru eğiliyor. Bir eliyle kendini tutuyor, diğer eliyle de beni kendisine bağlamak için saçlarımı kazıyor. Yalıyorum ve alay ediyorum, o dolgun memeyi emiyorum, altımda nefes nefese kaldığını hissediyorum.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diyorum, bakışlarını tutmak için ondan uzaklaşıyorum. "Yavaş ve tatlı mı seviyorsun? Sert mi seviyorsun? Bana oraya ulaşmak için neye ihtiyacın olduğunu söyle bebeğim, ben de senin yeni MVP'n olayım."

Dirseklerinin üzerine düşüyor, göğüsleri hâlâ yüzümde. Göğsündeki seksi dövmeyle şimdi görebiliyorum. Göğüslerinin arasından başlayıp göğüs kemiğini biraz geçerek aşağıya iniyor; basit bir lotus çiçeğiyle son bulan, çizgi ve noktalardan oluşan kızsı bir tasarım.

Ve evet, bunun bir lotus olduğunu biliyorum. Lisanslı yoga gurusu Amy Compton'la büyüüp de lotus hakkında bir şey bilmemek olmaz. Siktir, yapacağım. Bardan beri bunu yapmak istiyordum. Başımı eğiyorum, dilimle dövmenin izini sürüyorum, göğüslerinin arasından yukarı doğru çıkıyorum.

Altımda titriyor, dizleri yanlarımı sıkıyor. "Söyle bana, bebeğim."

"*Daha fazlasına ihtiyacım var,*" diye pantolonunu indirdi. "Bu kadar kibar olmayı bırak ve sik beni. Beni al ve sıırıslıkla olana kadar kullan. Bana şaplak atabilir, beni kızdırabilir, istediğin deliği kullanabilirsin. Ve eğer sadece bir tur atmayı bekliyorsan, beklentilerini ayarlasan iyi edersin çünkü-"

Onu vahşi bir öpücükle susturuyorum, pis ağzına sahip olurken ağırlığımla ona baskı yapıyorum. Yemin ederim, öldüm ve cennete gittim. Tabii ki, benim mükemmel kızım oynamayı seviyor. Bahse girerim bir bahçe hortumundan daha fazla kıvrımı vardır.

Tanrı yoluma bu kadar güzel bir kadın koyup da onu sıradan bir vanilya fasulyesi yapmazdı. Onu lanet formamla aynı numaraya sahip bir odaya koymazdı. Üniversiteden beri 42 numarayım. Bu benim uğurlu numaram. Ve şimdi bu kız bana bakıyor, çıplak ve bunun için yalvarıyor, 'herhangi bir deliği kullan' diyor.

Oh, bebeğim, bekle.

Onu itiyorum ve ayağa kalkıyorum.

Pantolonunu indirdi, gözleri kocaman, beni izliyordu.

Gömleğimi tek elimle çıkarıp yere atarken bakışlarını üzerimde tutuyorum. Gözleri kocaman açılmış, vücudumu takdir ediyor. Çok daha iyi. On beş yaşımdan beri bu vücudu haftanın yedi günü, yılın elli iki haftası bileyip şekillendirerek en yüksek performans moduna getirdim. Bu vücut yılda yedi milyon dolar değerinde.

Kalbini ye, Gizemli Kız.

Ayakkabılarımı çıkarırken ayağa kalkıyor. Sonra kemerimin tokasıyla oynayıp kot pantolonumu yere düşürüyorum. Çorap , bu yüzden şimdi onun önünde sadece siyah boxer külotuyla duruyorum, önü çaresiz aletimle delik deşik. Utanmadım. Belli ki ağzı sulanıyor. Kahretsin, öğürmesini hissetmek istiyorum. Dişlerinin sikimin üzerinde kaydığını hissetmek istiyorum.

Bana uzanıyor ama başımı sallıyorum. Vücudunun her hattını ezberlemek için elimden geleni yaparken gözlerim kısılıyor. "Arkana yaslan ve bacaklarını iyice aç. Bana amını göster."

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek yatağa uzanıyor. Koyu renk saçları beyaz yatak örtüsünün üzerinde dağılıyor. Gözleri bana kilitlenmişken yavaşça dizlerini açıyor. Çırılçıplak ağdalı. Kukusunun dudakları açılıyor ve parlayan pembe merkezini mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

"Kendine dokun," diye homurdanıyorum, külotumun üzerinden sikimi avuçluyorum. Zamanı gelecek, ama kesinlikle şimdi değil. "Önce seni izlemek istiyorum. O amcığı benim için hazırla, bebeğim."

Gülümsüyor. İki parmağını ağzına götürüp emiyor.

Siktir, benim kızım dalga geçmez.

Muhtaç bir inilti çıkarırken kara gözleri benimle alay ediyor. Sonra parmaklarını ağzından çıkarıp göğsünden aşağıya, seksi küçük dövmesinin üzerinden geçiriyor ve pembe dudaklarının arasına daldırıyor. Temas anında titriyor, ıslak parmakları kaygan dudaklarının arasından kayıyor.

Bu bir işkence ama aynı zamanda iyi hissettiriyor. Ne diyebilirim ki? Cezaya aç biriyim. Acı zevktir falan. Her neyse, hepimizin sapkınlıkları olabilir.

Şimdi yatakta inliyor, gözleri kapalı, kendini parmaklayışını izlememe izin veriyor. Kahretsin, parmaklarını sonuna kadar sokuyor. "Lütfen," diyor iç çekerek, klitorisinin etrafında dönerek. "Lütfen-"

Yalvarışı karşısında sikim seğiriyor. "Neye ihtiyacın var, bebeğim? Benim için hazır mısın?"

"Evet."

Güzel, çünkü bir saniye daha bekleyemem. Aç bir iniltiyle dizlerimin üzerine çöküyorum.

(Daha önce bu kadar güzel bir insan gördüğümü hatırlamıyorum. Sadece fiziksel güzelliği değil. Beni yanlış anlamayın, kaslarının dalgalanmasını izlemek

Tişörtünü çekiştirip çıkarması şiir gibi. Onu üstümde, etrafımda istiyorum. Bana zevk vermek için çalışan o kasların gücünü hissetmek istiyorum.

Ama onun güzelliği çok daha derinlere iniyor. Güzel bir ruhu var.

Yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöküyor ve iki ayak bileğimden tutuyor. Beni öne doğru çekip yatağın kenarına sürüklerken nefesim kesiliyor. Dizlerimi omuzlarının üzerine çeviriyor ve bana bakıyor, ela gözleri şehvetle kaplanmış. Sıcak nefesi klitorisime değerken şöyle diyor: "Utanma bebeğim. Hoşuna giden bir şey yaparsam bana haber ver."

Ben cevap veremeden ağzı üzerimde, yetenekli dili klitorisimin üzerinde geziniyor. Rahatlayarak iç çektim ve yatağa geri çöktüm. Derin bir nefes alıyorum, o aşağı inerken bacaklarımın açılmasına izin veriyorum.

"Bu iyi hissettiriyor," diyorum ona. "Durma-"

Bu adam hiçbir şeyi saklamıyor. Nasıl yapacağını bildiğini sanmıyorum. Eğer oyundaysa, *her şeyini* ortaya koyar. Oyununa getirdiği konsantrasyon ve profesyonellik seviyesini ancak hayal edebilirim. Diliyle beni harap ediyor, fiske vuruyor ve emiyor, neyin beni soluksuz bıraktığını ve neyin daha fazlası için çaresizce ona bastırmamı sağladığını öğreniyor.

İlk orgazmım içimde sımsıkı sarılıyor. Tanrım, o çok iyi. Tam oradayım ve sadece iki dakika oldu. Bu ısınma hissi klitorisimden tüm vücudum uğuldayana kadar yayılıyor. Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Tanrım, çok iyi, tam orada, daha *fazla*."

İki parmağıyla bastırıyor, dili klitorisime karşı iki kat çalışıyor ve ben gidiyorum. Sırtımı eğiyorum, ellerim çarşafı yumrukluyor, kenara doğru eğilirken saçma sapan mırıldanıyorum. Amım parmaklarının etrafında sıkıca kenetleniyor ve özlemle inliyor, tam ön vajinal duvarım boyunca sürtünüyor. Bu sırada klitorisim titriyor, orgazmımın dalgaları bana çarpıyor.

Birkaç dakika içinde gevşiyorum, vücudum titriyor ve aşağı inerken ılıklaşıyor.

Parmaklarını içimden çıkarıyor, gözlerinde ihtiyaçla üzerime eğiliyor, yüzü hala bacaklarımın arasında gömülü. "Em," diyor ıslak parmakları dudaklarımda gezinirken.

Öne doğru kıvrılıp parmaklarını ağzıma alırken içim titriyor. Kendi salınımımın tadını alıyorum, keskin ve sıcak.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor.

Titriyorum. Genelde övgüyü veren kişi olmayı severim, ama bu sevgiliden gelince kendimi kirli hissediyorum ve buna bayılıyorum. Onun iyi kızı olmayı seviyorum. Onun övgüsünü kazanmayı seviyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Bacaklarımı omuzlarından kaldırıp oturuyorum.

"Bu senin için iyi miydi?" diye soruyor, kara kaşlarını hevesle kaldırarak.

Ciddi, yavru köpek bakışı çok fazla. İki elimle yüzünü kavıyorum ve ağzımı onunkine bastırarak onu öne doğru çekiyorum. Dudaklarının hâlâ salgıyla ıslak olması umurumda değil. Aslında bu beni tahrik ediyor. Tadı bana benziyor. Sadece bir gece için bile olsa, bu güzel adam *benim*.

Öpüşmemize ara verip saçlarını alnından çekiyorum. "Bana bir şey söyle," diye mırıldanıyorum. "Herhangi bir şey."

Çenemi, yanağımı öperken gülümsemesi içini aydınlatıyor. "Defans oynuyorum," diye cevap veriyor ve orada bırakıyor. Profesyonel sporcu şüphelerimi doğrulamaya yetiyor ama sporunu ya da takımını ele verecek kadar değil. Anonimliğimiz bozulmadan kalıyor.

Yani istesem Google'da tüm profesyonel spor takımlarını arayıp onu bulabilirim ama bu kuralları çiğnemek gibi geliyor. Ona bir kısıntı daha sunmaya karar verdim. "Bunu zaten biliyordum."

Ağzını göğsümden kaldırırken ellerini göğüslerimin üzerinde tutarak hareketsiz kalıyor. "*Ne-nasıl?*"

Burnunun ucunu öperek gülümsüyorum. "Seni gördüğüm anda vücudunun her yerinde bunu okudum." Şaşkın bakışları üzerine ekliyorum, "Uzmanlık alanım spor hekimliği."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin, bir takım için mi çalışıyorsun? Hangisi-"

"Ah-ah." İki parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum. "Artık iş konuşmak yok. Eğer senin için de aynıysa, seks yapmaya devam etmek istiyorum."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıp ayağa kalkarken gözlerini devirerek ofluyor. Yeni aç beni onun boxer külotundaki devasa şişkinlikle yüz hizasına getiriyor. "Oh, öyle mi? Peki benim pis konuşan Gizemli Kızım şimdi ne istiyor?" diye soruyor, parmakları karışık saçlarımı tararken.

Ellerim şimdiden kalçalarını yumuşatıyor, külotunun alt kenarını okşuyor. İnliyor, eli saçlarımda sıkılaşıyor. Tırnaklarımla kumaşın üzerinden kalça kemiklerine kadar sürüklüyorum ve o bir ürperti bırakıyor. "Benimle oynama bebeğim. Bütün gece bu odada kalıp sana ihtiyacın olanı vermekten mutluluk duyacağım. O amcığı sanki işimmiş gibi yiyeceğim. Tek kelime edersen dizlerimin üstünden kalkmam."

Gülümsememi saklayamıyorum. Gördün mü? O bir verici. Görünüşe göre konuşmayı da biliyor ve ben de bunun için buradayım. Açgözlü amım heyecandan sımsıkı sıkılırken parmaklarım onun külotunun bel bandına dokunuyor ve şakacı bir şekilde çekiştiriyor. "Peki ya ağzından daha fazlasını istersem?"

Tekrar inliyor, saçlarımı sıkıca kavırıyor. Başımı arkaya yatırıp bana bakıyor. "Bu külotlar çıktığında her şey biter. Benimle birlikte olana kadar dayanıklılık kelimesinin anlamını bilmiyorsun. Seni anlamsızca becereceğim ve daha fazlası için bana yalvaracaksın."

Oh, Tanrıya şükür.

Külotunu tekrar çekiştiriyorum, onu serbest bırakmaya hazırım, ama beni durduruyor, iki eliyle bileklerimi kavırıyor.

"Bekle, bana bunu istediğini tekrar söyle," diyor, sesinde bir belirsizlik var. "Beni istediğini söyle... beni." Kelimeler ağzından çıktığında neredeyse irkiliyor, elleri bileklerimde gevşiyor. Bunu yüksek sesle söylemek istediğini sanmıyorum.

Arkama yaslanıp ona bakıyorum, ellerim hâlâ kalçalarında. Onu sanki benim bir parçamış gibi hissediyorum. Heyecanını, sinirlerini, ihtiyacını hissediyorum. Bu tatlı golden retriever'ın bir kadın erkeği olmamasına imkan yok. Bu onun ilk seferi olamayacak kadar yetenekli. Hayır, onunla ilgili her şey deneyim çığlıkları atıyor.

Peki bu gerginlik neden? Bu tereddüt neden? Hesabı ödediğimiz andan itibaren, tek istediğim bizi 100 mil hızla Pound Town'a götürmekken, o hız tümsekleri koyuyordu. Onu inceliyorum, zihnim yarışıyor. Bu onun için bir şekilde farklı. Onu istediğimden neden şüphe ediyor? Hangi noktada ona böyle bir izlenim verdim?

Sonra aklıma geldi.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Eminim ilişkiye girmiştir. Hangi profesyonel sporcu kariyerinin bir noktasında bundan faydalanmamıştır ki? Kadınlar kelimenin tam anlamıyla haftanın her günü kendilerini bu adamların önüne atıyorlar. Ama bunu yaptıklarında, erkeklerin kim *olduğunu* biliyorlar... ya da en azından numaralarını, pozisyonlarını, maaşlarını ve imza primlerini biliyorlar.

Daha agresif kızlar istatistiklerini bile bileceklerdir - ve oyun istatistiklerinden bahsetmiyorum. Bu çılgınlardan bazıları, bir oyuncunun ilişkilerine adanmış web sitelerinin tamamını yönetiyor. Nelerden hoşlandığı hakkında bilgi paylaşıyorlar. Aletinde bir kıvrım var mı? Kızlarını tıraşlı mı yoksa doğal mı seviyor? Aşağı iniyor mu?

Küçük düşürücü ve iğrenç ama bu hayatın bir parçası. Erkeklerin buna alışması ve çok dikkatli olmayı öğrenmesi gerekiyor. Hayranlar sporcuları umursamaz. Onlar sadece istediklerini elde etmeyi önemserler - birkaç gün ya da hafta şımartılmak, bazı bedava hediyeler, özel kulüplere ve partilere erişim.

Bunun benim için olduğunu mu düşünüyor? Onu bir hayran gibi mi kullanıyorum?

Mümkün değil.

Adını ya da sporunu bilmiyorum. Maaşını da bilmiyorum. Ve hiçbir şey istemiyorum. Bunu *asla* yapmazdım. Benzer bir ortamda büyüdüğüm için hâlâ iki ayda bir terapi görüyorum. Baban dünyaca ünlü bir rock yıldızı olunca böyle oluyor. İlişkilerim söz konusu olduğunda anonim kalmayı sevmemin bir nedeni daha. Hâlâ aynı soyadını paylaşıyoruz ve basın acımasız ve zalim olabiliyor. Başımı eğmeyi ve tüm bu spot ışıklarını paylaşma saçmalığından kaçınmayı zor yoldan öğrendim.

Bana bu kadar yakın duran güzel adama tekrar bakıyorum. Beni istiyor. *Bunu* istiyor. Ama daha fazlasını istiyor. Kullanılmak istemiyor. Ve kontrolden çıkmış hissediyor. Başından beri bu arabayı kullanan bendim.

Tanrım, kendini hayran gibi hissediyor.

Bara takılmak için gitmedi. Bir içki almaya ve kız kardeşini özlediği için üzölmeye gitti. Şu an burada olmasının tek sebebi benim çekiciliğimden kaçamadığı için, tıpkı benim onunkinden kaçamadığım gibi.

Ayağa kalkıyorum, ellerimi yanlarından geçirip omuzlarına koyuyorum. "Bana bak."

Aşağı bakıyor, ela gözlerinde ihtiyaç ve tereddüt dönüyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım. "Şöhretin ya da adın için değil. Eğer bir şey varsa, şöhret beni kaçmaya iter. Beni içine çekmiyor. Ve bu seninle ilgili değil.

ya da benim hızlı bir sevişme yaşamam" diye ekliyorum. "Belki de barda iki saniye kadar öyle başladı," diye itiraf ediyorum. "Yalnızdım ve bugün aldığım bazı haberler yüzünden üzgündüm. Ama şimdi seni burada istiyorum çünkü nazik ve komiksin. Seni burada istiyorum çünkü seninle *aramda* bir *bağ* olduğunu hissediyorum."

Bir adım daha yaklaşıyorum, ellerimi kalbinin üzerinde gezdirirken göğüslerim çıplak göğsüne değiyor ve güçlü kalp atışlarını hissediyorum. Ben de onun eline uzanıp kalbimin üzerine koyuyorum. Gözlerimi kapatıp kalbimin onun avucunun altında atmasına izin veriyorum. "Bunu hissediyor musun?" Mırıldanıyorum.

"Evet."

"Eşzamanlılığı hissediyor musun? Zamanın içinde çırpınıyoruz. Seninle kilitlenmiş hissediyorum-"

"Ben de hissediyorum," diyor. "O bar taburesinde arkana döndüğün andan beri çıldırmış gibiyim. Ben bunu yapmam. İlişkiye girerken bir şeyler hissetmiyorum," diye garip bir şekilde ekliyor. "Bu delilik. Göğsümde yanan bir havai fişek varmış gibi hissediyorum." Eğiliyor, boştaki eliyle yanağını kavıyor, başparmağı ayırık dudaklarının üzerinde geziniyor. "Sen de kimsin lan?"

Ben cevap vermeden önce uzun bir süre birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. "Beni zaten tanıyorsun, sanırım... değil mi?"

Başını sallıyor, bakışları yumuşuyor. "Evet... evet, sanırım belki de öyle."

Bu gerçek aramıza yerleşti. Birbirimizi tanıyoruz. Gerçek anlamda değil tabii ki. Biz iki isimsiz yabancıyız. Ama yine de birbirimizi tanıyoruz. Bazen insanlar hayatınıza girer ve bu bir buluşmadır. Ama bazen, *yine* bir buluşma olur. Déjà vu. Ruh tanıma. Her neyse, bizde var.

Onu tanıyorum. Onunla güvendeyim. Onu *istiyorum*.

Tekrar yatağın kenarına çöküyorum ve geriye doğru kayıyorum. O da beni takip ediyor, kolaylıkla üzerimde sürünüyor, kendini desteklerken kollarındaki kaslar geriliyor. Kalçalarımın beşiğine gömülüyor, sert boyu hala bir kumaş tabakasının arkasında sıkışmış durumda. Ellerimi omuzlarına koyup onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum.

Dudaklarımız başka bir öpücükte buluşuyor. Bu seferki daha yavaş, daha derin ama bir o kadar da aç. Gecenin geri kalanında onu öpmekle yetinebilirim. Harika bir öpüşme seansı seksten daha samimi olabilir. Tanrıya şükür daha fazlasını istiyor gibi görünüyor.

Ellerimizle keşfederken birbirimizi geliştiriyoruz. Ben narin, iki beden plastik bir kız değilim. Kıvrımlarım var ve onları seviyorum. Çiller, selülitler, yara izleri. Vücudumdan fazlasıyla memnun görünüyor, beni altımdan kavıyor

Kalçasıyla bastırarak beni daha da genişletiyor. Sert siki klitorisime sürtünüyor, külotunun sürtünmesi sert ve lezzetli.

Bir ürpertiyle savaşıyorum, içimde bir sıcaklık oluşuyor. O boş sızı büyüyor. Doldurulmaya ihtiyacım var. Onu içimde istiyorum. Kendi iyiliğim için çok meraklıyım, bir elimi mermer gibi yontulmuş göğsünden aşağı kaydırıyorum, parmak uçlarımı karnındaki koyu renkli kılların küçük izinden aşağıya, külotunun üstüne doğru fırçalıyorum.

Ne istediğimi biliyor ve öpüşmemize ara vermeden kalçalarını kaldırıyor. Elimi çevirip külotunun içine sokuyorum. Elim etkileyici uzunluğunun etrafını sarıyor ve alt dudağımı ısırarak inliyor.

"Evet, dokun ona," diyor ağzıma karşı. "Her şeyimi hisset. Beni içine al, bebeğim."

İç çekiyorum, hevesli bir elle onu kökünden ucuna kadar okşuyorum. Kalın ve uzun, teni kadife gibi pürüzsüz. İçimde çok iyi hissedecek. Beklemeye dayanamıyorum. Amım ikinci raunt için fazlasıyla hazır.

Külotunu çekiyorum, kalçalarından aşağı kaydırıyorum ve uzunluğunu serbest bırakıyorum. Yan tarafına dönüyor, külotu sıyırıp yere atıyor. Kalın kalçaları kaslardan başka bir şey değil, koyu renk kıllarla tozlanmış. Baldırları da aynı şekilde uzun ve yontulmuş.

Bakışlarım onun sert sikine takılıyor ve ne kadar lezzetli bir şekilde heteroseksüel olduğumu bir kez daha hatırlıyorum. Siktir, siki seviyorum. Şu anda onu gördüğümde kelimenin tam anlamıyla salyalarım akıyor. Tatmalıyım, nelerden hoşlandığını öğrenmeliyim. Beni tekrar sıkıştırmadan önce dirseğimin üzerine yuvarlanıyorum, yatakta aşağı doğru kayıyorum, onu tatmak için sabırsızlanıyorum.

Sırt üstü uzanmış bekliyor, benimle tamamen rahat. Bir kolunu başının arkasına, diğerini de saçlarına sıkıştırmış. Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum, ağzımı ucuna götürmeden önce bir saniye daha onu takdir etmeme izin veriyorum.

"Aferin kızıma. Em beni," diye inliyor, bir bacağı ayağı yatağa dikilene kadar yukarı kayıyor. Diğer gevşiyor, kalça fleksörleri kendini bana açmak için dönüyor.

Onu hevesle kızdırıyorum, yalıyorum ve emiyorum, dilimi ucunun etrafında gezdiriyorum. Elim kalın tabanının etrafında sıkıca duruyor.

"Benimle oynama," diye homurdanıyor, eli saçlarımda sıkılaşıyor. "O ağzın neler yapabileceğini göster bana. Bana sahip ol, bebeğim. Beni derinlere götür."

Mutlu bir şekilde itaat ediyorum, onu yutarken rahatlıyorum, onu boğazımın arkasında hissediyorum. Höpürdeterek sesler çıkardığımı umursamadan emiyorum.

"Harika hissediyorsun," diye mırıldanıyor, eli saçlarımda nazikçe geziniyor.

Tadı harika, kokusu harika. Onun içinde boğuluyorum. Kolonyası bir vücut yıkayıcısı olmalı çünkü her yeri o kadar güzel kokuyor. Teninde kalıyor. Sadece kokusu bile beni daha da azdırıyor. Sıcak, lüks, odunsu ve çok erkeksi.

Tanrım, bu koku benim kedi nanem.

Kediciğim, aptalca bir düşünce. Ve şimdi onun mükemmel sikinin etrafında burnumu çekiyorum, kendi şakama gülerken kendimi boğuyorum.

Saçımı hafifçe çekerek sertleşiyor. "Hey, *güliyor* musun?"

Başımı sallayıp dudakımı ısırırken gözlerim sulanarak onu .

Ama beni şimdiden çok iyi okuyabiliyor. Bir hırıltıyla beni omuzlarımdan tutup vücuduna çekiyor ve bacaklarımdan arasına geri dönene kadar bizi yuvarlıyor. "Sence komik bir şey mi var?"

"Hayır-" Başımı sallıyorum, kalçalarımı kavrayıp beni iyice açtığında nefes nefese kalıyorum.

Gözleri erimiş, ela rengi göz bebeklerinin siyahı tarafından yutulmuş. Bana karşı sallanıyor, siki kaygan klitorisimin üzerinde kayarken tükürüğümle kayganlaşıyor. Tanrım, onun için çok ıslağım.

İkimiz de inliyoruz. Titremeye savaşıyorum, o bana sürtünürken sürtünmeye doğru açığı vermek için bacağıma hareket ettiriyorum.

"Ağzın sikimdeyken neden güldüğünü ekiple paylaşmak ister misin?" diyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçak. "Sanırım o ağzı daha sert sikmem gerekiyor. Öğürene kadar gırtlığına sokacağım."

Başımı sallıyorum, çekirdeğim onun sözleri karşısında titriyor. "Hayır, yani *evet*," diye ekliyorum cadaloz bir sırıtışla. "Ama hayır. Ben sadece... Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diye itiraf ediyorum nefes nefese bir iç çekişle.

Kıkırdıyor, beni içine çekerken burnunu boynuma doğru indiriyor. "Sen de öyle bebeğim."

"Hayır, *gerçekten* güzel kokuyorsun" diyorum. "Teninin her santimine yapışıyor ve bu beni çok tahrik ediyor. Kendimi... aç hissediyorum. Kafamda bunun benim kedi nanem gibi olduğunu söyledim."

Kabul ettiğini mırıldanıyor, dili kulak mememi ısırmak için boynumda geziniyor. Aynı anda eli aramıza giriyor ve iki kalın parmağını amıma sokuyor. "Daha çok senin amcığın gibi," diye mırıldanıyor kendi kahkahasıyla ve tüm tanrılara yemin ederim ki bu adama aşık oldum.

Hala onun altındayım, bakışlarını arıyorum. Benimle buluşuyor. Dudakları ayrılmış, öpücüklerimle parlıyor. "*Kimsin* sen?" Fısıldıyorum.

O da durur. "Bekle... gerçekten mi? Oyun bitti mi? Artık isimleri ve trajik geçmişleri mi paylaşıyoruz?"

Başımı sallıyorum, bir bacağım topuğum kıkına girene kadar onu sarıyor. "Lütfen durma," diye fısıldıyorum. "Sana ihtiyacım var. Lütfen. Seni hissetmeye ihtiyacım var. İçimde olmana ihtiyacım var."

Tekrar üzerime çöküyor. "Ah bebeğim, asla durmayacağım," diye yatıştırıyor. "Sen *benimsin*. Tamamen benimsin." Bana karşı sallanıyor, sikinin ucuyla bastırırken doğru açıyı yakalamak için bacağımı kaldırıyor.

Beni doldurmasını hissetmeye çok hazırım. İçimdeki ve dışımdaki, bedenimdeki ve ruhumdaki her parçama dokunmasını istiyorum. Sahip olduğumuz tek şey bu gece olsa bile, bu adamı özümde asla koparamayacağımı biliyorum. Onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Ama sonra durur. "*Kahretsin-bebeğim*-" Neredeyse acı veren bir iniltiyle geri çekiliyor.

Nefes nefese kaldım, ona doğru uzandım.

"Sorun ne?" "Prezervatifim yok."

(Dünya resmen sona eriyor. Jake Compton'ın prezervatifi yok. Ondan kurtuldum, aletim resmen çığlık atıyordu.

acı içinde. Haklıydım. Lanet olsun. İşte oldu. Uç içerideydi! Hayatımda ilk kez bir kıza çıplak binmek üzereydim. Kendimi o ana, ona, aramızdaki bu çılgın, tuhaf büyüye o kadar kaptırmıştım ki neredeyse çizgiyi aşıyordum.

Sahip olduğum her koçun ve takım hemşiresinin sesini kafamın içinde çığlık atarken duyabiliyorum. *Delirdin mi, Compton? Önce güvenlik! Her zaman önce güvenlik!*

Ben dizlerimin üzerine çöküp, atılmış kot pantolonumun arka cebinden cüzdanımı çıkarmaya çalışırken o ayağa kalkıyor. Ama ne bulacağımı biliyorum. Zippo. Nada. Zilch. Yine de kontrol ediyorum.

"Sende var mı?"

Cüzdanı yere atarak inledim. "Hayır."

Dudaklarını büzüyor, saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Hazırlıksız gelecek bir tipe benzemiyorsun-"

"Yapmayacağım!" Çaresizliğim beni manik hissettirirken havlıyorum. Prezervatifimin olmaması gibi küçük bir aksaklık yüzünden bu kızla birlikte olma şansını kaybetmeme imkân yok. Bu otelde çırılçıplak koşmam ve lobiye basmam gerekse bile Gizemli Kız benim olacak.

Tamam, bu muhtemelen *iyi* bir fikir değil. Bu fotoğraflar basına yansırsa menajerim beni öldürür... Tabii koç ondan önce davranmazsa. Bir de ekibimizin yeni korkutucu halkla ilişkiler sorumlusu var. Kendisi 1.80 boyunda ve 100 kilo.

sırılsıklam, ama çok korkutucu. Kalem etek giyen bir kadın her zaman gözümü korkutmuştur.

"Peki... odanızda hiç var mı?"

Başımı sallıyorum ve neşesiz bir kahkaha atıyorum. "Tabii, evet, *kız kardeşimle* bir hafta geçirmek için bir kutu prezervatif paketledim!"

Arkamdan yumuşak bir kahkaha attığını duyuyorum.

"Aynı odayı paylaşırken şansımın yaver gitmesini beklemiyordum," diye ekliyorum.

Eliyle ağzını kapatarak küçük bir kahkaha daha atıyor. Ona bakıyorum ve kahkahasını bastırıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, gözlerinde bir gülümseme. "Hiç komik değil."

"Sanırım sende yoktur?" Belki de bu hafta sonu birinin sikine binmeyi planlıyor olabileceğini umarak soruyorum. Bu düşünce neden zihnimde bu kadar canlı bir imge uyandırıyor? Ve neden şimdi kendimi mantıksızca öfkeli hissediyorum?

Benimkinden başka kimsenin sikine binmeyecek. Bir daha asla, eğer yardım edebilirim.

Lanet olsun, kapat şunu Compton. Bu kıza aşık olamazsın. Adını bile bilmiyorsun.

"Üzgünüm koca adam," diye yanıtlıyor. "Kardeşimin eşcinsel düğününde şanslı olmayı planlamıyordum... eşcinsel olmayan tek kişinin kendi geniş ailemin üyeleri olduğu bir yerde."

Ellerimi saçlarımda gezdirerek tekrar inliyorum. "Tanrım, tamam, buradan çıkıp geri döndüğümde beni odaya geri almaya gerçekten istekli olduğunu görme şansım nedir?"

Yatağa geri uzanıyor, koyu renk saçları etrafına yayılırken göğüsleri zıplıyor. "Çok tatlısın," diye mırıldanıyor, hâlâ gülümsüyor.

"Çaresizim amına koyayım," diye homurdanarak atılmış külotumu kapıyorum. "Yani... Sen temizsen ben de temizim."

Her şeyi durdur. Aman Tanrım, beynim patlayacak. Beynim değilse bile, aletim de patlamaya hazır hissediyor. Az önce bunu mu söyledi? Hayır.

Evet.

Hayatta olmaz. Daha önce hiç çıplak bir kızla birlikte olmadım. *Asla*. Bu güvenli değil. Prezervatif kullanmalısın. Lastik yoksa, sürmek de yok. Tamam mı?

"Yapamayız," diyorum otomatik olarak. "Güvenli değil."

Yan dönüyor, bu da göğüsleri için harikalar yaratıyor. Dirseğinin üzerinde doğrulup bana gülümsüyor. "Endişelenmene gerek yok."

Hamilelik. RİA'm var ve bunlar zaten prezervatiften daha etkili."

Göz kırıyorum. "Kahretsin... gerçekten mi?"

"Doktor, hatırladın mı?" diyor gülümseyen yüzünü işaret ederek. "Ben aynı zamanda internet çağında cinsel olarak aktif ve sağlık konusunda proaktif bir kadını" diye ekliyor. "Prezervatiflerin başarısızlık oranı %18'in üzerindeyken, RİA'larda bu oran %9'dan daha az."

Beynim bulanıklaştı. Çılgın Şehir'e nasıl bir sola dönüş yaptık ki hayalimdeki kız onu becermem için matematiği kullanmaya çalışıyor?

"Ve ben temizim," diye devam ediyor. "CYBE yok. Olma ihtimali de yok, gerçekten. İş, hayat ve... Tanrım-" Doğrulup yataktan kayıyor. "Yemin ederim sana baskı yapmaya çalışmıyorum." Sakinleştirici bir el kaldırıp parmaklarını kolumda gezdiriyor.

Çıldırıldığım o kadar belli mi? İntihar koşusu yapmış gibi hissediyorum. Kalbim hızla atıyor. Çok yakında terlemeye başlayacağım.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," diye ekliyor nazikçe. "Sağlığınız ve rahatınız her şeyden önce gelir. Her zaman. Bu ikimiz için de doğru olmalı. Gidip prezervatifleri alabilirsin ve-"

"Temizim," diye mırıldanıyorum, kollarını yakalamak için öne uzanıyorum. Onu kendime çekiyorum, onu tekrar yakın hissetme ihtiyacı duyuyorum. "Her zaman test yaptırmak zorundayım. Uyuşturucular, steroidler, tüm kaçakçılar. Ayda iki kez kan ve idrar testi yapıyorlar, bazen playoff sezonuna girerken daha fazla. Bahse girerim bazı hastalarınızdan daha kapsamlı tıbbi kayıtlarım vardır."

"Ve sen temiz misin?" diyor kaşlarını kaldırarak.

"Düdük gibi," diye cevap veriyorum, iki parmağımı kaldırarak. "İzci onuru."

Gülüyor, sesi yumuşak ve müzikal. Küçük yıldız dövmeleri olan elini kaldırarak saçlarımı alnıma doğru tarıyor. Bunu yapmaya devam ediyor. Saçlarıma dokunmaya devam ediyor ve ben buna bayılıyorum. Genelde tavşanların bu kadar yakın ve kişisel olmasına izin vermem. Çoğu zaman bardan, stadyumdan ya da onları aldığım yerden ayrılmıyoruz bile. Onları öpmeyi de sevmiyorum. Kızların sürdüğü parlatici yüzünden dudakları hep yapış yapış oluyor.

Gizemli Kız değil. Dudakları tereyağı gibi pürüzsüz. Beni düğüm düğüm etti. Bu gece onu yıllardır kimseyi öpmediğim kadar çok öptüm. Onun her dokunuşuna bir köpek gibi eğilmek istiyorum. Kucağına kıvrılmak, yüzümü o tatlı amına gömmek ve asla ayrılmak istemiyorum.

"Prezervatif alman için seni bekleyeceğim," diye mırıldanıyor ve göğsüme öpücükler konduruyor.

Kahretsin, dudakları çok iyi hissettiriyor, yumuşak ve arıyor.

"Memnuniyetle bekleyeceğim. Söz veriyorum, seni tekrar içeri alacağım," diye ekliyor bana sırtarak. "Seninle işim henüz bitmedi, Gizemli Çocuk."

Tüm göğsümle inliyorum. Bu kız bara girdiğim andan beri beni şaşırtıyor. O soruyor ve ben evet diyorum. Hem de *nasıl* evet diyorum. Yemin , burası Vegas olsaydı, bir kutu prezervatif, biraz Gatorade ve bir Elvis bakanı için oda servisini arardım. Şu anda bu kız için bu kadar delirmiş hissediyorum.

O kara gözleriyle bana bakıyor. Siyah göz makyajı biraz dağılmış, polaroid filtre gibi puslu görünüyor. Yanaklarında ve burnunda yumuşak çiller var. Bakışlarım o lanet olası septum yüzüğüne takılıyor. Küçük, bükülmüş altından iki ince bant. Ona dokunmak istemem delilik mi?

Arkasında, pencerelerin çift duvarıyla çerçevelenmiş bir şimşek çakması gökyüzünü yarıyor. Seattle silüetinin üzerinde çatırdıyor, soldan sağa, dallanıp budaklanarak ilerliyor.

Korkuyla sıcıyor, etrafında dönüyor. Sırtı bana doğru bastırıyor ve kollarımı omuzlarına dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. Çıplak tenimiz sıcacık ve kaburgalarım tam oturuyor. Aletim sırtının küçük kısmına yerleşti. Beni tekrar sertleştirmek için hiçbir şey gerekmeyecek. Şimdiden yolu yarıladım ve tek yaptığım ona sarılmak.

Yüzümü saçlarına gömüyorum ve onu içime çekiyorum. Parfümünden farklı kokuyor. Hafif bir nane notası var. Birlikte çıplak duruyoruz ve göklerin açılıp yağmurun şehrin üzerine yağmaya başlamasını izliyoruz. Gök gürültüsü o kadar yüksek ki göğsümde hissediyorum.

"Fırtınaları her zaman sevmişimdir," diye mırıldanıyor, elleri kollarımın üzerinde. "Karmaşıklığı, gücü. Doğanın kendini bize göstermesi. Biz onu hapsetmeye cüret ediyoruz ama fırtınalar onun bize gerçeği gösterme biçimi. O sınırsızdır."

Kahretsin, kelimeleri birbirine bağlama şekli... Bütün gece konuşmasını dinleyebilirim. Ama şu anda daha fazlasını istiyorum. Onunla bağlantı kurmaya ihtiyacım var. Kalplerimizin tekrar tek bir kalp gibi attığını hissetmeye ihtiyacım var.

Yavaşça hareket ediyorum, tutuşumu gevşetirken onu kendime bastırıyorum, ellerim göğsünü yumuşatıyor, başparmaklarım köprücük kemiklerini sıyrıyor. Boğazının altından yumuşak bir ses çıkarıyor ve sikim sırtında sertleşiyor. Benim

Elleri göğüslerini avuçlamak için aşağıya iniyor. Ağır ve sıcaklar, meme uçları uyarılmayla zirveye ulaşmış.

Kalçalarını bana bastırıyor ve ben onu keşfederken, meme uçlarıyla oynarken ve ona masaj yaparken fırtınayı izliyoruz. Sırtını dikleştiriyor, kalçaları bana kilitlenmiş, başı göğsümde. Başını arkaya yatırıyor, o boğucu kara gözleriyle bana bakıyor, dudakları ayırık. Söylenmemiş soru yüzünün her yerinde yazılı. Daha fazlasını istiyor.

Sol elimin aşağı kaymasına izin verip bacaklarının arasına girmeden önce kalçasının kıvrımını yumuşatırken göz teması kurarak geriye bakıyorum. İşaret ve yüzük parmağım kedi dudaklarını ayırıyor, orta parmağımın yarığı boyunca kaymasına izin veriyor, klitorisini nazikçe daire içine alıyor.

Takdirini mırıldanıyor, gözleri şehvetle kapanıyor. Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissederek oynuyorum. İki parmağımla ona doğru kayıyorum, diğer elim hala göğsünü tutuyor. Ellerini alıp benimkilerin üzerine koyuyor, biri bacaklarının arasında, diğeri mükemmel memesinin üzerinde. Hareketlerimi gölgeliyor, tamamen sürüş için birlikte. Yavaşça, sağ elimdeki tutuşunu değiştiriyor, göğsünden yukarı ve yukarı sürüklüyor. Avuç içim boğazına dolanana, parmaklarım nabız noktasına değene kadar onu yönlendirmesine izin veriyorum. Elimi biraz sıkıyor, sonra ihtiyaçtan titriyor.

Tanrım, bu kız için öldüm. Artık durmamın imkanı yok. Deprem olsa, onu enkazın altında sikerim.

İki parmağımla içine sokuyorum, nefesinin sesine bayılıyorum. Elimle birlikte kalçalarını oynatıyor, bana biniyor. Boğazındaki elimi sıkıyorum ve nefesini yakalıyor, keskin ve tatlı. Bir iniltiyle ağzımı kulağına götürüp lobunu ısıyorum. "Hoşuna gitti mi bebeğim? Elim boğazında, parmaklarım amında... Sana sahip çıkacağım, seni benim yapacağım."

İnliyor, vücudu bana karşı eriyor. Klitorisine avucumla biraz sürtünme veriyorum ve sıkı amı parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

Boynunu öpüyorum, kulağını tekrar ısıyorum. "Daha önce hiç bir kızı çıplak sikmemiştim. Hayatımda hiç."

"Tanrım," diye yalvarıyor, elimin üzerinde kıvranıyor. Tam orada duruyor. Tekrar paramparça olduğunu hissedene kadar onun amını almayacağım.

"Sadece sen," diyorum ona, kelimeler kalbimi parçalıyor, kanatıyor. "Sadece sen varsın."

"Siktir," diye inliyor. "Durmayın. *Lütfen*-"

Durmak mı? . Ona *her şeyimi* vermek üzereyim. Her parçamı. Hayatımda ilk kez bir kızın amına boşalacağım. Kahretsin, zaten tam oradayım. Uçlarımdan döl sızıyor. Parmaklarımı sıkıldığı gibi sikimi sıkıldığını hissetmeye o kadar hazırım ki. Birkaç hızlı pompalamadan daha fazlasına nasıl dayanırım bilmiyorum.

Tanrım, bunun sürmesine ihtiyacım var. Beni istemesine ihtiyacım var. NHL defans oyuncusu Jake Compton değil. Playboy, milyoner Jake Compton değil. *Beni* istemesine ihtiyacım var. Sadece beni.

"*Oh-oh-*"

İnlemeleri beni kendime getiriyor. Boynunu sıkıyorum, elime binişini seviyorum, ona istediği baskıyı vermeme yardım etmek için kendi elini kullanıyor.

"Ne kadar iyi bir kızsın," diye kulağına homurdanıyorum. "Elime sahipmişsin gibi bin. Paramparça olur olmaz seni o yatağa götüreceğim ve sikimle dolduracağım."

"*Evet,*" diye mırıldanıyor, eli benimkini boynundan bırakıp kendi göğsünü avuçluyor, meme ucunu çimdikliyor. Amcığı parmaklarımı öyle ki patlamaya hazır.

"İşte bu, bebeğim," diyorum. Sanırım müstehcen konuşmalardan zevk alıyor. "Pamaklarımdan daha fazlası için can attığını biliyorsun. Benim için paramparça ol ve sikimi istediğin her yere götürebilirsin."

"*Ahh-tanrım-*" Vücudu hareketsizleşti, kıcı kalçalarım sıkıca bastırdı, başı göğsüme çarptı.

Parmaklarımı "G" noktası boyunca kıvırıyorum, avucumla klitorisine bastırıyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Sen becerilmeyi seven kirli bir kızsın. Şimdi *gel.*"

Ve becer beni, ama beceriyor. Elimin üzerine boşalıyor, vücudu kollarımın arasında titriyor ve inliyor. Elimi sürerken, amcığı parmaklarımın etrafında titreşirken kendi salınımımı tutmak için yapabileceğim tek şey bu. Titriyor, vücudu gevşiyor ve ben onun bittiğini anlıyorum.

Önce elimi boğazından çekiyorum, onu dik tutmak için beline sarıyorum. Sonra parmaklarımı sırlıklam amcığından çekiyorum. Elimden aşağı damlıyordu. Parmaklarımı ağzıma götürüyorum, iniltimi bastırma zahmetine bile girmiyorum.

Güzel bir amın dilimde bıraktığı tat, diskin buza ilk düşüşüyle aynı etkiye sahip. Kalbim göğsümde duruyor ve tüm vücudum performans moduna geçiyor. Oyun zamanı. *Kazanma* zamanı.

Bir hırıltıyla onu yakalayıp kollarıma aldım. Onu yatağa doğru dört adım geri yürütüyorum. Gülüyor, başı geriye eğik bir şekilde, "Oh, teşekkür ederim. Teşekkürler, tanrılar."

Onu yere yatırdım, geriye doğru sürünürken bacaklarını açtım. Tam oradayım, onu kovalıyorum. Peşinden gitmeyeceğim hiçbir yer yok. Ama o kovalamak istemiyor. O an geçti. O beni istiyor. Bizi istiyor.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve bir elimle sikimi tutup ucumla onun ıslak yarığında gezinirken nefesim kesiliyor. O kadar iyi hissediyor ki, titriyorum. Tüm vücudum bir Noel ağacı gibi aydınlanmış hissediyor. Ateşliyorum, üşüyorum, berbat durumdayım.

Elleri kollarımdan omuzlarıma doğru kayıyor, sonra yanaklarımı avuçluyor. "Hey," diye mırıldanıyor. "Bana bak."

Bakışlarımı çıplak aletimin klitorisine doğru kaydığı yerden çekiyorum.

Bana baktığında ne gördüğünü bilmiyorum ama bakışları yumuşuyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor. "Bunu senin için çok iyi yapacağım," diyor. "Ben seninim. Beni kazandın, ben seninim."

Ben çoktan kazandım. O benim.

Bir saniye daha beklemeden sikimi girişine dayadım ve bastırdım.

İç

nd *Tanrım, öleceğim.*

e. Beni yanlış anlamayın, prezervatifle seks her zaman iyidir. Ben kralım prezervatifle seks yapmak. Ama prezervatifsiz seks... Kelimeler kifayetsiz kalır. Düşüyorum ve uçuyorum. Aletim evini bulmuş gibi hissediyor. O kadar sıcak ve ıslak ki, anı bana yer açıyor. Birkaç hamle yapıyorum, içeri doğru ilerliyorum ve ıslaklığının şaftımdan aşağı kayması beni saniyeler içinde boşalmaya hazır hale getiriyor. Hiçbir şekilde dayanamayacağım.

"Mmm," diye mırıldanıyor, elleri saçlarımda, bacakları belimi sıkıyor. "Çok iyi hissediyorsun. Çok büyük."

Kapattığının farkında olmadan gözlerimi açtım. Başını arkaya atmış, siyah saçları yatağın üzerinde dağılmış ve gülümsüyor. Lekelenmiş koyu makyajı ve piercingleriyle düşmüş bir meleğe benziyor. *Benim* meleğime.

Artık geri durmak yok. Derine doğru ittim, kendimi kabzasına kadar gömdüm. Zevkle inliyor, elleri tekrar omuzlarıma kayıyor. Tekrar yapıyorum, göğüslerinin zıplamasına, sivri meme uçlarının sivrilmesine ve mükemmelliğine bayılıyorum. Ağzımı göğsüne götürüyorum, içine girerken sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, kolları yatağa düşüyor ve yüzünü çerçeveliyor. "Tanrım, içimde hissettiklerine bayılıyorum. Çok dolu. Muhteşem bir sikiş var."

Gülüyorum, memesini koparıyorum. O da sırtıyor, az önce ona yaşattığım orgazmdan dolayı mutluluktan uçuyor. Onun tadına bakmalıyım. Zeki ağzını ağzımda hissetmeliyim. Dilimi açık dudaklarının arasına gömüyorum, her yerini doldurmak istiyorum.

Öpüşürken inliyor ve kolunu boynuma dolayarak dil darbeleriyle sevişiyoruz. Diğer elini aşağıya sarkıtarak kıkımını sıkıca kavırıyor. Tırnakları kıkımın yanağını sıyrıyor ve ben inleyerek itişlerimin hızını artırıyorum.

Çıplak sikimin etrafındaki amını ilk sıkıttığında, işim bitti. Tüm vücudum bir dinamit lokumu gibi kıvılcımlar saçıyor. Derinden hırlayarak öpüşmemizi kesiyorum, ellerim kalçalarını kavırıyor. *Daha fazlasını* istiyorum. Boşaldığımda bu kızın içine öyle derin gömülmek istiyorum ki. Onun bir parçası olmak istiyorum. Geriye yaslanıyorum, kalçalarını ve uyluklarını ikiye katlanana kadar çalıştırıyorum, bacakları omuzlarımda, ayak parmakları havada.

"Ohmygod-ohmygod-" diye çığlık atıyor, pantolonu inerken ağzı açık.

Amcığı beni çok sıkı kavırıyor. Bu kız benim yeni her şeyim. Bana karşı çok duyarlı, mükemmel bir şekilde sikilebilir. Kollarımı kalçalarına doluyor, onu yerinde tutuyor, sıkıca kavırıyor ve her zamanki gibi ona vuruyorum.

"Sakın durayım deme," diye haykırıyor. "Tanrım, tam oradayım-çok derindesin-"

"Biliyorum, *bebeğim-biliyorum-tanrım-*" Titreyen bir karmaşa içindeyim, aletim ona çarpıyor, ona sahip oluyor, kalçalarım ona sahip olduğum her şeyi veriyor. Kalbim hızla atıyor. Daha fazla dayanamıyorum. Kahretsin, önce onun tekrar boşalmasını istiyordum. "Bebeğim, yapamayacağım-"

"Yap şunu," diye haykırıyor. "İçime gel. *Ahh-*" Beni tekrar sıkıyor. "*Şimdi-*"

Ve yapıyorum. Sırtım dikleşiyor ve daracık amına boşalırken haykırıyorum. Bu inanılmaz bir duygu ve o her şeyimi alıyor. Beni çok sert sıkıyor ve onun da geleceğini biliyorum.

İçindeki aletimin son seğirmesini hissederek ürperiyorum. Altımda nefes alıp veriyor, göğsü inip kalkıyor. İkimiz de terli ve titriyoruz. Bacaklarındaki tutuşumu gevşetiyorum ve kemiksiz bir şekilde yatağa düşüyorlar. Açık değişikliği sikimin tekrar seğirmesine neden oluyor.

İçinden çıkıyorum ve ikimiz de inliyoruz. Vücudum havasız hissediyor, sanki aniden patlak bir lastik olmuşum gibi. Yuvarlanmaya bile çalışmıyorum, sadece kalçalarının arasına gömülüyorum, yüzüm karnına yaslanıyor.

Memnun bir şekilde iç geçiriyor, elleri saçlarıma gidiyor. Hafifçe kayıyorum, rahat edene kadar seks sonrası sersemliğiyle homurdanıyorum. Arkasına yaslanıyor, sivrilen meme uçları ellerimin çadırını üzerlerinde hissetmekten mutlu. Parmaklarını kafa derimde tüy gibi hafifçe gezdiriyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Otel odasının pencerelerinin dışında fırtına şiddetleniyor, yağmur cama çarpıyor. Gök gürültüsü hâlâ devam ediyor ama sesi artık daha uzaktan geliyor. Öğleden sonra geç saatlerde gece gibi hissettirmeye başlarken şehrin ışıkları parlıyor.

"Bu gece benimle kal," diye mırıldanıyor. Bu bir soru değil. "Evet."

Sanki olmak istediğim başka bir yer gibi?

A Gizemli Çocuk bana hayatımın en iyi orgazmlarından ikisini armağan sonra, sırayla banyoda temizleniyoruz. O içerideyken oda servisi için restorana sipariş verdim. Neredeyse akşam yemeği vakti ve açlıktan ölüyorum. Ama bu odadan çıkmamın imkanı yok. Çıktığım an büyü bozulacakmış gibi hissediyorum.

Beyaz otel bornozumu giydim ve saçlarımı dağınık bir şekilde topladım. Banyo sırası bana geldiğinde, yüzümdeki makyajı silmek ve lenslerimi çıkarmak için en azını yaptım. Görüşüm çok iyi değil ama gözlüklerimle uğraşmadan idare edebilecek kadar iyi. Bu gece onu bir yere götürmemi istemediği sürece sorun yok.

Banyodan çırilçıplak çıkıyor, kendi teninin içinde tamamen rahat. Süitte gezinirken, atılmış külotunu kaptığı gibi üzerine geçiriyor ve kıcının mükemmel yuvarlaklığını gizlemek için en azını yapıyor. Tanrı merhamet etsin, kalçaları bu kadar sulu yapmak için kaç squat yapmak gerekir? Tüm hanımların bilmesi gerek.

Sırtışıımı bastırıyorum ve televizyonun kumandasını aramakla meşgul oluyorum.

Kanepede bana katılıyor, yumuşak bir iniltiyle yere çöküyor. Tam yanıma oturuyor, diğer ucun tamamen dolu olmasını umursamıyor. Bacaklarını tutuyor ve beni kısmen kucağına oturana kadar çeviriyor. Nasırlı başparmağı ayak bileğimde küçük daireler çizirken gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Sadece bana dokunmaya ihtiyacı var. Duygularını anlıyorum; ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum.

"Oda servisi için sipariş . Umarım bifteğin sakıncası yoktur."

Gülümsüyor, başı kanepenin arkasına yaslanmış, gözleri kapalı. "Kulağa mükemmel geliyor."

Kanalı SportsCenter'a çeviriyorum. Televizyonun altında elektrik ateşi yanıyor. Birkaç lambayı da yakmak için zaman ayırdım. Süitin bu ucu altın sarısı bir ışıqla yıkanırken, pencerelerin yanındaki uzak uç karanlık ve fırtınalı. Yağmurun gölgeleri buruşuk beyaz yatak örtüsünün üzerinde dans ediyor. Etrafımızda soğuk, gri bir fırtına kasıp kavururken onun kollarında sıcak ve aydınlık hissetmenin zıtlığını seviyorum.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve ona yumuşak bir gülümseme gönderiyorum.

Ayağımı kayıtsızca ovuyor, başparmaklarını kemerimin üzerinde daireler çizdiriyor. "Bana başka bir şey söyle." Bir eliyle uzanıp bornozuma dokunuyor. "V" biraz daha açılıyor ve parmağını göğsümdeki dövmenin üzerinde gezdiriyor. "Bana bundan bahset. Ne anlama geliyor?"

Biraz gerinerek bir kahkaha attım. "On beş yaşındaydım ve bir müzik festivalinde mantarla kafam iyiydi ve Hector adında bir adamın elinde dövme tabancası vardı."

Kıpırdamadan duruyor, kaşlarını kaldırarak bana doğru bakıyor.

"On beş, ha?" Omuz silkiyorum. "Oldukça alışılmışın dışında bir yetiştirilme tarzım vardı."

Festivalin Coachella olduğundan ya da babamın grubunun headliner olduğundan bahsetmiyorum... ya da mantarların babamın kişisel zulasından alındığından. Ne diyebilirim ki? Asi bir gençtim. Öfkeli ve acılı, bir rock yıldızının şımarık, çürümüş çocuğunun karikatürüydüm. Ayrıcalık ve amaç arasındaki dengeyi bulmam biraz zaman aldı. Soyadımdan dolayı hayattaki her şeyin bana verileceğini düşünerek çok uzun yıllarımı boşa harcadım.

Harrison çok daha çabuk kavradı. Aşçılık sektöründe kendine bir başlangıç yapmak için babasının adını kullanmış olabilir ama sahip olduğu her şeyi sıkı çalışma ve beceri üzerine inşa etti. Ben de kendi yolumu kazanabileceğimi kanıtlamak için yıllarca mücadele ettim.

Bu yüzden bu dostluğu kaybetmek çok acı veriyor. Bunu ben istedim. için savaştım. Üniversiteyi iki buçuk yılda bitirip kinesiyoloji diploması aldım. Tıp fakültesini dört yılda bitirdim, spor hekimliğinde uzmanlaştım.

Şimdi ülkedeki en iyi kalça ve diz merkezlerinden birinde ihtisasımın ikinci yılını tamamlıyorum. Fizik tedavi ve ortopedik yaralanma bakımının harika bir karışımı, ki bu benim için mükemmel. Yaralanmalar meydana geldikten sonra sadece pisliği temizlemek yerine, yaralanmalardan korunmak için proaktif fizik tedavi kullanmanın dengesini seviyorum.

Barkley Bursu beni spor hekimliğinin en üst seviyesine taşıyacak şey olacaktı. NBA'den NHL'ye kadar spor takımlarıyla doktorları eşleştiriyor. On ay boyunca dünyanın en iyi ortopedi uzmanları ve fizyoterapistleriyle çalışarak dünyanın en iyi performans gösteren sporcuları üzerinde uygulamalı deneyim .

Benim programımdan başvuran son üç adayın hepsi kazandı. Üçünün de şu anda profesyonel takımlarda kalıcı pozisyonları var. Akıl hocam da benim kesin aday olduğumu söyledi. Daha önce hiç bu kadar doğal bir yetenek görmediğini söyledi. Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Benim sayemde rekorunun kırıldığını ona nasıl söyleyeceğim?

Kahretsin, terapistim bununla bir gün geçirecek. Otorite figürlerini hayal kırıklığına uğratma konusundaki zayıflatıcı korkum yine çirkin başını kaldırıyor.

"Hey..."

Bakışlarımı dizlerimden kaldırıyorum. Bana öyle şefkatle, öyle açık bir merakla bakıyor ki.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyorum. Belki dökersem daha iyi hissedirim. Ağzımı açtım ve kapı sertçe çalındı.

"Oda servisi!"

Sırıttırıyor. "Belboy tarafından kurtarıldım."

Kalkmak üzereyken elini dizime koydu.

"Sen kal. Ben bakarım." Bacaklarımın altından sıyrılıp kapıya doğru koşuyor. Köşenin arkasında kayboluyor ve teslimatçıyla konuştuğunu duyuyorum.

Otel polo tişörtü giymiş sıska bir adam bir arabayı iterek içeri girer. "İyi akşamlar hanımefendi. Nereye istersiniz?"

BİRKAÇ DAKIKA İÇİNDE, ALÇAK CAM MASAYA YAYILMIŞ BİR ZİYAFETİMİZ VAR- filet mignon, brokoli ve patates, tereyağlı taze ekmek, paylaşılabilir bir salata, iki bardakla birlikte bir şişe pinot noir, iki büyük şişe elektrolit su ve karamel soslu iki sipariş yaban mersinli ekmek pudingi. Kanepe ile masa arasında yere oturup hepsini paylaşıyoruz.

Bir saatten fazla bir süre boyunca her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Amy onun tek kardeşi. O ve Amy doğmadan önce nadir görülen bir kalp rahatsızlığından ölen bir ağabeyleri varmış. Görünüşe göre en iyi arkadaşının bir köpeği var ve onu çalmak istiyor. Köpeğin onu daha çok sevdiğine yemin ediyor.

Ona biraz Harrison'ın düğününden bahsettim. Somchai'nin ailesini onurlandırmak için Tayland geleneklerini nasıl harmanladığımızı merak ediyor. Dün sabah şenliklere başlamak için güzel bir merasim yapıldı. Şehir merkezindeki Budist tapınağından dokuz rahip dualar okumak ve kutsamalar sunmak için geldi.

"Yemek konusuna hiç ," diyorum.

Ağzı ekmek pudingiyle doluyken mırıldanıyor. Yuttuktan sonra, "Sanırım oldukça iyiydi?" diyor.

Sırıyorum, kendi yemeğime zaman ayırıyorum. Aslında bifteğimi kesiyorum. O kendi bifteğini daha yeni mideye indirdi. "Sanırım aklıma gelen kelime *orgazmik*," diye göz kırparak cevap veriyorum.

"Oh, benimle oynama," diye inleyerek çatalını yere bırakıyor. "Eğer dün akşamki yemeğinin bu gece sana yaşattığım üç orgazmdan daha iyi olduğunu söyleyeceksen, beni ağlatacaksın."

Ben gülüp kaçmak için kıvranırken, o saldırıyor, kolunu bana doluyor ve beni kucağına çekiyor. Yani, çok zorlamıyorum.

"İstedğin bu mu?" diye homurdanıyor, eli bornozumun açık yırtmacından içeri dalıp göğsümü avuçluyor ve meme ucumu çimdikliyor. "Yetişkin bir adamın yaban mersinli turtasına ağladığını mı görmek istiyorsun?"

Kıkırdıyorum, hâlâ kıvranıyorum. "Bu ekmek pudingi-"

"Adının ne olduğu umurumda değil. Çok lezzetli. Ama *senin* tadın daha güzel," diye ekliyor kulağımı ısırarak. Diğer eli kalçamdan yukarı kayıyor ve bacaklarımın arasını kavıyor.

İç çekiyorum. Bu artık o kadar da eğlenceli gelmiyor.

"Aç," diye homurdanıyor, dudakları kulağımın arkasındaki hassas deriyi emiyor.

Sanki sadece efendisinin emirlerini yerine getirebilen bir cinmişim gibi bacaklarım onun için açılıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, klitorisimle oynarken. "Benim için çok ıslaksın. Her zaman bu kadar ıslak mısın? Tanrım, umarım değildir," diye cevap veriyor. "Seni benim için böyle istiyorum. *Sadece* benim için. Benim olduğunu söyle."

Titriyorum, kalçalarımı parmaklarıyla aynı anda hareket ettirme dürtüsüyle savaşıyorum. "Ben seninim."

"Kahretsin, sana tekrar sahip olmalıyım," diye inliyor. "Lütfen sana tekrar sahip olabileceğimi söyle. Sana ihtiyacım var." Ben çaresizce evet derken o beni kucağından itmeye başlamıştı bile. "Eller ve dizler, bebeğim," diyor, bornozumun bağını çekiştirerek.

Kanepe ile sehpa arasına sıkıştık ama bu işi yürütmeye kararlıyım. Ben de ona sahip olmak için bir saniye daha bekleyemem. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp pencereli duvara bakıyorum. Arkamdan bornozumu sıyırıp kıcıımı ortaya çıkarıyor. Üzerime eğiliyor, eli bacaklarımın arasına kıvrılıp beni tekrar parmaklıyor.

"Biraz yayıl bebeğim. Ne kadar büyük olduğumu biliyorsun."

Ona alaycı bir sırıtma daha yapıyorum. "Birileri kendini beğenmiş hissediyor."

Gülüyor, çenemi tutuyor ve bana karamel sosu tadında bir öpücük veriyor. "Evet, *seni*. Şu anda. Sikimle öyle dolacaksın ki. Beni her yerinde hissedeceksin. Seni böyle istiyorum. Dirseklerinin üzerine çök," diyor ve eliyle sırtıma biraz baskı yapıyor. "Bana bu tatlı amcığı göster."

Dirseklerimin üzerine düşüyorum, yüzüm katlanmış ön kollarımın üzerinde duruyor. Kıçım havaya kalkıyor ve onun oluyor. Tanrım, bu açığa bayılıyorum. Bazı kızlar köpek stilinin abartıldığını söyler, ama benim için? Tanrım, ben bunun için *yaşıyorum*. Bir sakin bu kadar derine girmesine bayılıyorum. O muhteşem sikiyle, bana tam isabet edecek.

"Ne kadar da iyi bir kız," diye övüyor, sikini girişime dayayarak. O içeri iterken amım istekle sıkılıyor. Dolgunluktan nefesim kesiliyor, kalçalarımı sıkıca tutarken bir iniltiyle savaşıyorum. Yavaşça içimde çalışıyor, daha derine inerken uzunluğuna uyum sağlamama izin veriyor.

"Harika hissediyorsun," diye mırıldanıyorum, bu dolgunluk hissinin, bütün olma hissinin peşinden hazırım. "*Beni* harika hissettiriyorsun. Lütfen durma."

Duruyor, eğiliyor. Parmakları çenemin hizasında hafifçe geziniyor. "Bana bak, bebeğim."

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde kıpırdamıyor. Üzerimde yükseliyor, bana sahip oluyor. Bedenlerimizden daha fazlasıyla birbirimize kenetlenmiş durumdayız. Onu her yerde hissediyorum.

"Kelimeyi söyle ve ben asla durmayacağım." Sesi çok ciddi, tonu çok hevesli.

Ona bakarken gözlerim yaşıyor. "Asla durma." Ve durmuyor.

KANEPE SEKSINE DÖNÜŞEN YER SEKSI MARATONUMUZDAN SONRA

Birbirimize doğru çöküyoruz, ben onun altında sıkışmış, tüm ağırlığını taşıyorum. Dünyanın en seksi battaniyesinin altına sokulmak gibi. Meme uçlarım, onları çimdikleyip emdiği için acıyor ve döllerini bacaklarımın arasına yapışıyor. Buna bayılıyorum.

Televizyondaki kötü bir kararla ilgili bir şeyler mırıldanarak uykuya dalıyor, yüzü göğüslerime yaslanmış. Bir ara ben de uykuya dalmış olmalıyım çünkü birkaç saat sonra uyandığımda onun gitmiş olduğunu görüyorum. Kanepede yalnızım, bornozum bir battaniye gibi üzerime örtülmüş. Televizyon kapalı ama şömine hala açık. Doğruluyorum ve bornozum belime düşüyor, çıplak göğüslerim serin havada çakıllanıyor.

Tek kelime etmeden gitti mi? Kalbim sıkışıyor. Bu adamla bir gece geçirdim ve her şeyi yeniden düşünmeye hazır hissediyorum. Adımı bilmesini istedim. Ona numaramı vermek istedim. Belki bu daha fazlası olabilirdi. Belki-

Ama artık asla bilemeyeceğim.

Gözlerimi yakan yaşlarla savaşıyorum ama tam o sırada tuvaletin sesini duyuyorum. Birkaç dakika sonra lavabodan akan suyun sesi geliyor. Az önce banyodaydı. Hava ciğerlerimden minnetle süzülüyor ve kanepenin arkasından bakıyorum. Kot pantolonu hâlâ yerde, ayakkabılarının yanında bir yığın halinde duruyor. Benim tulumum ve onun gömleği de öyle.

Rahatlamış bir şekilde kanepenin kenarına yaslanıyorum. *Kalbim* rahatladı. Zihnim bir arı kovanı gibi vızıldıyor. Bu çılgınlığın da ötesinde. Bu adam için çok fazla şey hissediyorum. Bağlanmamış bir sıcak hava balonu gibi ağırlıksız hissediyorum.

Bu arada, tüm vücudum çok fazla harika seksten dolayı kemiksiz hissediyor. Çok fazla seks diye bir şey var mı? Bacaklarımın arasında hoş bir acı var ve orgazmlarımın sayısını unutuyorum. Beş mi? Sanırım içinde sinsi bir altıncı da olabilirdi. Orgazmın ortasındaydım ve pislik klitorisimi tokatladı. Dinamit patladı.

Bu son rauntta benim hakkımda öğrendiği "bir şey" buydu. Gizemli Çocuk artık boğulmayı ve tokatlanmayı sevdiğimi biliyor. Eğer bu gece esarete geçsek, sanırım bu işi bırakıp onunla evlenmeliyim. Adını mihrapta öğrenirim.

Kanepeden kayarak iniyorum, bornozum yere düşüyor ve parmak uçlarımda çıplak bir şekilde yatağa doğru ilerliyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. SAAT SABAHIN ÜÇÜ. Dört saat içinde havaalanına gitmem gerekiyor.

Bir sürü mesaj kaçırdım. Oda arkadaşım Tess bir mesaj gönderdi ve iki kez aradı. Babam mesaj attı. Ve annem. İkisi de brunch'ta bana ne olduğunu soruyor, iyi olup olmadığımı merak ediyordu. Harrison'dan iki mesaj. Bir "İyi misin?" ve Moira Rose'un o garip baş yastığı şeyini taktığı bir GIF. İyi, dün geceki düğünden dolayı akşamdan kalma olduğumu düşünmesini ve burs başarısızlığımdan dolayı çok utanmamasını tercih ederim.

Hızlıca bir kaç mesaj attım. Biri Tess'e onu yarın arayacağımı söyleyen bir mesaj, diğeri de annem, babam ve Harrison'ın bulunduğu Price Ailesi grup sohbetine. Birinin Som'u çoktan eklediğini görünce gülümsüyorum.

Telefonumun alarminin kurulu olduğundan emin oluyorum ve şarj aletinin üzerine geri koyuyorum. Cam duvardan dışarı bakıyorum. Fırtına dinmiş ama her şey hâlâ ıslak. Tüm şehir parlıyor, Seattle şehir merkezinin ışıkları kenarlarda puslu. Kollarımı göğsümün altında kavuşturarak yatağın etrafından dolaşıp pencereye doğru ilerliyorum.

Arkamdan banyonun kapısı açılıyor.

"Kahretsin, seni uyandırdım mı?" diye sesleniyor.

Başımı sallıyorum.

Pencerede bana katılıyor, beni kollarıyla sarıyor. Onun sıcak tenine yerleşiyorum. Onun sıcaklığıyla cam duvardan gelen soğuk havanın yan yana gelmesi beni ürpertiyor. Başparmağıyla bileğimin iç kısmını ovuyor, eğilip omzumu öpüyor.

İç çekiyorum, onun kucağında çok rahatım.

"Geceleri şehirleri seviyorum," diye mırıldanıyor kulağıma. Gülümsüyorum. "Bu senin yeni şeyin mi?"

Kıkırdıyor. "Evet, sanırım öyle. Yaptığım tüm seyahatlerin en sevdiğim kısımlarından biri. Gökdelenleri seviyorum. Bir şekle sahip olmalarını seviyorum... bir silüet gibi, bilirsiniz. Bir kadının vücudu gibi. Ezberleyebilirsiniz. Seattle'ın sadece silüetini görebilirsiniz ve onu bilirsiniz."

Boğazımda alçak sesle mırıldanıyorum. "Space Needle yüzünden." "Evet." Omzumu tekrar öpüyor.

Biraz öne eğilip binaların arasından bakıyorum. "Sanırım buradan Pike Place'i görebilirsiniz."

Parmağımın cama değdiği noktayı takip ederek arkamdan yaklaşıyor. "Evet... Sanırım haklısın. Hey-" Elini saçlarımda gezdiriyor, dağınık topuzumu hafifçe çekiştirerek başımı geriye yatırıyor. Yukarı bakıyorum

ve o gülümsüyor. "Sabah uçuşundan önce oraya gitmek ister misin? Bana hâlâ ejder meyveli çay borcun var, unuttun mu? Yani, siparişini grande americano olarak değiştirmeni isteyeceğim, ama yine de-"

"," diyorum hemen. "Dört saat içinde havaalanına gitmem gerekiyor."

Sözlerim aramıza yerleşti. Kafam onları kalbimin *dur* diye bağırabileceğinden daha hızlı söyledi.

Arkamda taş gibi hareketsiz, vücudu gergin. Bir dakika sonra ağır bir iç çekti, vücudu etrafımda kıvrıldı. "Kal."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Bir hafta benimle kal," diyor, omzumu tekrar öpüyor, sıcak nefesi tenimde dolaşıyor. "Uçuşunu değiştir. Parasını ben ödeyeceğim. Otel zaten rezerve edildi. Her şeyi ben karşılayacağım. Sadece henüz gitme."

Başımı sallıyorum, bedenim kendisiyle savaş halinde. "Kalamam. Bir işim, bir hayatım ve... yükümlülüklerim var."

Evet, Doktor Halla'ya başarısız olduğumu ve onun bir sonraki spor hekimliği yıldızı olamayacağımı bildirme zorunluluğu gibi. Uzmanlık eğitimini kazanmamı planlıyordu, bu yüzden asistanlık pozisyonumu devralacak adaylarla görüşmeye başlamıştı bile. Şimdi Cincinnati'ye geri dönüp yerimi vermemesi için ona yalvarmam gerekecek.

"Peki... o zaman bir gün daha kal," diye ısrar ediyor ve beni kollarının arasında döndürüyor. Sert bir elini çenemin altına koyup yüzümü yukarı kaldırıyor. "Gitmeni istemiyorum. Bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum. Bana bir gün daha ver."

Neden kalbim kırılıyormuş gibi hissediyorum? Elimi nazıkçe bileğine doluyorum. "Dinle, şu anda hayatım... kaotik. Bugün bir işle ilgili gerçekten boktan bir haber aldım ve gerçekten bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Eve gitmek zorundayım. Bununla başa çıkmak zorundayım ve yapamam-"

Sessiz kalıyorum. Şu anda gerçekten ne düşündüğümü bilmesine izin veremem. Gerçek, kendime itiraf edemeyeceğim kadar acı verici.

Seyirciler arasında bir kişinin daha başarısızlığını izlemesine izin veremem.

İç geçiriyor ve gitmeme karşı çıkmayacağını biliyorum. Bunun için fazla tatlı... ama bu yine de savaşmayacağı anlamına gelmiyor.

Sanki aynı dalga boyunu paylaşıyormuşuz gibi eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Burada sahip olduğumuz şey manyetik. Senin de bunu hissettiğini biliyorum. Ve öylece çekip gitmene izin veremem. Bana adını söyle."

Başımı sallıyorum, dudaklarımı büzüyorum. Böylesi daha kolay. Bu şekilde incinmeyeceğim. "Benim adım Gizemli Kız."

İnliyor, beni gerçekten öpüyor, dudakları benimkilere karşı hararetle çalışıyor. Onu yönlendirmesine izin veriyorum, tadını seviyorum. Öpüşmeyi kesiyor, havayı emiyor. "Bana numaranı ver, bebeğim. Lütfen-"

Onu kendi öpücüğümle susturuyorum, kollarım boynuna dolanıyor. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ama beni tekrar öpüyor, ihtiyacını akıtıyor. Külotunun içinde sertleştiğini hissediyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum ve sadece seksi kastetmiyorum. Bir gün daha yeterli olmazdı. Bir hafta da yetmez. Onun asla vazgeçemeyeceğim bir bağımlılık olduğunu iliklerime kadar hissediyorum. Ama daha önce ona yalan söylemiyordum. Hayatım darmadağın oldu. Bir erkekle yeni bir şeye başlayamam. Eve gidip parçaları toplamalıyım. Gelecek hafta bir işim olup olmadığına karar vermeliyim. Tek bildiğim,

Doktor Halla zaten mükemmel yedeğimi buldu.

Öpüşmemizi bir başka hayal kırıklığı iniltisiyle kesiyor. "Burada kırılmaya gidiyorum, güzelim. Bana sadece ikamet ettiğin eyaleti söyle. Bununla çalışabilirim."

Gülüyorum. Kendimi tutamıyorum. O çok samimi. Beni istiyor ve bunu saklamaya çalışmıyor. Ama kırılmayacağım. Kıramam. Ve ben bir burç kıziyım, hatırladın mı? Gizemli Çocuk tam bir Boğa burcu. Aşk ve seksle ilgili her şeye ilgi duyar. Bu konuda sonuna kadar inatçı olacak.

Tatlı Boğa'mın şanssızlığı, ben çifte Yengeç'im. Kuma ne zaman çizgi çekeceğimi bilirim ve o çizgi aşılmaz. Kabuğuma çekilme vakti. İçim ezilmiş olabilir ama bunu görmesine izin vermeyeceğim. Aramızdaki her neyse, ilk çekip giden o olmayacak. Ben olmalıyım.

Ama hala dört saatim var.

Kokusunda kaybolmak için çaresizce ona sarılıyorum. "Lütfen-" "Neye ihtiyacın var bebeğim?" diye pantolonunu indiriyor, sıcak nefesimiz açık ağızlarımız. "Size her şeyi veririm. Söyle ve senin olsun."

İnledim. "Sadece her şeyi durdur. Burada benimle ol."

"Ben buradayım," diyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Benimle ol. Kendini bana ver. Her şeyi al." Nefesimi tutamıyormuşum gibi hissediyorum. Bu, kalan tüm enerjimi alıyor. Kalbim kırılıyor.

"Tamam bebeğim," diye yatıştırıyor. "Tamam. İşte, arkanı dön."

Beni çevirirken kollarında titriyorum. Ellerimi tutup kaldırıyor ve avuç içlerini cama bastırıyor. Sağa doğru bastırıyor.

Arkamda, elleri kollarımdan, kaburgalarımdan aşağı inip kalçalarımaya yerleşiyor. Sesini kulağımda hissetmeden önce omzumdaki bir çizgiyi öpüyor.

"Pencereden dışarı bak, bebeğim. Gözlerinizi açık tutun. Seattle *bizim* yer. Burada, bu odada, bu şehirde hiçbir şey bizi birbirimizden ayıramaz."

Yanıp sönen şehir ışıklarına bakarken sözlerinin içimi ısıtmasına izin veriyorum.

Elleri dolaşılıyor, beni ısıtıyor. "Sen benimsin. Hayalimdeki kızsın. Benim mükemmel gizemim. Söyle."

Ellerim cama karşı soğuk. Bu beni topraklıyor. Hayatta ve gerçekte bir yol ayrımındayım. Kollarının sıcaklığı ve şehrin soğuğu. Bir kapı kapanıyor ve diğeri açılıyor.

"Söyle," diye homurdanıyor, siki giriş yerimde çentik atıyor.

Umutsuz bir iç çekişle başımı arkaya yatırıyorum, gözlerim Seattle silüetine kilitleniyor ve kalçalarımı ona doğru bastırarak onu içime gömüyorum. "Ben seninim. Sadece seninim. Hiçbir şey bizi ayıramaz."

(Telefonumun çalma sesiyle uyandım. Zil sesi Tears for Fears.

Caleb. Neden bu kadar erken arıyor? Saati unutmuş olmalı.

Değiştir. O pisliği sonra ararım. Körlemesine telefona uzanıyorum, aramayı kapatmak için yan tarafa tıklıyorum. Sesin uyanmasını istemiyorum... *Siktir.*

Bana hala lanet adını söylemedi. Oyun oynamaktan bıktım. Bu sabah onu kıracağım. Yemin ederim, bu kız benden kaçamayacak.

, tatlı bedenini sabah odunuma doğru çekmeye hazırım.

Umarım alarmlarımız sabah 7:00'de çalmadan önce kısa bir sevişme için vaktimiz olur.

Tanrım, en son ne zaman bu kadar çok seks yaptığımı hatırlamıyorum. Ve her seferinde bir öncekinden daha sarsıcıydı. Son seferinde pencereye karşı seviştik. Çılgılık attı, beni öyle bir sıktı ki, o kadar sert boşaldım ki beyaz lekeler gördüm.

Hayatımda hiç bir kızın dölleriyle damladığını görmemiştim. Şimdi bazı erkeklerin neden üreme saplantısı olduğunu anlıyorum. Daha önce yalan söylemiyordum. Vegas'ta olsaydık, resepsiyonu arayıp bir Elvis papazı isterdim.

Duşta durulandık, ikimiz de spreyin altında seks sarhoşu gibi duruyorduk. Sonra yatağa uzandık. Sanırım başım yastığa değmeden uyuyakalmıştım.

Elimden kaçıp gitmesine asla izin vermem. Onunla birlikte havaalanına gideceğim. Onunla birlikte güvenlikten geçmek için tanıdığım bir NHL oyuncusu kartını kullanmaya çalışacağım. Eğer sadece Seattle'varsa, son saniyesine kadar kullanacağım. Kapı görevlisi o kapıyı kapatana kadar pes etmeyeceğim.

Ve kirli oynamaktan bahsediyorum. Kazanmak için her şeyi yaparım. Beni sokabileceği bir ceza kutusu yok. Ağzımdan çıkan ilk dört kelime 'Benim adım Jake Compton' olacak.

Ona uzanıyorum, elim soğuk çarşafı kapıyor. Yatakta değildi. Gözlerimi açtım ve irkildim. Zayıf sabah ışığı pencerelerden içeri süzülüyor. Anında gerildim.

Bir var.

Yuvarlanıyorum, telefonuma ulaşmak için çabalarken çarşafın içinde iki büküm oluyorum. Ekran dokunuyorum ve kalbim göğsümden fırlıyor. SABAH 8:37.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır!"

Telefonumun alarmini kapattı!

Çıplak kıcımlı yataktan dışarı çıkarıyorum, bakışlarım otel süitinde geziniyor. Ne bulacağımı zaten biliyordum. Bavulu gitmişti. Atılmış topuklu ayakkabıları, seksi siyah tulumu gitmişti. Kindle'ı pufun üzerindeydi ve yan masada küçük bir mücevher yığını ve fazladan bir telefon kablosu vardı. Hepsi gitmiş.

O gitti. Gizemli Kız gitmiş.

Veda etmek için beni uyandırmadı bile. Kalbim göğsümden çatladı.

Süitte sendeleyerek banyoya giriyorum ve ışığı açıyorum. Tezgâhın üzerine bir şey bıraktığını görünce nefesim kesiliyor. Tanrım, bu bir not. Onun adı ve telefon numarası olacak!

Otel kırtasiyesinden bir parça alıyorum ama hızlı bir taramayla kalbim sıkışıyor. Bir rakama dair ipucu yok. İsim de yok. Lavaboya yaslanıp okuyorum:

Sevgili Gizemli Çocuk,

Dün gece için teşekkürler. Bu mükemmel anı paylaşmanın benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Düzgün bir veda etmeden ayrıldığım için üzgünüm ama böylesi daha iyi. Toplanırken aklıma Rumi'nin bir şiiri geldi:

"İlk aşk hikayemi duyduğum anda, ne kadar kör olduğumu bilmeden seni aramaya başladım.

Aşıklar sonunda bir yerde karşılaşmazlar, başından beri birbirlerinin içindedirler."

Belki tekrar karşılaşırız. Belki de karşılaşmayız. Her iki durumda da, başından beri birbirimizin içindeydik.

XO,

Gizemli Kız

Tekrar lavaboya baktım. Bana başka bir şey bırakmış. Kâğıdı bıraktım ve seyahat boyu parfümün ince şişesini elime aldım. Kapağını açtım. Bir kez kokladım ve inlemeye başladım, sikim seğiriyordu. Bu *onun* parfümü. Kimliğine dair bir ipucu değil ama en azından bir şey, ondan bir parça, bunun gerçek olduğuna dair bir kanıt. Bu oldu. *Biz olduk.*

Vazgeçmiyorum. Yapacağım son şey olsa bile Gizemli Kız'ımı bulacağım. Ve onu tekrar bulduğumda, gitmesine *asla* izin vermeyeceğim.

Devam edecek...

Ya da kaydırmaya devam et.

GÖZ ATIN: PUCKING AROUND

PUCKING AROUND'un ilk beş bölümüne özel bir ilk bakış okumak için
kaydırın!

BÖLÜM 1

"RACHEL!"

İnliyorum, gözlerimi açmaya ve gerçekte yüzleşmeye hazır değilim.
Bu

Sabah. *Yine.* Ve resmen oda arkadaşım Tess'i öldüreceğim... göz kapaklarının nasıl çalıştığını hatırlar hatırlamaz. Neden dün gece beni dışarı çıkmaya ikna etmesine izin verdim ki?

Çünkü 27 yaşındasın ve bekarsın, kızım. Lanet hayatını yaşa! Dün geceki dans müziğinin sabit güm güm güm sesiyle birlikte kafamın içinde yankılanan sesini duyabiliyorum.

Dün gece içki içildiğine eminim. Dilimin damağıma yapışmış gibi hissetmesini başka ne açıklayabilir? Tanrım, sanırım hasta olacağım. Bunun için çok yaşılanıyorum. On sekiz yaşındaki gibi kendimi toparlayamıyorum. Tek bir çözüm var: Bir daha asla içmeyeceğim. Artık dans yok. Artık bar yok. Bunu gece hayatından emekliliğim olarak kabul edin.

"RA-CHEL! Kızım, *kalk!*"

Sırt üstü yatıyorum ve yavaşça dönen tavan vantilatörümün kanatlarına bakarken yüzümü buruşturuyorum. Sanırım lenslerim takılıyken uyudum. Gözlerim çok kötü kaşınıyor.

Bir liste yap, Rach. Bir plan yap.

Parçalanmış hayatımın parçalarını bir araya getirmeye çalıştığım son iki aydır mantram bu oldu.

Sıcak duş, koyu siyah kahve, belki biraz göz damlası-

"RACH!" Tess koridordan aşağıya iner ve kapının girişinde durur, vahşi, kırmızı bukletleri omuzlarına dökülür. Çok ateşli bir bedeni var.

Mükemmel, armut biçimli bir vücuda sahip yirmi yaşında. Her zamanki gibi üzerinde bir bluz ve iç çamaşırından başka bir şey yok, göğsünde şeftali rengi çiller var. Kız bu dairenin etrafındaki kıyafetleri bir kurdun tüylerini dökmesi gibi döküyor.

Umursadığımdan değil. Ben süper ünlü bir rock yıldızının kızıyım. Kaliforniya'da doğdum ve bir tur otobüsünde büyüdüm, zamanımda bazı vahşi şeyler gördüm. Çıplak bir Tess beni zerre kadar rahatsız etmez.

"Kızım, sana seslendiğimi duymadın mı?" Bir elini kalçasına atıyor ve telefonumu yatağın üzerine fırlatıyor. "Biri otuz dakikadır seni aramaya çalışıyor."

Başımı çevirmeden elimi uzattım. "Kim o?"

"Bilmiyorum. Sanırım New York'tan bir numara. Ve Doktor H.'den cevapsız bir arama vardı."

Birden ayağa fırladım ve aniden gelen mide bulantısı dalgasını yuttum. "Aman Tanrım, Tess!" Telefonumu kaptım. "Patronum arıyor ve sen çalmaya devam etmesine izin mi veriyorsun?"

"Hey, ensemde soluyan kendi patronum var, çok teşekkür ederim," diyor öfkeyle. "Sen kendi kibirli götünü hallet, ben de benimkini." Dönerken saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Arsız iç çamaşırları çilli poposunu göstererek uzaklaşıyor.

İyi niyetli olduğunu bildiğim için gözlerimi deviriyorum. Tess aşırı korumacı davranıyor çünkü Doktor Halla'yı hiç sevmeydi. Beni yönetme şeklinden ya da soğuk, ilgisiz tavrından hoşlanmıyor. Sanırım bu beni hiç rahatsız etmedi. Avrupalı olmasına engel olamıyor.

Beynimin ısınmasını beklerken bir elimi dağınık saçlarımda gezdiriyor, mesajlarımı kontrol ediyorum. İkiz kardeşim ve kocasından altı mesaj ve bir cevapsız arama. Somchai'nin Seattle'a döndüğünden oldukça eminim, bu da onun için erken olduğu anlamına geliyor.

HARRISON (8:01): Yemek programı için NYC'deyim. Cumartesi günü çekime gelmek ister misin?

HARRISON (8:04AM): Sen *kafatası emoji*?

HARRISON (8:05AM): KAYIP ÇAĞRI

Başımı sallayarak sırtıyorum. Tıpkı bir ikizin, zihninde ölüm katılığına atlamadan önce bir soruya yanıt vermem için bana tam olarak üç dakika vermesi gibi.

HARRISON (8:07): Merhaba *göz emoji*

SOM (8:12): Kızım, ölmüş olsan iyi olur aptal kardeşin beni sabahın 5'inde uyandırdı. ONU GERİ ARA

SOM (8:14AM): Lütfen gerçekten ölme

HARRISON (8:20): Tess'e mesaj attım ve akşamdan kalma olduğunu söyledi.

***kafatası emoji* Sat hakkında LMK**

Şimdi gülüyorum. Bu ikisi çok fazla. Kardeşim ve kocası aşçılık dünyasının yükselen yıldızları. Görünüşe göre Harrison'dan yeni bir yemek programında konuk jüri olması istenmiş. Ünlü babamızın adını ve bağlantılarını kullanmakta her zaman daha rahat olmuştur. Onu çekime sürüklerse hiç şaşırmam.

Bu da demek oluyor ki eğer gidersem, kameralar kaçınılmaz olarak yakın çekim için babama döndüğünde onun gölgesinde oturacağım. Sonra da magazinciler varlığını hatırladıkça üç hafta sıkıntı çekeceğim.

Evet, hayır, teşekkürler.

Grup sohbetimizde hızlı bir cevap yazıyorum.

RACHEL (8:31): Ölmedim. Çalışmam gerektiği için gelemeyeceğim. Ama iyi şanslar *öpücük surat emoji*

Spot ışıklarının parlaması şu anda ihtiyacım olan son şey çünkü iki ay önce kendi kariyer roketim gökten düştü. Barkley Bursu'nu kaybettiğim haberini aldığımda Harrison'ın düğünü için Seattle'daydım. Sektördeki en iyi spor hekimliği bursu olan bu burs, kariyerinin başındaki doktorları ve fizyoterapistleri profesyonel spor takımlarıyla eşleştiriyor. Doktor Halla'nın aday gösterdiği son üç asistan kazandı. On aylık rotasyonları bittikten sonra hepsine kalıcı pozisyonlar teklif edildi.

Benim şanslı dört numara olmam gerekiyordu. Doktor Halla kazanacağımdan o kadar emindi ki ihtisas programında yerimi almak için kendinden emin bir şekilde mülakatlara başladı. Seattle'dan kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak dönmek ve yerimi vermemesi için ona yalvarmak zorunda kaldım. Bu konuda nazikti, haklı olarak öfkeliydi ve bir daha asla sahte programlarına bir doktor önermeyeceğine yemin etti.

Son iki aydır Cincinnati'deyim ve her gün aynı şeyleri yaşıyorum. Kalça ve diz kliniğindeki ihtisas saatlerimi doldurmadığım zamanlarda ya spor yapıyorum ya da saklanıyorum... Ta ki Tess bıkip beni dışarı sürükleyene kadar.

Terapistim Prozac yazmaya hazır olabilir, ama Tess'in aklında bambaşka bir terapi var. Penis terapisi. Seattle'dan döndüğümünden beri, beni yatağa atma görevinde. Bir erkekle geçireceğim çılgın bir gecenin beni iyileştireceğini düşünüyor. Ama başka bir erkeğe dokunma düşüncesi bile beni ürkütüyor.

Kıpırdamadan duruyorum, telefonum elimde dengede.

Başka bir adam. Tanrım, tam bir karmaşayım. Sanki zaten bir erkeğim varmış da Bay Rastgele İlişki *diğer* erkek olacakmış gibi. Benim bir erkeğim yok. Yakınından bile geçmiyor. Ama hey, bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Benim durumumda, gece rüyalarım sadece bir erkekle dolu. *O adam.* Gizemli Çocuk. Ondan kimseye bahsetmedim. Tess'e bile. Seattle'daki son gecemde tanıştık. Hayatımın en güzel tek gecelik ilişkisiydi. Daha önce başka bir insan ruhuna hiç bu kadar bağlanmış hissetmemiştim. Ama benim için hepsi bu kadardı. Mükemmel bir gece. İsim yok. Numara yok. Sabah uyandım ve sessizce bavullarımı topladım, onu yatağında her rüyamdaki gibi çıplak bıraktım.

Ona adımı söylemediğim için pişmanım. Kalmamı istedi. Benim onu *istediğim* gibi o da beni istedi.

Elimi tekrar dağınık saçlarımda gezdirerek inliyorum. Şu anda Gizemli Çocuk'u düşünemem. Doktor Halla ile ilgilenmem gerek.

DR. HALLA (8:08AM): Price, en kısa zamanda

beni ara DR. HALLA (8:15): KAYIP ÇAĞRI

Derin bir nefes alarak telefonu kulağıma götürüyorum ve küçük yeşil arama düğmesine dokunuyorum. Çevir sesi bağlanmadan önce üç kez cıvıldıyor. "Dr. Halla, aramanızı kaçırdığım için üzgünüm-"

"Price, burada mısın? Ofisime gel," diyor o havalı, hafif aksanlı sesiyle.

"Hayır, efendim. Bu öğleden sonraya kadar gelmem planlanmıyor." "Lanet olsun. Bunu telefonda yapmak istemezdim..."

Hızlı bir sayım yapıyorum. Duş almak pazarlık konusu olamaz. Ve mideme biraz yemek koymalıyım. Ve kahve. Bir sürü kahve. "Umm... Otuz dakika içinde orada olabilirim-"

"Hayır. Onları bekletmek istemiyorum."

Onlar mı? Neden birden kendimi hissettim? "Efendim, ne-" "Tamamdır."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken zihnim bir çift paslı dişli gibi dönüyor. "Ben-ne?"

"Barkley Bursu. Anladın mı?" diye tekrarlıyor. Konuşması o kadar soğukkanlı ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Şaka mı yapıyor? Çünkü hiç komik değil. "Price? Beni duydun mu?"

"Evet." Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. "Anlamıyorum-"

"Az önce Vakıftaki seçici kuruldan Dr. Ahmed ile telefonda görüştüm," diye açıklıyor. "Görünüşe göre bekleme listesinde ilk sıradaymışsınız." "Aman Tanrım." Yataktan kalktım ve titrek bacaklarımın üzerinde durarak çaresizce odamın etrafında dolanıyordum.

Dr. Halla, "Görünüşe göre, arkadaşlardan biri beyaz su raftingi yapmak gibi dâhiyane bir karar vermiş ve bindiği sal devrilmiş," diye devam ediyor. "Her iki kaval kemiğini kırmış ve omzunu çıkarmış, bu yüzden dışarıda."

"Aman Tanrım," diye soluyarak yataktan pencereye doğru volta atıyorum. "Peki, bu ne-"

"Demek ki sen de varsın," diye yanıtlıyor ve hemen konuya giriyor. "Dr. Ahmed beni iyilik olsun diye aradı. Benim asistanım olduğunu biliyor. Kabul etme konusunda ciddi olduğundan emin olmak istedi. Ona ciddi olduğunu söyledim. Umarım haddimi aşmamışımdır," diye hızla ekliyor.

"Hayır, efendim, ben-" Konuşacak kelime bulmakta zorlanıyorum.

Böyle bir olamaz. "Bu konuda hâlâ ciddisin, değil mi?"

"Elbette," diye bağıriyorum telefona. "Bu beklediğim son şeydi. Burslar çoktan başlamadı mı?"

"Daha bu hafta başladılar," diye yanıtlıyor. "Aramasının diğer nedeni de buydu. Genelde arkadaşlar yerleştirme konusunda söz sahibi olurlar. Belirli bir takım olmasa bile, en azından cinsiyet ve spor dalı. Diğer arkadaşın yerini doldurmak için istekli olman gerekecek. Bu çoktan ayarlandı ve artık değiştirmek için çok geç."

Garip bir şekilde, kontrolün tamamen elimde olmaması bana bir tür heyecan veriyor. Paraşütle atlıyormuşum gibi hissediyorum. "Evet," diyorum. "Yapacağım. Her ne ise, ben varım." Şimdi sırtıyorum.

"Mükemmel" diye yanıtlıyor. "Birinci basamaktan ziyade bir fizik tedavi rolü olacak, ancak her iki alandaki geçmişiniz ilgilerini çekti. Dr. Ahmed klinikteki deneyiminizin iyi bir şekilde tercüme edileceğinden emin olmak için bana danışmak istedi. Ona senin mükemmel bir aday olduğunu söyledim."

Kalbim çırpıyor. "Teşekkür ederim, efendim. Desteğiniz için çok teşekkür ederim."
_"

"konuda hiçbir şey söyleme," diyor kaba bir şekilde. Ağzı pek iyi laf yapmaz. Bir
Geçen yılki Noel partisinde asistanlardan biri ona sarılmıştı ve ben onun taş a dönüşeceğini düşünmüştüm. "Sanırım Dr. Ahmed bu sabah sizi aramaya çalıştı bile. Onu geri ara ve bursu resmen kabul et. Öğleden sonraki mesain için de endişelenme," diye ekledi. "Wendy'yi durumdan haberdar edeceğim."

"Teşekkür ederim," diye kekeliyorum yine.
"Bu büyük bir fırsat Price. Senin adına sevindim. Belki bu sezon bana bir maç için bilet bulabilirsin."

Sözleri dikkatimi çekiyor ve adımlarımı durduruyorum. Burs *bu* hafta başladı. Yani işimi bırakmak, hayatımı toparlamak ve taşınmak zorundayım ve nereye taşındığımı bile bilmiyorum!

"Bekle, takım ne?" Seslendim. "Hangi spor? Hangi şehir? Sana söyledi mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Arkadaşlığın Jacksonville Rays ile olacak." Zihnim dönüyor. Jacksonville. Florida'nın Atlantik yakası, o kadarını biliyorum.

Ama aklım Rays'e gitmiyor. Jaguars NFL takımı... Beyzbol olabilir mi? Tanrım, eğer bu benim programlarına uygunluğumun bir testiye, tamamen başarısız oluyorum.

"Rays'i hiç duymadım," diye itiraf ediyorum.
Kıkırdıyor. "Şey, yapamazsın. Rays, NHL'nin en yeni genişleme takımı. Yeni arenayı henüz bitirdiklerini bile sanmıyorum."

Heyecandan ığlık atıyorum, bu hiç profesyonelce değil umurumda değil.

Hokey. En acımasız, sakatlanmaya meyilli sporlardan biridir. Erkekler ayaklarına bağlanmış gerçek bıçaklarla oynarlar. Bir sürü kemik kırılması. Bir sürü omuz, kalça ve diz sakatlığı. ıkıklar. Kasık ekmeleri. Bu benim hayalimdeki yer. Ve yeni bir takım, yeni ekipmanlar, yeni tesisler, aşırı hevesli taraftarlar demek.

"Efendim-" diye ciyak ciyak bağırıyorum, başka bir kelime düşünemiyorum.

Yine kıkırdıyor. "İyi eğlenceler, Price. Bunu hak ettin." Sonra telefonu kapatır.

Elimde telefonla öylece duruyordum, nutkum tutulmuştu. Barkley Bursu'nu kazanmıştım.

Tess elinde yeşil smoothie ile kafasını odama doğru eğdi. "Dr. H ile mi konuşuyorsun? Ne kızım, bu gülümseme de ne? Ne oldu?"

Gülmeye başıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. Kapının pervazını itiyor. "Kızım, ne-"
"Jacksonville'e taşınıyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "*Ne-ne* zaman?"

Gözümün altındaki bir damla yaşı siliyor, şaşkınlıkla başımı sallıyorum.
"Mümkün olan en kısa sürede."

BÖLÜM 2

("Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum hanımefendi. Ekrana bakıyorum ve çantalarınızla ilgili herhangi bir kayıt göremiyorum," dedi havayolu banko görevlisi dronelar üçüncü kez.

Ağır sırt çantamı ve cüzdanımı omzuma atıp tezgâhın üzerindeki makbuzları toplarken bıkkın bir inilti çıkarıyorum. "O zaman *bunları* açıkla," diyorum onları havada sallayarak. "Cincy'deki adam üç çantamı da kontrol etti. Belli ki bir yerde birleşmişler *çünkü* - bak burada bir tane var!" Ayağımın dibindeki çantayı gösteriyorum. Tess'in eski çantalarından biri. Dua etmekten başka bir şey yapmadan kendini bir arada tutuyor.

Bu resmen bir felaket. Kayıp iki çantada hemen hemen tüm ihtiyaçlarım var. Almayı başardığım çanta, birkaç tıp ders kitabı, bazı büyük kışlık giysiler, iki gece elbisesi ve rastgele egzersiz malzemeleri gibi ufak tefek şeylerden oluşan bir son dakika paketi. Yarınki ilk iş gününe özel dikim Chanel elbisem ve spin ayakkabılarımla girerken harika görüneceğim.

"*Lütfen* tekrar kontrol eder misiniz?" diyerek fişleri tekrar tezgâhın üzerine bırakıyorum.

32 saattir tam bir kaos içindeyim. Açım, bitkinim ve birden fazla rötarlı uçuşla uğraştığım uzun bir günün ardından kendimi tamamen gergin hissediyorum. Dün gece uyumadım bile, toparlanmakla meşguldüm. İlk uçuşum için sabah 6:00'da havaalanında olmadan önce Tess'e gözyaşları içinde veda ettim.

Ancak bir dizi mekanik rötâr yüzünden saat 17:00'yi geçti ve Jacksonville'e *daha yeni* indim. Ve şimdi bu insan gargoyle

Yeleğindeki 'Corgileri severim' yazan düğme bana valizimin yeryüzünden kaybolduğunu söylüyor.

"İki çanta nasıl kaybolur anlamıyorum-"

"Ah...bekle," diye mırıldanıyor, bilgisayarın ekranı gözlüklerinin yansımada parlıyor. "Evet... işte buradalar. Uçuş numarasını yanlış yazmışım."

Kıpırdamadan duruyorum. Böylesi daha kolay. Bu şekilde bir müdür ya da bir polis memuru beni çağırıyor. "Lütfen onları bulun."

O tıklamaya başlarken ben de çantaları omzuma atıp telefonuma bakıyorum. Tezgâha adımımı attığımdan beri patlıyordu. Görünüşe göre sonunda uçak modundan çıkmaya karar vermiş. Tüm mesajlar bir anda akın ediyor.

Eminim Tess güncellemeleri istiyordur. Price Ailesi grup sohbetinde de birkaç mesaj var. Ayrıca bilinmeyen bir numaradan gelen birkaç mesaj var. Önce onları okudum.

BILINMIYOR (17:05): Merhaba, ben Rays'den Caleb Sanford. Seni havaalanından alacağım. Mavi bir Jeep kullanıyorum.

BILINMIYOR (17:15): Buradayım. 2. kapının dışında.

BILINMIYOR (5:20): Adam beni tekrar dolaştırmadan önce daha fazla oturamam.

Kahretsin. Kimse havaalanında karşılama olacağını söylemedi!

BİLİNMIYOR (5:30): KAYIP ÇAĞRI

BILINMIYOR (5:45): Bak, hıyarlık etmek istemem ama daha fazla bekleyemem. Uçağınızın 45 dakika önce geldiği yazıyor.

BILINMIYOR (17:47): Bu Dr. Price, değil mi?

"Aman Tanrım," diye ağlıyorum, eşyalarımı omzumda kaydırırken.

Harika, şimdi bir saat boyunca aramaları ve mesajları görmezden gelen ve insanları beni beklemek zorunda bırakan tam bir pislik gibi görünüyorum. Bu adamı geri aramam lazım. Bu lanet havaalanından çıkmam lazım!

"Lütfen," diyorum tezgahın üzerinden yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. "Çantalar burada değilse geri gelebilirim ama burada öylece duramam."
_"

Elini yüzüme doğru kaldırdı. "Hanımefendi, sakın olmanızı istiyorum."

Oh, hayır yapmadı.

"Sakinleşmek mi?" Feveran ediyorum. "Daha *sakinleşmeye* başlamadım. İki saniye önce çantalarımın sistemde bile olmadığını söyleyen sendin-" Tiradımın geri kalanını yuttum. Buna değmez. "Lütfen," diyorum tekrar. "Sadece söyle bana-"

"Anladım," diye mırıldanıyor, gözleri tekrar ekranda. "Görünüşe göre çantalardan ikisi Charlotte'daki aktarma uçuşunuz sırasında yanlış yönlendirilmiş. Yarın sabah onları buraya yönlendirebiliriz."

Rahatlayarak iç çektim. "Tanrıya şükür. Benden ne istiyorsun?"

"Yok bir şey," diye cevap veriyor ve poşet makbuzlarını tezgahın üzerinden bana doğru uzatıyor. "Tüm iletişim bilgilerinizi aldık. Çantalarınız geldiğinde size haber verecek birileri olacak."

Makbuzları kaptım. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, sadece içimden 'hiçbir şey için' diye ekliyorum.

"Jacksonville'e hoş geldiniz," diye mırıldanıyor ve sıradaki kişiye el sallıyor.

Şimdi sırt çantamın kayışına sarılmış ve metal su şişemin etrafına asılmış olan çantamın kayışıyla mücadele ediyorum. Aynı , kontrol edilmiş çantamın sapına uzanıyorum. Şu kutu gibi, siyah dikdörtgenlerden biri, içine tıktırdığım ıvır zıvırla ön tarafı şişmiş. Bu şey bir ton ağırlığında! Her neyse, yuvarlanıyor. Ve şimdi yuvarlanıyorum.

Tek çantamı arkamda sürükleyerek kayıp bagaj masasından aceleyle uzaklaşıyorum. Sol elim serbest kalabilsin diye çantamı vücuduma bağladım. Telefonumun arama tuşuna dokunmaya başladım bile. Çalışıyor ve hemen açıyor.

"Alo?" Sesi derinden geliyor.

"Merhaba." *Kahretsin, bu adamın adı neydi?* "Bu Rachel Price," dedim. "Çok özür dilerim! Çantalarım kayboldu ve sonra telefonum uçak modunda takılı kaldı - bütün olay buydu. Şimdi çıkıyorum!"

"Yine etrafta dolanıyorum," diyor. Arka planda çalan müziği duyabiliyorum. "Mavi Jeep." Telefonu kapatıyor.

Büyük bir 2 rakamıyla işaretlenmiş çift kapıya doğru koşuyorum ve dışarı fırlıyorum. Florida sıcaklığı yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Kaliforniya yazının kuru sıcaklığına alışkınım, bu bataklıkla değil. Tanrıya şükür saçlarım çoktan düğümlenmişti. Bu kapüşonluyu hemen çıkarmalıyım.

Üstsüz, lacivert bir Jeep yaklaşık on metre ötedeki yaya geçidinde durur. Üst raylara bir sörf tahtası bağlanmış ve arka koltuktan bir köpek kafasını uzatıyor. Sevimli bir köpek; siyah sivri kulakları, border collie gibi beyaz bir burnu var. Pembe dili ağzından sarkıyor.

Jeep'e doğru koşuyorum, çantamın tekerlekleri betona çarparak takırdıyor. Telefonu tutan elimi kaldırıp cipi garip bir şekilde aşağıya doğru sallıyorum. Sürücü koltuğundaki adam başını sallıyor. Avcı gözlükleri ve siperliği aşağıya çekilmiş bir şapka takıyor.

Jeep'in yolcu tarafında durduğumda nefes nefese, "Merhaba," dedim. "Ben Rachel Price. Tekrar *çok* özür dilerim! Telefonum çalışmıyordu, çantalarımın ikisi kayıptı, 36 saattir ayaktaydım ve tam bir karmaşa içindeydim. Ama şimdi buradayım ve gitmeye hazırım ve-oh Tanrım, *çok* tatlısın-"

Ön koltuktaki adam kaskatı kesildi, ağzı şaşkınlıkla biraz açıldı, ama aslında ona dikkat etmiyorum. Ben içimi dökerken, köpek koltukların arasından zıpladı ve yüzünü yolcu kapısının kenarından dışarı çıkardı. Muhteşem buz mavisi gözleri var, çok parlak ve meraklı. Hayvanlara karşı büyük bir zaafım var. Her zaman seyahat ettiğimiz için büyürken asla bir tane sahibi olamadım, bu yüzden şimdi işin içinde bir köpek varsa sosyal ortamlarda acı verici bir şekilde garipleşiyorum.

"Sy, geri dön," diye emrediyor sahibi, cipi park konumuna getiriyor.

Köpek tüm vücudunu kıpırdatıyor, kuyruğunu adamın yüzüne doğru sallıyor ve sonra da usulca arka koltuğa atlıyor.

"Çantalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Oh, hayır. Ben bakabilirim," diyorum, gözlerim tekrar ona dönüyor.

Lanet olsun.

Ben burada sevimli bir köpeğe yaltaklanırken, sahibi daha da sevimli. Havacı gözlüklerini çıkarıp tişörtünün üst kısmına sokuyor ve ben günlerce o koyu renk gözlerin ve elmacık kemiklerinin tüm etkisini alıyorum. Çenesinde bir ya da iki günlük kirli sakalı ve dudaklarında seksi bir yay var.

"I-"

Kızım, topla kendini.

Çenemi kapattım.

Kahretsin, ne zaman açıldı?

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum. "Bana izin ver..." Cümleyi bitirme zahmetine bile girmedim. Sadece utanç içinde başımı eğdim ve cipin arkasına doğru ilerledim.

"Bırakın beni," diye sesleniyor. "Kapı bazen sıkışabiliyor." İşte o zaman kendini sürücü koltuğundan kaldırıyor ve - aman Tanrım. Yontulmuş bir mükemmellik. Jeep'ten omuzlarını görebiliyordum ama boyunu da tahmin edememiştim.

Hareket ederken zarif, kapıyla oynamak için bana sırtını dönüyor. Mürekkep sağ kolunu bilekten yukarı doğru kaplıyor ve tişörtünün kolunun altında kayboluyor. Renk girdapları ve detaylı desenler. Kapıyı açıyor ve ben geri çekilip çantamı içeri taşımaya hazır oluyorum.

"Dur, ben alayım," diye mırıldanıyor.

"Hayır, etmeyin." Sesim neden bu kadar cırtlak çıkıyor? "Ağır görünüyor."

"Ben büyük bir kızım," diye cevap veriyorum, sapından tutarak.

Sonra aynı anda birkaç şey oldu. Önce arkamızdaki araba korna çaldı, ben zıpladım ve köpek havladı. Sonra anons sistemi yasak bölgelere park etme konusunda bangır bangır bağırmaya başladı. Son olarak, çantayı kaldırırken kapının kenarına takıldım. Bu, eski çantanın son yaşama isteğini yıpratmaya yetecek bir güç olmalı. Kumaşın yırtıldığını duyuyorum ve sonra kıyamet kopuyor.

Cehennem derken, çantamın içindekileri kastediyorum. Evet, orada ağızım bir karış açık, dehşet içinde durmuş, tüm eşyalarımın parçalanmış kanvastan taşarak ayaklarımızın dibindeki kaldırıma dökülmesini izliyordum.

Sörfçü Çocuk, düşen eşyalarımı yakalamak için harekete geçmeden önce benimle göz göze geliyor. Bir kitap açıkta kalan ayak parmaklarıma çarpınca çığlık atıyorum. Bu beni açık cipin kapısına doğru savurdu. Şimdi köpek alarm halinde havlıyor ve eşyalarımın karşıdan gelen trafiğe yuvarlanmasını önlemek için çabalamamızı izliyor.

Çantayı yere indirdiğimizde dizlerimin üzerine çöküyorum, çaresizce her şeyi içine geri sokmaya çalışıyorum.

İşte bu kadar. Sonunda buldum.

Merhaba, Limit. Ben Rachel.

Hızlıca çalışıp eşyaları kırık çantanın içine geri dolduruyorum. Birkaç saniye geçtikten sonra Sörfçü Çocuk'un orada öylece durduğunu fark ediyorum.

Bana yardım etme çabası. Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerim kumla tozlanmış çıplak bacaklarında geziniyor. Doğruca plajdan mı gelmişti? Sörf şortunun üzerinden, kesik gövdesinden yüzüne doğru geçiyorum.

Aşağı bakıyor ama bana bakmıyor. Hayır, elindeki şeye bakıyor. İfadesi yüzünde donmuş, tamamen okunamaz halde.

Ve şey doğru çünkü-

Aman Tanrım.

Kalbim göğsümden fırlayacak. Biri beni bu havaalanının yükleme alanında toprağa gömsün. Ve hemen yanıma Tess için bir çukur kazdığınızdan emin olun, çünkü ona ölene kadar musallat olmayı planlıyorum! Sörfçü Çocuk bir dildo tutuyor. *Benim dildom.* Tess'ten bir şaka hediyesiydi ve benim için paketlemesi kesinlikle bir şaka. Öyle olmalı, çünkü dildo büyük, mor ve ahtapot dokunacı şeklinde.

BÖLÜM 3

(Jacksonville havaalanının "park yasak" bölgesinde elimde dokunaçlı bir dildo ile duruyorum. Elektrik moru ve lastiksi, ve söyleyebilirim ki ağırlığına bakılırsa pille çalışıyor.

Lanet olsun.

Buraya nasıl geldim ben?

Neredeyse bir saattir bu kadını bekliyordum ve başkalarını düşünmeyen, kendini beğenmiş doktor tipleri yüzünden giderek daha fazla sinirleniyordum. Ondan nefret etmeye hazırdım. Onu burada bırakıp gitmeye hazırdım.

Ama sonunda telefonum çaldı ve yürüyen kasırga gibi bir kız otomatik kapılardan içeri girerek beni girdabına çekti. O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri zar zor seçebiliyordum. Tek yapabildiğim boğazının zarif kavisini izlemektir. Sonra Sy etrafta zıplayarak ikimizin de dikkatini dağıttı.

Çok güzel, hakkını vermeliyim. Kıvrımlı vücudu yüksek belli siyah bir tayt ve göğüs dekoltesini göstermek için fermuarını açtığı kapüşonlu bir tişörtle kaplı. Çantasını göğüslerinin arasına sıkıştırıp bir Baywatch modeli gibi bana doğru koşarak dünyaya bir iyilik yaptı. Yeterince yaklaştığında burnundaki küçük altın parıltısını görüyorum.

Lanet , septum piercingi var.

Piercingli ve dövmeli kızlara bayılırım. Onun da dövmeleri var mı? Bilemiyorum. Tek söyleyebileceğim erkeklerin çıldıracağı. Yarın gün bitmeden kalpleri kıracak. Koç, bu kıza elektrik vermek zorunda kalacak.

Ofisinin etrafını çitle çevirmiş. Muhtemelen çaylakları muayene etmeden önce soğuk duş aldırmanız gerekecek.

Ve işte , hala onun dildosunu tutuyorum.

Dizlerinin üzerine çökmüş, eşyalarını toplamak için çabalıyor, nefesinin altında küfrediyor. Bana bakıyor ve ben hâlâ taşa dönmüş gibi öylece duruyorum. Karanlık bakışları yüzümden elime düşüyor ve dudakları bir "O" ile ayrılıyor.

"Aman Tanrım," diye çığlık atarak ayağa fırlıyor. "*Ver şunu bana-*"

Elimdeki dildoyu tokatladı.

Bir şey söyle, pislik.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi sörf şortumun ceplerine sokuyorum, kesinlikle yardım *etmiyorum*. Artık yardım etmekten korkuyorum. Başka ne bulabilirim diye korkuyorum. Başka neye dokunabilirim diye. O şeyi gerçekten kullanıyor mu yoksa-

"Şaka amaçlı bir hediyeydi," diyor hemen.

Umarım düşüncelerimi okuyamaz, çünkü kendimi o küçük düğmeyi çevirip onu açarken hayal ettiğim anı inkar etmeyeceğim. Oyuncağın hareket alanını test etmeyi merak ediyorum.

"Oda arkadaşımın veda hediyesi fikri," diye ekliyor, oyuncuğu çantasının derinliklerine iterek. "Ben *hiç-tanrım*, çekilmeden önce buraya gelip bana yardım eder misin?"

Sırtışıımı saklamaya zahmet etmiyorum. Yani daha önce hiç kullanmadı mı?

Kalbimi kırma, Kasırga.

Sağlam dizimi büküp hafif bir irkilmeyle yere düşüyorum ve eşyaları kırık çantanın içine geri sokmasına yardım ediyorum. Yağmalamanın geri kalanı yeterince masum -kitaplar, rastgele şarj aletleri ve kablolar. Bir kar botu alıyorum. "Sahilde kar mı bekliyordun?"

Oflayıp pufluyor ve çantadaki yarığın içine sokuyor. "Hazırlıklı olmak her zaman iyidir. Deplasmanda oynayacağımız bir maç için kar kıyafeti almam gerekebilir diye düşündüm."

Akıllıca. Ben de Toronto'da sadece parmak arası terliklerimle sıkışıp kalmak istemezdim.

Eşyalarını elimizden geldiğince hızlı bir şekilde topluyoruz ve çantayı takım halinde cipin arkasına kaldırıyoruz. İçine sığmayan ne varsa kabaca üstüne atıyoruz. Sırt çantasını güvenli bir şekilde arka koltuğa yerleştiriyor, ön koltuğa tırmanırken çantasını da yanında tutuyor.

Sürücü tarafına geçiyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum. "Müzik tercihin var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyor ve telefonumun şarj aletini eline alıyor. "Üzgünüm, şarjım bitiyor."

"Tamam, hava biraz rüzgârlı olacak," diyorum. "İstersen-" "Jiplerin nasıl çalıştığını biliyorum," diye homurdanarak emniyet kemerini taktı. İkimiz de onun yanıtının sessizliği içinde otururken hareketsiz kalıyoruz. Sonra yüzünü ellerinin arasına gömerek inliyor. "Kahretsin, çok özür dilerim."

Bu şimdiye kadar söylediğim en şirret şeydi."

"Sorun değil-"

"Hayır, *çok* üzgünüm, *sadece-tanrım-çok* yorgunum," diyor, sesinde çaresizlik notası var. "Sanırım biraz hayal görmeye başladım."

Yemin ederim, aynı araba yolculuğunda dokunaçlı bir dildo ve gözyaşlarıyla uğraşmak zorunda kalırsam, zam isteyeceğim. Havaalanı seferleri zaten iş tanımımda yok, ama elimden geleni yapmaya, bir takım oyuncusu olmaya çalışıyorum. Bak başıma ne geldi.

"İki gündür falan uyumadım," diye devam ediyor.

Evet, sesindeki gözyaşları. Artık resmen rahatsızım. "Ve çok açım. Bir paket krakerden başka bir şey yemedim.

bu sabah. Ama bu bir mazeret değil" diye ekliyor çabucak. Bana dönüyor, parmakları ön kolumdaki mürekkebe hafifçe dokunuyor. "Özür dilerim. Tanrım, öyle berbat durumdayım ki adını bile hatırlamıyorum. Kendimi tam bir sürtük gibi hissediyorum. Mesajına yazmışsın ama çok acelem vardı ve tekrar kontrol edemedim. Sen de beni uzun zamandır bekliyordun ve eminim benim tam bir pislik olduğumu düşünüyorsun, ama değilim-"

Kelimeler durur çünkü havası bitmiştir. Evet, bu kız tam bir kaos girdabı.

Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Sonra onları açıyor, o koyu kahverengi havuzlar beni içine çekiyor. "Baştan başlayabilir miyiz? *Lütfen*, yeniden başlayalım." Bana elini uzattı. "Ben Rachel Price. Barkley'in yeni öğrencisiyim ve *gerçekten* zor bir iki gün geçirdim."

Uzattığı eline bakıyorum. Kapüşonunun kolunu biraz yukarı çekmiş ve şimdi dövmeleleri olduğunu görebiliyorum.

Sakin ol soğuk ölü kalbim.

Bileğinde bir çift kalp, ön kolunda küçük, ayrıntılı bir elektro gitar çizimi. Gitarın yanında bir imza var.

Sy bu anı kafasını koltukların arasına sokmak için seçiyor ve kadının açık avucuna burnunu sokarak gerginliği azaltıyor. Sy kıkırdayarak kulaklarının arasını okşuyor. "En azından biri bana bir şans daha vermek istiyor. Yemin kaltak değilim. Hayır, ," diye mırıldanıyor tüm insanların sahip olduğu o şekerli, tatlı, köpekle konuşan sesiyle. "Hayır, değilim. Ben gerçekten iyiyim. Evet, öyleyim."

Sy bunu yiyor, yüksek sesle gülerken elini yalıyor.

Bir iniltiyle onu nazıkçe geri ittim ve elimi uzatarak sıkmasına izin verdim. "Ben Caleb Sanford, Ekipman Müdür Yardımcısı."

Gülümsüyor. "Vay canına, zor iş. Çok sıkı çalışıyorsunuz."

"Evet." Elini bırakıp kendi elimi tekrar direksiyona koyuyorum.

"Peki kim bu melek?" diye soruyor ve Sy'a daha fazla ilgi göstermek için koltuğunda dönüyor. "Gözleri *o kadar* muhteşem ki. Seni bir kaşıkla yiyebilirim. Evet, yiyebilirim," diye cıvıldıyor.

Kürklü salak tam bir piliç mıkнатısı. Onları ısıttıktan sonra tekrar buza koymam çok kötü.

"Onun adı Poseidon," diye cevap veriyorum. "Ben ona kısaca 'Sy' diyorum."

"Ooo, ne kadar da muhteşem," diyor parmaklarıyla boynundaki kalın kürkü kaşıyarak. "Biraz tuzlu hissediyorsun, Sy. Bugün babanla okyanusta mı yüzdün?"

Kaskatı kesildim.

Bekle, hayır. *Kollarım*, sikim değil. Muhteşem bir kadının bana 'baba' dediğini duyunca sikim kesinlikle sertleşmiyor.

Bir inilti ile ondan uzaklaşıyorum, Jeep'i vitese takarken gözlerim yola dikilmiş durumda. Aynı anda radyonun sesini açıp en sevdiğim rock müzik karışımıyla havayı patlatıyorum.

Çantasından bir güneş gözlüğü çıkarıp takıyor ve Florida güneşine çıktığımız anda gülümseyerek koltuğunda arkasına yaslanıyor. Rüzgâr ve müzik arasında, bir Jeep'te sohbet etmek zor... Bu da üstü açık araba kullanmayı sevmemin nedenlerinden biri.

Aldırmıyor gibi görünüyor. Aslında, bu onu rahatlatıyor gibi görünüyor. Birkaç dakika içinde bir kolunu yan kapıya , ben otoyola doğru ilerlerken elleri müziğin ritmine göre sallanıyordu.

BÖLÜM 4

(İşte buradasın tatlım. Evim güzel evim.

Apartman yöneticisini yeni evimin açık kapısından içeri kadar takip ettim.

Daire. Ellerim çantam, dairemdeki evraklar, çıtır çıtır buzlarla dolu bir içecek bardağı ve bir torba taco artığıyla dolu. Hepsini mutfak tezgahının üzerine yığıyorum ve manzaraya dönüyorum.

Burası arenadan beş mil uzakta olmayan yepyeni bir kompleksin dördüncü katında tamamen mobilyalı bir birim. Caleb, Rays'in bu binanın en üst üç katını, benim gibi dönüşümlü çalışanlara ev sahipliği yapmak ve birimleri çiftlik takımı çalışanları için sürekli hazır durumda tutmak için satın aldığını söyledi.

"Tüm olanaklara sahipsiniz" diyor. "Bulaşık makinesi, ocak, mikrodalga fırın hepsi burada. Koridordaki banyonuzda da küçük bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var." Açık bir kapıyı işaret ediyor.

Onun yanından geçip oturma odasına giriyorum. Sadece tek yatak odalı ama küçük bir kahvaltı barı olan bir mutfak ve balkona açılan cam bir duvarla kaplı dar bir oturma odası var. Balkonun ötesinde ormanın manzarasını görebiliyorum.

"Yatak odası bu tarafta," diye sesleniyor Loretta. "Tam bir banyonuz ve gömme dolabınız var."

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve her yerdeki deniz mavisi, kum beji ve beyaz renklere dikkat ediyorum. Birimdeki her şey hasır ve deniz kabuklarıyla vurgulanmış. Mutfakta jüt bir halı var. Kraliçe boy yatağın üzerinde çerçeveli bir kum doları sanat eseri var. Tek bir dekorasyon ögesi bile benim kendim için seçeceğim bir şey değil. Bu kıyı şıklığı ve ben buna bayıldım.

Tamam, alışırım.

Tamam, en azından başka bir yatak örtüsü alacağım. Bu kadar kum bejini kaldırabilen biri yarı deve olmalı.

"Mükemmel," diyorum.

Arkamızdan gelen ayak sesleri beni döndürdü. Caleb mutfağında duruyor, yüzünde hafif bir kaş çatmayla etrafına bakınıyor. "Vay be... İlk taşındığında böyle göründüklerini unutmuşum."

"Ne gibi?" Diyorum ki, ağır sırt çantamı o bana uzatırken alıyorum.

Be

n. Burnunu kıvırıyor. "Home Goods'un dördüncü koridoru gibi."

Bir bastırıyorum. Evet, bunların en az dörtte birini saklıyor olacağım.

Bir dolaptaki süslemeler.

"Şimdiden yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?" Loretta arıyor. "Merak etme tatlım, hepimiz bunun kadar huysuz değiliz." Başparmağını ona doğru uzatır.

Caleb tezgahımın üzerindeki deniz kabuklarıyla dolu cam kaseyi çingirakla kaldırıyor. "Merak ettim de Lo, Florida'daki *sahillerde* hiç deniz kabuğu kaldı mı, yoksa hepsi bu süslü salata kâselerinde mi?"

"Geri dönüşümle ilgili bir şey mi söyledin?" Onun üzerinden söylüyorum. Sırıttırıyor ve kaseyi tekrar yerine koyuyor.

"Evet, burada geri dönüşüm yapıyoruz. Tezgahın üzerinde nelerin gerektiğine dair lamine bir liste var," diye açıklıyor Loretta. "Ve eğer kuralları çiğnerken yakalanırsanız, 20 dolar para cezası var. Bir sonraki ceza 50 dolara kadar çıkıyor."

Caleb, "Okyanusların korunmasını çok ciddiye alıyoruz," diye .

Etrafımdan dolanıp oturma odasına nasıl bu kadar hızlı girebildi?

"Sadece fotoğraf çekin, sadece ayak izi bırakın," diyor. Aynı zamanda elinde kurumuş bir deniz süngerisi süsüne benzeyen bir şey tutuyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. Bu adamı anlamak çok zor. Pisliğin teki mi yoksa çekici mi? Belki de çekici bir pisliktir. Loretta'nın bulaşık makinesinin doğru kullanımıyla ilgili uzun açıklamasına odaklanmaya çalışarak gülümsüyorum.

O konuşurken, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Kanepemde kendini evinde gibi hissediyor, çizgili yastıkların arasında dolaşıyor. Başta çok çekingendi. Anlaşılabilir, çünkü onu ayağa kaldırdığımı düşünüyordu... ki tamamen istemeden ayağa kaldırmıştım. Sonra yapay penis fiyaskosu oldu, o konuda çok rahattı ve bir daha bahsetmedi. Yolda mesafeli görünüyordu. Belli ki konuşmak istemiyordu, ki bu benim gayet iyiydi. Özellikle de harika bir müzik zevki olduğu için.

Onu asık suratlı, yalnız bir tip olarak tanıdığımı sanıyordum. Ama sonra, apartman kompleksine varmadan hemen önce, küçük bir alışveriş merkezine girdi ve

bana taco aldı.

"Aç olduğunu söylemiştin," dedi kayıtsız bir omuz silkmeye.

Elbette sessizce yedik ama bu garip bir değildi. Dışarıda küçük bir metal kafe masasında oturduk ve cipslerimizi çok mutlu bir Sy ile paylaştık.

Caleb'in cazibesinde eksik olan ne varsa, köpeği bunu fazlasıyla telafi ediyor.

"Oh, hayır-Sy," diye bağırarak Loretta'nın sözünü kesiyorum. "Onu cipte bırakamazsın. Onu yukarı getir."

Caleb burnunu sehpa kitabımın içine gömdü: *Florida'nın Deniz Kabukları: Bir Plajcının Rehberi*. "Sorun değil," diye cevap veriyor, ağır kitabı kapatıp yere atarken. "Sırt çantanı getirirken onu da bıraktım."

"Onu bıraktın mı?"

"Bu huysuz sana söylemedi mi?" Loretta gülüyor.

Onunla Loretta'nın arasına bakıyorum. "Bana ne söyleyeceksin?" Caleb bana doğru geliyor. "Ben senin yeni komşunum, Doktor." Kalbim küt küt atıyor. "Komşu mu?"

Loretta, "Evet, hemen yandaki 403 numaralı odada," diye sesleniyor.

"Yoksa neden seni havaalanından almak için gönüllü olduğumu düşünüyorsun?"

Karanlık gözlerine bakıyorum ve karnımda bir şeylerin şiştiğini hissediyorum. Ve hayır, tacolardan değil. Bu kesinlikle olmayacak. İmkânı yok.

Kırmızı alarm. Geri çekil, Rachel. Kapat şunu.

Bir iş arkadaşıyla ilişkiye girmeyeceğim. Çok güzel olması ve yakıcı bir ateşle yanması umurumda değil.

"Eğer şekere ihtiyacın olursa," diye mırıldanıyor. "Kime soracağını biliyorsun."

BÖLÜM 5

Ben yorgunluktan iç çekiyor, kendime cömert bir bardak chardonnay doldururken mutfak tezgahımda sallanıyorum. Bu yazının sonuna kadar başarıyla geldim.

İki günlük maraton. Bu noktada hangisine daha çok ihtiyacım olduğundan emin değilim: uykuya mı yoksa havaya mı? İki arada bir derede kaldım, gerçekten. Bu şarabı içer içmez, yatmayı planlıyorum.

Caleb gittikten sonra, zaten bildiğim şeyi doğrulayarak tek saçma çantamı açtım. Yarın için kıyafet olarak tek seçeneğim iki gece elbisesi, birkaç bikini, beyaz dantelli bir mayo örtüsü ya da kışlık kıyafetlerimdi. Ben de bir Uber çağırdım ve Target'a gittim. Üç saat ve 600 dolar sonra, dolu bir buzdolabı ve kiler, yatakta yeni bir yorgan, kanepemde yeni yastıklar ve mini çamaşır makinemde dönen bir sürü çamaşırda daireme geri döndüm - yeni önlükler ve iç çamaşırları da dahil.

Çamaşır makinesinin sesi duyulur duyulmaz, çamaşırları kurutucuya atıp uyuyacağım.

Telefonumla oynuyorum, müzik açıyorum. Eve gelir gelmez taytımı çıkardım. Spor sütyenimi de. Şu anda iç çamaşırimdan ve küçükler reyonunda bulduğum en yumuşak bantlı tişörtten başka bir şey giymiyorum.

Telefonumu ve bir kadeh şarabımı kaptığım gibi dairemde balkona doğru yürüyorum. Dış mekanlarımı konforlu hale getirme konusunda ve bu hafta sonu için şimdiden bir veranda makyajı planlıyorum - pelüş bir şezlong, birkaç kafe dize ışığı, korkuluk için bitkiler. Sadece otlar için bir tane alabilirim. Fesleğen ve dereotu, belki biraz biberiye. Cam kapıyı arkamdan kaydırmak için dirseğimi kullanarak telefonuma bir not alıyorum.

Burası çok güzel. Günün nemi nihayet azaldı, şimdi sadece ılık. Ve mutluluk verici bir sessizlik. Kaydırırken müziğim çalıyor

telefonumda düşüncesizce, yavaşça chardonnay'imi yudumluyorum. Çamaşır makinemdeki yüksek sesli zilin çaldığını duyduğumda son canavar romantizminin birkaç . Şarabımın kalanını boşaltarak sürgülü cam kapıyı açmaya gittim.

Shunk.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyorum. Telefonumu kolumun altına sıkıştırıyorum ve kolu daha sert bir şekilde çekiyorum.

Shunk. Shunk. Shunk.

"Oh, hayır. Siktir, siktir, siktir!" Hem telefonu hem de boş şarap bardağını yere bırakarak tıslıyorum. "Hadi, kapı. Lütfen, bana bunu yapma," diye sızlanıyorum, kaçırdığım bir şey, kaldırılması gereken bir kol ya da çevrilmesi gereken bir mandal olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ama yok. Hiçbir şey yok. Camın bu tarafında kulp dışında hiçbir şey yok.

"Oh, *hadi* ama!" Telefonumu elime alıyorum ve hızlıca rehberime girip ön büro numarasını arıyorum. Tabii ki, lanet telefonuma henüz takmamıştım!

"Bu mükemmel," diye mırıldanıyorum ve Google'da arama yapmak için internetimi açıyorum.

Yemin ederim, kendimi bu durumdan kurtardığımda yatağa gireceğim ve bir daha asla uyanmayacağım. Telefonu kulağıma götürüyorum, çevir sesi boktan bir asansör müziği çalarken bekliyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet telesekreter bağlanıyor.

"Silver Shells Bakım Servisi'ni aradığınız için teşekkür ederiz. Ofisimiz şu anda kapalıdır. Acil bir durum söz konusuysa lütfen telefonu kapatın ve 911'i arayın-"

Kapatıyorum.

Tanrım, beni kurtarması için polisi aramıyorum! Birden bir itfaiye aracının dördüncü kattaki balkonuma merdiven dayadığını hayal ediyorum. Yakışıklı bir itfaiyeci ellerini uzatmış, ağaçta sıkışmış bir kedi yavrusu gibi beni parmaklıkların üzerinden kaldırmaya hazır. Eminim tüm yeni komşularım çıplak kıcımlı balkondan itfaiyeci merdiveni-kova-şeyine doğru sallamamı izlemekten keyif alacaklardır.

Nefesim kesildi.

Yeni komşumu tanıyorum!

Balkonumun kenarından Caleb'ın dairesine doğru bakıyorum. Korkuluklarımızı ayıran mesafe bir metreden az. Açı onun biriminin içini görmem için pek uygun değil ama bir ışığın yandığını söyleyebilirim.

"Lütfen, ," diye mırıldanıyorum, arama düğmesine basıyorum. Çalışıyor ve çalışıyor. Cevap yok.

"Hayır," diye , telefonu iki elime mesaj atıyorum.

RACHEL (11:04): Hey Caleb, ben Rachel. Evde misin? Işığın açık olduğunu görüyorum. Balkona çıkabilir misin?

RACHEL (11:04): Hemen şimdi. Bu acil bir durum.

Altta yanıp sönen üç küçük noktayı görmek ya da -daha iyisi- sürgülü cam kapısını açtığını duymak için çaresizce bekliyorum.

Hiçbir şey.

RACHEL (11:06): Caleb lütfen! Balkonumda mahsur kaldım!

Beklemeye

devam

edeceğim.

Hiçbir şey.

Tanrım, kalbim endişeyle çarpmaya başladı ve şimdi *gerçekten* işemem gerekiyor!

Kırmak için, derin bir nefes alıyorum ve adını çağırmaya başlıyorum.

"Caleb Sanford! Hey, Caleb!"

Bekliyorum.

"Caaaaaleb!"

Biriminin içinde Sy'ın havlamasını duyuyorum.

"Evet, bana yardım et Sy!" Aptal gibi sesleniyorum. "Benim için babamın dikkatini çek! CALEB!"

Ve sürgülü cam kapısının açılma sesiyle rahatladım. Sy zıplayarak dışarı çıkıyor, küçük siyah beyaz kafası parmaklıkların arasından fırlayıp bana doğru havlıyor.

"Ne-"

"Caleb!" Tekrar sesleniyorum. "Oh, Tanrıya şükür."

"Rachel?" Köşeden bana bakıyor. Gömleksiz, bakır rengi saçları dağınık. Dövme kolunun koluna, omzuna kadar uzandığını görebiliyorum. Geri kalanı uzun ve zayıf, kaslarla kesilmiş. "Sen ne-"

"Yap sen hiç kontrol et senin telefon?" I

Ağla, yanaklar yanyor utançla.

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Benim odamda.

Rachel, ne oluyor-" "Dışarıda kaldım," diye geveliyorum.

"Ne?"

"Balkonuma çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım ve görünüşe göre kilitlenmiş!"

Kıkırdıyor, bir elini dağınık saçlarının arasında gezdiriyor. "Evet, Lo seni uyarmalıydı. Dışarıda kalmak istemiyorsan kapıyı sonuna kadar kapatma."

Ona ters ters baktım. "Evet, teşekkürler. Sanırım bu dersi aldım.

Şimdi, bana *yardım* edebilir misin?"

Etrafına bir göz atıyor. "Peki... bakım numarasını aradınız mı?" "Ofis kapalı. Otomatik mesaj 911'i aramamı söyledi."

"Muhtemelen en iyi seçeneğiniz bu. Biriminizin kilidini açabilir ve sizi özgürlüğünüze kavuşturabilirler."

Sızlanıyorum, çiş dansı yapmama çok az kaldı. "Ama bu çok *uzun* sürer."

Sırıttıyor. "İstediğin güzel bir yer var mı?"

Donup kalıyorum.

Tabii ki.

Eğer onu şortundan başka bir şey görebiliyorsa, o da beni tangam ve kırılmış Guns N' Roses tişörtümle görebilir. Kollarımı sütyensiz göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. Bugün benden daha fazla gösteri almasına imkan yok. Yapay penisimi gördü ve şimdi de iç çamaşırımı gördü. Kızlara da bir göz atamayacak.

"İstersen sana eşlik edebilirim," diyor omuz silkerek. "Sen polisi beklerken."

Tekrar inliyorum. İstediğim son şey, muhtemelen saatlerce burada oturup polisin zorla birimime girmesini ve beni bu balkon hapishanesinden kurtarmasını beklemek. Eğer böyle bir şey olursa, kendi çişinden oluşan bir su birikintisinin içinde oturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir kadın bulacaklar.

Ve işte o zaman dünyanın en kötü, en dahiyane fikri aklıma geliyor. "Ya da..."

"Ya da ne?" Caleb bir dirseğini parmaklığı dayayarak cevap veriyor.

Mesafeyi değerlendiriyorum. İki metre bile değil, her iki balkon korkuluğumuzun da uzandığı yerde fazlasıyla yeterli alan var. Çok kolay. Sadece bakma

Aşağıya. "Ya da şuraya tırmanabilirim."

Bana göz kırpmıyor. "Ne diyorsun sen? Dördüncü kattayız. Düşersen ölürsün doktor. Sıçra."

"Düşmeyeceğim," diye homurdanıyorum. "Bak, sadece kollarını uzat ve mesafeyi daha iyi değerlendirelim-"

"Hayır," diye bağılıyor, bir adım geri çekilerek. " olmaz. Ninja gibi sürünerek buraya gelmene yardım etmeyeceğim. Bunun ne faydası olacak ki? Yine de dışarıda kalırsın."

"Ama banyonuz var," diye yalvarıyorum. "Ve daha kötüsü olursa, belki kanepende yatabilirim ve bakıcı sabah ilk iş olarak benim için kapıyı açabilir. Bu şekilde polisi dahil etmek zorunda kalmayız. *Lütfen*, Caleb-"

"Sen kafayı yemişsin, Kasırğa," diye mırıldanarak başını sallıyor. "Sana yardım etmeyeceğim. Cevabım hayır. Sorma bile."

İnliyorum, ellerim yanlarıma düşüyor. Tanrım, gözyaşlarımdan geldiğini hissedebiliyorum. Alt dudağım bir kez titremeye başladı mı, onu durdurmak mümkün olmuyor. Ve ben ağlayan biri değilim. İki gün çok stresli geçti.

"O da ne?" diye , sesi temkinli. Burnumu çekiyorum. "Yok bir şey. Sorun yok."

Tanrım, bu adam benden *nefret* edecek. Tanışma şeklimiz, dildo sürprizim ve şimdi de bunun arasında, benimle bir daha asla konuşmazsa onu suçlamam. Ve birlikte çalışmak zorundayız! Sabah beni arenaya bırakacaktı.

Şimdi orada yakışıklı, çıplak göğüslü bir Herkül gibi duruyor, parmaklıkların üzerinden eğilmiş, bana üç başlı bir hidraymışım gibi bakıyor.

"Yapma." Başını sallar. "Lütfen bunu yapma. Ağlama lan. İnsanların ağlamasına dayanamıyorum-"

"Elimde değil," diye çıkışıyorum ona. Tanrım, parçalanışımı izlemesine izin veremem. Sessizce parçalara ayrılırken ortak duvarımızı bir bariyer olarak kullanarak korkuluğun kenarından uzaklaşıyorum.

Bir dakika sonra inliyor ve Sy sızlanıyor. "Hadi... Rachel?"

"Sorun yok," diye geveliyorum. "İyi olacağım. Sen içeri gir. Ben polisi arayıp burada bekleyeceğim."

Köpeğe mırıldandığını duyabiliyorum. "*Lanet* olsun!" diye bağılıyor bana doğru. "Rachel, sana yardım edeceğim."

Kıpırdamadan duruyorum. "Yapacak mısın?"

"Evet, kahretsin," diye mırıldandı yine. "Ama düşüp ölürsen, polise deli bir kadının daireme girmeye çalıştığını söyleyeceğim."

Elimin tersiyle burnumu siliyor, gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Bu adil," diye sesleniyorum. "Al, önce telefonumu al." Balkonun kenarında yeniden beliriyorum, kolumu uzatarak eğiliyorum, elimde telefon.

Kolayca ulaşıyor. Gördün mü? Bu kesinlikle işe yarayacak. Onu alır ve şortunun cebine sokar. Ağzı acımasız bir çizgiye oturdu. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun, Doktor?"

Olay yerini inceledim. "Umm... Sanırım yukarı tırmanırsam, tek elimle uzanabilirim." Konuşurken taklit yapıyorum. "O zaman belki ben bırakıp diğer elimle uzanırken bana destek olabilirsin. Sonra ben üzerinden atlarım, sen de beni içine çekersin. Ne dersin?"

"Evet, bence bu gelmiş geçmiş en aptalca fikir." Ona

kaşlarımı çatıyorum. "Kapa çeneni, bunu yapıyoruz."

"Neden şurada oturup polisi bekleyemiyorsunuz?"

"Çünkü," diye homurdanıyorum, tırabzana parmaklıkları deniyorum.

"Çünkü neden?"

"Çünkü hayatımın kontrolünü geri alıyorum!" Bağırıyorum. "Son 36 saat içinde, bu bursu kazanamadığımı düşünerek depresyonun derinliklerinde debelenirken, kazandığımı öğrendim." Tırmanıyorum, tüm yoga dengemi kullanarak korkuluğumun parmaklıklarına bir maymun gibi tutunuyorum.

"Hayatımı topladım, en iyi arkadaşıma veda ettim, hiç tanımadığım bir ekiple yapabileceğimden emin olmadığım bir işe girmek için bilmediğim bir eyalete ve şehre taşındım." Öfkeyle devam ettim, elimi ona doğru uzatmak için duvarı dikkatlice bıraktım.

Bir anda oradaydı, sıcak eli bileğimi sıkıca sarıyor, bana denge ve destek sağlıyordu.

"Uçuş rötarlarından ve kayıp bavullardan kurtuldum. Bir yabancının herkesin içinde yapay penisimi okşamasını yaşadım - bu arada tamamen kullandığım bir yapay penis," diye ekliyorum diğer kolumu ona doğru uzatırken.

"*Kahretsin-*" diye homurdanıyor, elleri bileklerimden kaburgalarımın hemen altına kadar uzanıyor ve beni ölümüne kavıyor. "Bekle-ciddi misin?"

"Evet, daha önce yalan söylüyordum" diye cevap veriyorum. "Ve sen sormadan söyleyeyim, evet titreşiyor ve *evet* harika hissettiriyor. Ve şimdi bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağız. *Asla*. Beni anlıyor musun?"

"*Ungh-yeah-*"

İkimiz de nefes nefese kalmış durumdayız, çünkü ben ayaklarımı balkon korkuluğunun tepesine dayamış, ellerimle onun çıplak omuzlarını sıkıca kavramış bir şekilde aşağı doğru uzanmış köpek pozisyonundayım.

Beni tutuşunu değiştirdi ve hareketsiz kaldı. "Uhh...Doktor?"

"Öyle mi?" Nefes nefese, ayak parmaklarımı oynatarak ve yere bakmamak için elimden geleni yaparak. "Elim..."

"Çıplak mememi tamamen avuçlamak mı?" Onun yerine ben bitiriyorum. Çünkü evet, bu bluz çok büyük ve eli alt etek ucunun hemen altına kaydı. Göğüs kafesimi sertçe kavıyor ve başparmağının göğsümün alt tarafını okşadığını hissedebiliyorum. "Evet, anladım Caleb, teşekkürler. Sadece beni kenara çek. Hazır mısın?"

"Evet-bok-lütfen ölme-"

"Lütfen beni düşürmeyin," diye . "3-2-1-go!"

Ayak parmaklarımla itiyorum ve kolları beni bir mendenen daha sıkı sararak boşluğa doğru çekiyor. Teni sıcak ve nefesi kulağımda, bir kolu omuzlarımda daha sıkı bağlanırken diğeri aşağı iniyor, güçlü eli belimde.

Bacaklarım parmaklıklara çarpınca çığlık atıyorum ama elini popoma atıp beni kaldırıyor ve güvenli bir yere götürüyor. Ben ona tam bir koala gibi davranırken o geriye doğru tökezliyor. Eski sevgililerimden bazılarıyla paylaştıklarımın daha samimi bir kucaklaşmaya sarıldık. Onun teninin nerede bitip benimkinin nerede başladığını bilmiyorum. Sy ayaklarımızın dibinde dans ederken kalp atışlarımız hızlanarak birbirimize sarılıyoruz.

"Uhh...Doktor?" Caleb bir dakika sonra nefesi kulağımda ılık bir şekilde konuştu.

Sıkı bir kakhaha attım. "Elin çıplak kırımını mı avuçluyor? Evet, biliyorum. Oyun için teşekkürler, Sanford. Neden şimdi beni yere indirmiyorsun?"

Homurdanıyor, çıplak kırımının yanağındaki tutuşunu gevşetiyor. O beni ayaklarımın üzerine yatırırken ben de tüm vücudumla onun önünden aşağı kayarak kendimi bırakıyorum. Orada duruyoruz, ikimiz de hala titriyoruz, ellerim omuzlarında ve onun elleri belimin çıplak teninde.

Aramızda bir enerji kıvılcımı var. Bu beni geriyor. Bunu o zamandan beri hissetmemiştim-

Hayır, oraya gitme.

Bunu tekrar yapamam. Hisler ve enerji hakkındaki saçma düşüncelerimin beni bir başka kalp ağrısı yoluna sürüklemesine izin veremem. Gizemli Çocuk tek seferlik bir karşılaşmaydı. Dünyayı sarsan bir seks mi? Evet. Ertesi sabah ayrılmak ruhumu mu parçaladı? Evet.

Caleb farklı. Bu farklı olmak zorunda. Ben onu tanıyorum, o da beni tanıyor. Birlikte çalışmak üzereyiz. Kontratım çoktan imzalandı bile. Birlikte çalışacağız. Bu yanlış. Bu tehlikeli. Böyle bir şey olmayacak.

Ondan uzaklaşıyorum, bedenim kaskatı kesiliyor.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, elini kaldırıp çenemi hafifçe okşuyor.

Nazik dokunuş karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Bana iyi davranma," diye mırıldanıyorum. "Lütfen-"

Kıpırdamıyor. Sonra eli çenemin altında, yukarı kaldırıyor. "Bana bak, Kasırğa."

Kasırğa mı? Bu ben mi olmalıyım? Neden bu lakap nabzımı hızlandırıyor?

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Dairesinden gelen ışık yumuşak, yüzünün yarısını gölgede bırakıyor. Çok güzel bir adam. O keskin elmacık kemikleri ve koyu renk gözleri aklıma bir fae prensini getiriyor, soğuk ve gizemli. Öpülesi dudaklarından bahsetmiyorum bile.

"İyi misin?" diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum. Bir süre sonra başımı salladım.

Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama birkaç dakika içinde onun kollarına geri dönüyorum, beni tutarken göğsüne yaslanıp ağlıyorum, eli sırtımı yatıştırıyor. Tüm yorgunluğumu, stresimi ve acımı serbest bırakırken ona sarılıyorum. Hissedecek bir şey kalmadığında, geriye tek bir düşünce kalıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye mırıldanıyor.

Yumuşak bir iç geçirdim, bedenim ona karşı gevşedi. "Onu özlüyorum." Hafifçe sertleşti. "Kimi özlüyorsun? Erkek arkadaşını mı?"

Başımı sallıyorum. Hayır. Erkek arkadaşım değil. Hiçbir şeyim değil. "Kocan mı?"

Gülümsüyorum, göğsünü itiyorum. "Hayır. Hiç evlenmedim." "Ben de evlenmedim. O zaman kardeşsiniz?"

Başımı tekrar sallayarak gülüyorum. "Hayır. O... hiç kimse," cevap veriyorum, kalbim gerçekten kastettiğim kelimeyi söylese bile.

Birisi.

O benim "biri" m. Dışarıda bir yerlerde, bütün bir insan oluyor. Ve ben buradayım, bu güzel adamla aramda kıvılcımlanan enerjiye kendimi teslim etmekten korkuyorum. Kim bilir, belki de bu asık suratlı ekipman müdürü benim *yeni* sevgilim olacak.

Ama yeniliğe hazır değilim. Hayatın aniden önüme çıkardığı değişikliklerin hiçbirine hazır değilim. Yine de, başarıya kadar numara yapmanın bir yolunu bulmalıyım, çünkü hayatım şu anda yaşanıyor. Bunu kanıtlayacak zonklayan inciklerim var.

"Hadi," diyor Caleb, elini uzatarak. "Ayaklarının üzerinde duramıyorsun, Doktor. Seni kanepeye yatıralım, olur mu? Başka bir gün savaşmak için yaşa."

Başımı sallayarak elini tutuyorum.

AYRICA EMILY RATH TARAFINDAN

İKİNCİ OĞULLAR SERİSİ

Baharatlı 'neden seçmeli' Regency Romantizmi

#1. GÜZEL ŞEYLER 2.

DÜK HAZRETLERİ

#3 ALCOTT HALL

STANDALONLAR

Çağdaş MM Omegaverse

WHISKEY & SIN

JACKSONVILLE RAYS SERİSİ

Baharatlı hokey

romantizmi #0.5 O BİR

GECE #1 PUCKING

AROUND

#2 PUCKING WILD (2023 Yazında çıkacak)

YAZAR HAKKINDA

Emily Rath bir romantizm ve fantezi yazarıdır. Gündüzleri üniversite profesörü olan Rath, kocası, oğlu ve kedisiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır. Düzenli olarak köpekbalığı dişi aramak için yerel plajları tarıyorlar.

- Sanat eserlerine ve yeni projelere özel ilk bakışlar için [FB Grubuma](#)
- katılın Tüm yayıncılık haberlerimi almak için [Bültenime](#) katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.